

özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Paşeroja Azad

Sayı: 59

Yayın süresi

22 Mayıs-4 Haziran 2013

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Onun cüreti, direnci ve kararlılığıyla yürüyoruz!

Dersim

Daha nitelikli bir gazete için görüşlerinize başvurmak üzere düzenlediğimiz anketimizi istemeyi ve doldurmayı unutmayın!

- 03** Artık daha sağlam ve cüretli adımların zamanıdır! Reyhanlı'da patlayan TC'nin Ortadoğu politikasıdır
- 04** "PTT, 'Posta Taşeron Tekeli' haline getiriliyor"
- 08** Reyhanlı Katliamı: Birleşik Mücadelayi ve Haklı-Meşru Savaşı Yükseltelim!
- 09** Medya Mamoste: "Daha özgür, daha adaletli günler görmek dileğiyle..."
- 14** Assata Shakur derhal "terör" listesinden çıkarılsın!
- 23** ATİK'ten NSU davası izlenimleri
- 29** Diaspora'da Çerkesler...

KATLEDİLİŞİNİN 40. YILINDA KAYPAKKAYA'YI UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ!

Anma Haberleri: Sayfa 29-30-31-32

Özgür Gelecek'ten

Merhaba

Acı ve öfkeli dolu Mayıs ayı sürerken biz de yoğun gündemleri sayfalarımıza taşıyarak yeni bir sayımızla yine karşınızdayız. 1 Mayıs'ta İstanbul'da Taksim'i emekçilere kapatan AKP hükümeti, alana çıkmak isteyenlere yönelik yoğun gaz ve tazyikli su terörüne 6 Mayıs'ta, bu kez 3 Fidan'ı anmak isteyenlere yönelik saldırıları ile devam etti.

Yalnızca Taksim'de değil, Antakya'da da 6 Mayıs anmalarına saldıran devlet bu iki bölgede adeta OHAL ilan etmiş durumda. Beşiktaş'ta Çarşı grubuna, akli dengesi yerinde olmadığı iddia edilen bir

kişiyi akıl hastanesine götürmek için evine gaz bombaları ile saldıran kolluk kuvvetleri gerçekliği, durumun geldiği boyutu ortaya koymaktadır. Adeta gaz atmadan yaşayamayan, tazyikli suyun "serinliği" ile yaşam bulan kolluk kuvvetleri sokağa çıkan herkese saldırmaya devam etmektedir.

Tam bu tartışmalar yaşanırken, 11 Mayıs günü Antakya-Reyhanlı'da art arda patlayan 2 bomba ile yüzlerce insan yaşamını yitirdi. Kan pazarına dönen Reyhanlı'ya yönelik devletin ilk refleksif adımları yine ilerici kesimleri hedef göstermek ve olayların açığa çıkmasını engellemek için her türlü habe-

re yayın yasağı getirmek oldu. Ancak tüm bunlar, emperyalist efendilerinin Suriye'ye yönelik politikaları ekseninde ilerleyen TC devletinin sözcüsü AKP hükümeti ve beslemelerinin tüm bu yaşananların esas sorumlusu olduğu gerçeğini ne Reyhanlı halkı ne de kalemi gerçeklerden yana olan bizler açısından gizlemeye yetti.

Gazetemiz sayfalarında hem bu konu ile ilgili hem de komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yılı nedeniyle başlatılan kampanyanın final eylemlerine ilişkin haber ve değerlendirmeleri bulacaksınız. Serkeftin!

Tekirdağ'da tutsaklardan açıklama

H. Merkezi: Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishane'deki TKP/ML dava tutsakları bir dizi etkinlikle Proletarya Partisi'nin kuruluşunun 41. yıldönümünü selamladıklarını ifade eden bir mektup gönderdiler.

"24 Nisan günü marşlarımız eşliğinde halaya durduk. Akşam saatlerinde ise 41. kuruluş kutlama programını gerçekleştirdik. Program sloganlarımızla başladı. Ardından hapishane kitlesini saygı duruşuna çağıran metin okundu ve marşlarımızı söylemeye devam ettik" diyen Tutsak Partizanlar "Bu yılki tüm programlarımızda Partizan geleneğine ait unutulmaya yüz tutan

değerlerimizin yeniden canlandırılmasını hedefledik. Yabancılaşmanın yaygın yaşandığı günümüzde kendi kültürümüze ait olan, bize ait olan değerlerin silikleşmeye yüz tutmasını engellemek için içe dönük adımlar programımıza rengini vermekte" dediler.

Proletarya Partisi'nin, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden çıkartılan derslerin ürünü olduğunu vurgulayan tutsaklar, "Proletarya Partisi'nin programatik görüşleri ve temel mücadele ilkeleri revizyonizmle mücadele içerisinde geliştirilmiştir" dediler. Açıklama "Yaşasın Halk Savaşı!" sloganı ile sona eriyor.

Tutsak Partizanlar Kaypakkaya'yı andı

Sıcak bir Mayıs sabahında kendinle birlikte bizlerden de bir parçayı alıp gidişinin 40. yılı. Sen milyonların özgürlük aşkından doğan sevdanı yaşam denilen bu sahnede, işçisi-köylüsü, Türk'ü-Kürt'ü, Alevisi-Sünnisi tüm ezilen sessiz halk yığınlarını, ölüm güneşinle aydınlatmak için en büyük varlığını adadın. İlke ve prensiplerine yaşadığın her şeyin bir gerçekliği varmış, senin yeniden doğuşunun 40. yılında seni katledenler bu gerçekliklerin öznesi olduğunu daha iyi anlamış bulunuyorlar. Çünkü biz kendimizi seninle, seni kendimizde aramaya yürüyoruz yoldaş. Yaktığın isyan ateşini nihai hedefimize ulaşana kadar harlayacağımıza emin olabilirsiniz. And olsun ki biz kazanacağız! Ölümsüzlüğünün 40. yılında seninle geleceğe yürüyoruz İbrahim yoldaş.

(Edirne F Tipi Hapishane-Tutsak Partizanlar)

DÜZELTME VE ÖZÜR...

Gazetemizin 57. sayısında yayımlanan "Gebze'de ayrıntılı kamera uygulaması" başlıklı haberde kullandığımız "Bu saldırıya karşı PKK dışındaki devrimci tutsaklar saldırının insanlık onurunu ayaklar altına aldığını, saldırının keyfiyete dayalı olduğunu ve bu saldırının toplum içindeki kadına yönelik cinsel saldırının bir parçası olduğunu vurguluyorlar" cümlesindeki bilgilendirme yanlıştır.

Gebze Kapalı Kadın Hapisha-

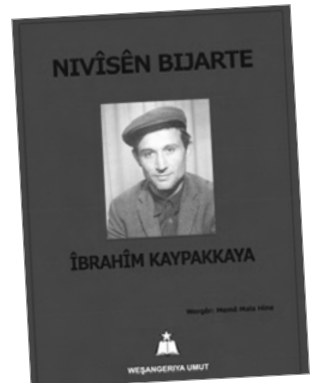
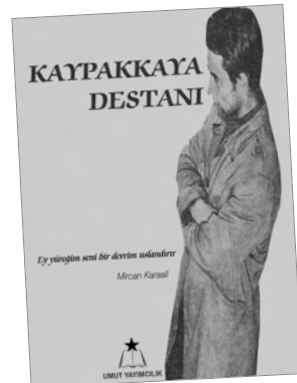
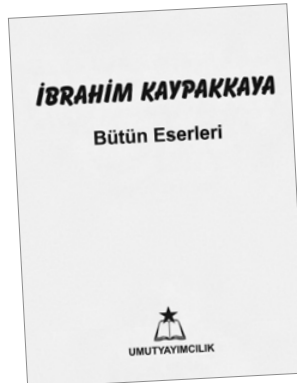
nesi'nden gazetemize düzeltme gönderen Tutsak Partizanlar bilgiyi düzelterek "Bu cümlede PKK'li arkadaşların kamera saldırısına karşı çıkmadıkları gibi bir ifade var. Bu doğru değil. Bu saldırıya en çok karşı çıkan kadınlardan birisini PKK'li kadın arkadaşlar oluşturuyor ve kapı dövme eylemini biz, MKP ve PKK'li arkadaşlarla yaptık" dediler.

Hatamızı düzeltir tüm okur ve takipçilerimizden özür dileriz.

(Özgür Gelecek gazetesi)

ÇIKTI!

Kitaplarımıza Umut Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan ulaşabilirsiniz.

3 Mayıs 2013 tarihinde aramızdan ayrılan, Proletarya Partisi'nin şehidi İbrahim Polat'ın annesi **Elif ana** 5 Mayıs günü saat 10.00'da Köln'de düzenlenen bir cenaze töreni ile geldiği topraklara uğurlandı. Elif ana, yaşamı boyunca başta İbrahim Kaypakkaya olmak üzere tüm devrimcileri bağrına bastı, desteğini sundu ve onlara yardımcı olarak, her şart altında devrimcilerin yanında yer aldı.

Yapılan anmada önce kitle saygı duruşuna çağrıldı. Ardından hazırlanan konuşma metni okundu. Me-

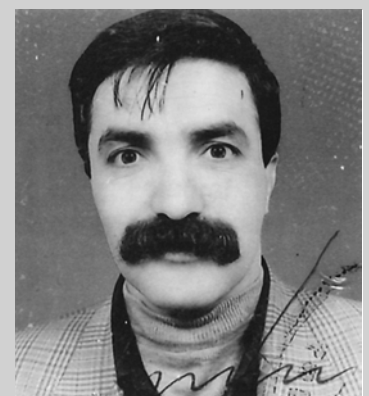
Elif Polat ana son yolculuğuna uğurlandı

tinde şöyle denildi: "Elif anamız bir Kürt emekçisinin çocuğu olarak Malatya'nın Kürecik ilçesi Darıca köyünde dünyaya geldi. Her emekçi gibi onun da hayatı yoksulluk içinde geçti. Devlet baskısını üzerinde hep hissetti. Alevi inancından dolayı ikinci bir baskıyla da karşı karşıya kaldı. Tüm bunların nedenlerini devrimcilerle tanıştıktan sonra daha iyi anladı. (...) 1971 yılında İbrahim Kaypakkaya'nın bölgede yürüttüğü faaliyet Elif ana ve birçok insanın hayatının farklılaşmasını birlikte getirdi. Kaypakkaya yoldaşla tanışma şansına sahip olan Elif ana bu tarihten sonra sürekli devrimcilerin yanında yer aldı, yardım etti ve sadece kendi çocuklarının annesi olmaktan öte tüm devrimci-

lerin annesi olarak yaşadı. Elif anamızı hiçbir zaman unutmayacağız. Onun anısını diğer analarımız gibi hep yaşatacağız.

(...) Evet, o da birçok ana gibi yitirdiği evladi için üzüyor, hasret çekiyordu. İbrahim Polat yoldaşın kaybının onu derinden üzdüğünü biliyoruz. 1986 yılından bu yana İbrahim Polat yoldaşın yokluğunun acısıyla yaşıyordu. Hastalığına rağmen 2012 yılının Mayıs ayında TKP/ML'nin kuruluşunun 40. yılı gecesine katılma ve plaketini almayı kabul etmesiyle bizi onurlandırmıştı. Onu aradan tam bir yıl geçtikten sonra kaybettik. Eminiz ki o, katledilişin 40. yılında çok sevdiği ve hiçbir zaman dilinden düşürmediği, hep anlattığı İbrahim Kaypakkaya yoldaşın anma gecesinde de olmayı çok isterdi.

BAŞSAĞLIĞI

Okurumuz **Zeki Çoğan** geçirdiği kalp krizi nedeniyle **5 Mayıs** günü hayatını kaybetmiştir. Dersim Partizan olarak başta ailesi olmak üzere tüm yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

Dersim Partizan

Nerede Bir Direniş Ve Mücadele Varsa Orada Kaypakkaya Yaşıyor ve Savaşıyor!

Artık daha sağlam ve cüretli adımların zamanıdır!

Sistemin ideolojik-politik zeminine (Kemalizm) ve en hassas kırmızıçizgisine (Kürt ulusal sorunu) dokunan ve dokunmakla da yetinmeyip, alternatifini, bu alternatifin ideolojik temellerini, ona ulaşma yolunu ve aracını (komünizm, Marksizm-Leninizm-Maoizm ve Halk Savaşı, Komünist Parti) hiçbir yere eğilip bükülemeyecek bir netlikle ortaya koyan; her türden revizyonizm ve reformizmle hesaplaşarak sadece sistemden değil tüm zararlı akımlardan kopuş sağlayan bir önderden bahsettiğimizi biliyorsak eğer, sadece devletin saldırılarının nedenlerine değil, "devrimci, demokrat ya da ilerici" etiketli kimi hareketlerin "uzak duran, küçümseyen, yok sayan" tavrına da bir anlam verebiliriz.

Bugün, 18 Mayıs günü Taksim'de, 19 Mayıs günü ise Çorum'daki mezarı başında yaşanan saldırılar başta olmak üzere, devletin 18 Mayıs öncesi İbrahim Kaypakkaya'yı gündemleştiren tüm çabalarına verdiği yanıt, onun adını ananlara verdiği hapis cezaları Kaypakkaya'nın güncelliğine ve hala sistem için ne kadar tehlikeli olduğuna dair önemli bir veri olarak alınmalıdır.

Partizan'ın Kaypakkaya'yı Kaypakkaya yapan en önemli tezlerinden biri olarak Kürt ulusal sorununa temelden ve MLM ile uyumlu bir şekilde getirdiği yaklaşıma atfen 21 Mart Newroz'unda başlatılan ve 18-19 Mayıs günlerinde gerçekleştirilen sokak eylemleri ve mezar başı anmasıyla sonuçlandırılan kampanyanın elbette hesabı yapılacak, deneyimler özetlenecek, eksikler ve bu eksiklerin giderilmesi için yapılacaklar belirlenecektir. Ancak bugünden açık ve net olarak; bu iki aylık süreçte Kaypakkaya'yı ve onun düşüncelerini binlerce kişiye ulaştırdığımızı, binlerce insanla birebir ya da yaptığımız çalışmalarla hazırlanan TV, radyo, gazete programlarıyla temas kurduğumuzu söyleyebiliriz. Ayrıca, içe dönük olarak gerçekleştirdiğimiz atölye çalışmalarıyla, Kaypakkaya'nın görüşlerini daha ileri bir noktada tartışma ve kavrama yönünde adımlar attık, sadece ileriye adımlar atmanın yeterli olmayacağını, bu adımlara nitelik kazandırmanın da önemini bilinciyile hareket etmeye çalıştık.

Artık kampanyamız sona ererken, bu iki ay içerisinde yakaladığımız ivmeyi, yarattığımız motivasyon ve coşkuyu bundan sonraki faaliyet alanlarımıza taşımamız için hiçbir neden yok. Zira, yaptığımız "işin" nedenlerini, önemini, devrim cephesindeki karşılığını kavradığımız durumda enerjimizin nasıl iki katına çıktığını bu kampanya sürecinde bir kez daha

teyit etmiş olduk. Bu durumda, eksik yanlarımızı tahkim ederek bu enerjiyi katbekat artırdığımızı görebiliriz. Ülkede ve içinde bulunduğumuz bölgede yaşanan gelişmeler bunun bir ihtiyaçtan da öte zorunluluk olduğunu gösteriyor.

Reyhanlı'da patlayan TC'nin Ortadoğu politikasıdır

Antakya/Reyhanlı'da 11 Mayıs günü ilçe merkezinde iki ayrı noktada yaşanan patlamalarda 100'lü rakamlarla ifade edilen sayıda insan yaşamını yitirdi, 100'den fazla insan yaralandı. Bölgeyi adeta savaş alanına dönüştüren patlamalar, büyük bir kaos ve elbette patlamaların sorumluluğunun kime, hangi güçlere ait olduğu üzerine büyük bir dezenformasyon yara-

tacak denli yorum ve bilgi kirliliği yarattı. Tüm bu bilgi kirliliğine karşın gün gibi ortada olan şey, yine emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin daha fazla sömürü emelleri ile pazar dalaşlarının halkların canına mal olduğu/olacağı gerçeğiydi.

Bu tablonun işaret ettiği bir başka gerçek ise ülkemizin Suriye'ye karşı yürütülen savaşın açık bir cephesi durumunda olduğuydu. Patlamanın üzerinden saatler geçmişken faillerin Suriye/Esad kaynaklı olduğu yönündeki açıklamalar, hatta THKP-C Acilciler ile bağlantı kurma çabaları ve daha polis olay yerindeki incelemelerine yeni başlamışken 9 kişinin gözaltına alındığı ve faillerin yakalandığına dair yetkililerin demeçleri devletin, Suriye'ye yönelik savaş kışkırtıcılığında ısrarcı olduğunu gösterdi. Son zamanların gözde söylemiyle Esad rejimi işaret edilip "çözüm sürecine yönelik provokasyon" açıklaması yapılması ise Suriye meselesinde Rojava Kürtlerinin Esad rejimine karşı kışkırtma çabasının ötesinde bir anlam ifade etmiyordu.

TC devleti, bilindiği gibi Suriye'de

çatışmaların başladığı günden bu yana sanki savaş kendi topraklarında yaşanıyormuşçasına bir tavır içine girdi. Suriye'ye yönelik planlar yapıp, üç günde Şam'da çay içmeyi hayal eden, ABD ve AB emperyalistlerinin Suriye'ye yönelik politikalarının taşeronluğuna soyunan, bu amaçla ülkeyi adeta cephaneliğe dönüştüren TC devleti ve onun sözcüsü AKP hükümeti Reyhanlı'da yaşanan patlamaların doğrudan sorumlusudur.

ABD dönüşü egemenlerin elleri yine boş!

Suriye'ye direkt askeri bir saldırı için can atan TC devletinin başbakanı Erdoğan'ın ABD ziyareti öncesi bu saldırının yaşanması ise Suriye

anlayıp kendisinin çekilebileceğini söyleyerek Erdoğan'ın temsil ettiği egemen sınıfların heveslerini kursağında bıraktı. ABD emperyalizminden alabildikleri tek yanıt: "Esad'ın gitmesini tercih ediyoruz. Muhalifleri desteklemeye devam edeceğiz. Ama Suriye için tek çıkış yolu, siyasi çözümdür. 2- Kimyasal silahların kullanımını konusunda elimize ulaşan bütün bilgi ve bilgileri uluslararası kamuoyuyla paylaşacağız." (19.05.2013, Yurt Gazetesi)

Ve Irak Kürdistanı petrollerine dair TC devletiyle Irak Kürdistan Yönetimi arasında imzalanan ve Bağdat yönetiminde ciddi rahatsızlığa yol açan anlaşmaya dair, Ortadoğu dengeleri içinde yeni bir cephe istemeyen ABD'nin Bağdat yönetimini dışlaması beklenmiyordu ki, nitekim Obama da Erdoğan'a bu konuda net bir yanıt vermeyerek bir hüsrana da bu alanda yaşanmış oldu.

Öznelere daha güçlü ve cüretli olmalı!

Bugün ülkemizde yaşanan süreçte önemli bir yer işgal eden Suriye'ye yönelik saldırganlık ve savaşın ülke topraklarına taşınarak halkın çok daha büyük felaketlerle yüz yüze gelmesi bizlerin yani öznelere daha cüretli ve aktif adımlar atmasını koşulluyor. TC'nin Ortadoğu hayallerini de yeni Osmanlılık rüyalarını da bozacak olan esasta komünist güçler ve bu güçlerin geniş kesimlerle birlikte

yapacağı/yapması gereken ittifaklardır. TC'nin Suriye politikalarına dur demek için öncelikle komünist öznelere İbrahim Kaypakkaya'dan devraldığı duruşu pratiğe geçirmeliyiz.

Bizlerin daha güçlü adımlar atmasını koşullayan bir diğer konu ise PKK gerillalarının sınır dışına çekilmesiyle birlikte "barış" sürecinde yeni bir evreye girilmiş olmasıdır. Defalarca kez özetlediğimiz, eleştirilerimizle birlikte net duruşumuzu ortaya koyduğumuz bu konuda tekrardan öte pratik bir süreci örmek için beklemenin gereği/ anlamı yoktur. Gerek HDK içerisinde gerekse Partizan olarak politikalarımızı yaşama geçirmek için daha aktif hareket etmeliyiz.

Bugün bir "bayram havasında" sunulan PKK gerillalarının sınır dışına çekilme süreciyle ilgili kafa karışıklığına izin vermeksizin, tüm spekülasyon ve haddini aşan değerlendirmelere karşın Kürt ulusunun ve Hareketinin demokratik taleplerinin bizim de taleplerimiz olduğu bilinciyile hareket ederek Kaypakkaya yoldaşın adımlarını takip edelim.

Düzce PTT direnişi sürüyor

PTT'de taşeron şirkette çalıştırılan işçiler Nakliyat-İş'e üye olduktan sonra işten çıkarıldı. İşten çıkarılan 9 işçi 17 Nisan günü Düzce PTT Baş Müdürlüğü önünde işlerine geri dönmek için direnişe geçti. PTT ise 6 Mayıs günü bir Nakliyat-İş üyesini "iş daralması" bahanesiyle işten çıkardı.

Fakat tüm bu saldırılara karşı Düzce PTT işçilerinin Nakliyat-İş öncülüğünde 17 Nisan'da başlattıkları direniş sürüyor.

Nakliyat-İş son olarak 9 Mayıs günü PTT Baş Müdürlüğü önünde bir eylem yaparak atılan işçilerin geri alınmasını talep ederek "Taşerona geçit vermeyeceğiz" dedi.

Eyleme KESK'e bağlı sendikaların Düzce temsilcileri ve Birleşik Metal-İş Düzce Temsilcisi de katıldı. Eylemde konuşan Nakliyat-İş Örgütlenme Başkanı **Erdal Kopal** PTT'nin sendika düşmanı tutumunu eleştirerek "İşçiler asılsız gerekçelerle işten çıkarıldı" dedi. Ardından; PTT'deki üyelerinin Toplu İş Sözleşmeli bir biçimde işlerine geri dönene kadar mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti.

"PTT, 'Posta Taşeron Tekeli' haline getiriliyor"

H. Merkezi: 9 Mayıs günü Meclis'te yapılan görüşmelerin ardından PTT tamamen özelleştirildi. PTT'nin özelleştirilme sürecini Haber-Sen Genel Örgütlenme Sekreteri **Korhan Rüzgar** ile konuştuk.

- **PTT'nin özelleştirilmesi süreci ne zaman başladı? Bu sürece nasıl gelindi?**

- 5 Mart 2013 tarihinde TBMM'ye sunulan "Posta Hizmetleri Kanunu Tasarısı", 9 Mayıs 2013 tarihinde kabul edilmiştir. Bu kanunun PTT'yi Anonim Şirket haline dönüştüren ve bir sonraki aşamada sermayeye sunulması yolunda zemin hazırlayan bir adım olduğu görülmektedir.

PTT'nin özelleştirme süreci aslında 1995 senesinde "T"sinin (Telefon) ayrılarak Telekom A.Ş. olması ile başlamıştır. İlk etapta Telekom'un Anonim Şirket yapılması, 10 yıl sonra 2005 senesinde özelleştirilmesi ile Telekom kamu malı olmaktan çıkarıldı. Türk Telekom sürecinde özellikle A.Ş. ve daha sonrası satılma süreçlerinde iktisadi bir varlık

haline getirilerek iktisadi olanın belirlediği bir süreç işletilmiştir.

- **Bu yasa PTT hizmetleri açısından ne anlama geliyor?**

- Son yıllarda PTT Genel Müdürü ve Ulaştırma Bakanı'nın sürekli kâr eden bir kuruluş olduklarını açıklamaları da aslında niyetlerinin ne olduğunu belli ediyordu. Bu adım, kamu yerine sermayeye kulluk edenlerin adımdır. Bu kanun ile ülkemizin en ücra köşesine hizmet götüren, halkımızın itibarını ve güvenini kazanan PTT Kurumunun "Kamu Hizmeti" anlayışı sona ermiş olacak ve bu hizmetler piyasanın kâr hırsına yani sermayenin açgözlülüğüne terk edilecektir. Yapılan her işlem için ayrı ücretlendirme tarifeleri olacak yani "maliyetine katlanabilirsen, paran kadar hizmet alabilirsin" uygulaması olacak.

Her fırsatta PTT'nin kalitesinden, etkinliğinden, sürekliliğinden, güçlü ve istikrarlı hizmetinden ve yatırımlarından bahseden hükümet yetkilileri, bugün bunun olmadığını bahane ederek, kamu kurumu olan PTT'yi bu kanun ile "POSTA TAŞERON TEKELİ" yapmak istemektedir. Halkımızı "müşteri", çalışanları ise "köle" haline getirecektir. PTT'yi Anonim Şirkete dönüştürecek olan bu kanun; kısa vadede taşeronlaştırma, uzun vadede özelleştirme amacına hizmet edecek, temel bir kamusal hizmet olan PTT hizmetlerinin ticarileştirilmesine ve pahalılaşmasına yol açacaktır.

- **Peki PTT emekçileri bu süreçten nasıl etkilenecek?**

- PTT emekçilerine iş güvencesiz çalışmayı ve kazanılmış haklarından vazgeçmeyi dayatacaktır. Kurumda mevcut durumda binlerce taşeron işçi çalışmaktadır. Taşeron sistemine karşı verdiğimiz mücadele her alanda devam ederken şimdi kurum personeli de eklenecektir. Yasada bulunan İdari Hizmet Sözleşmesi tam olarak da bunu ifade etmektedir. Hükümet, bu kanunla, PTT'nin düşük ücretlerle verdiği kamu hizmetini pahalı hale getirmeyi; emekçileri ise esnek, kuralsız ve iş güvencesiz istihdam etmeyi amaçlamaktadır. PTT'nin sunduğu kamu hizmetini sermayenin kâr hırsına teslim etmeyi, PTT emekçilerini ise köleleştirmeyi hedeflemekte-

dir. Yasal güvencelerini ortadan kaldırıp, tüm özlük haklarını Yönetim Kurulunun keyfi kararlarına bırakmaktadır. Mevcut çalıştıkları güvenceli statüden (DMK) uzaklaştırarak, idare ile yapılacak güvencesiz bir çalışma yaşamı sunmaktadır.

- **Haber-Sen'in özelleştirmeye karşı şimdiye kadar gerçekleştirdiği çalışmalarından bahsedebilir misiniz?**

- Türk Telekom'un özelleştirme sürecinde sendikamız yıllarca direnmiş, Telekom'un satılmasına engel olmaya çalışmış ancak PTT A.Ş. süreci diğer özelleştirmelere göre çok daha hızlı işletilmiştir. Buna rağmen sendikamız tasarının gündeme geldiği günden başlamak üzere birçok eylem ve etkinliğe imza atmıştır. **Bunlardan en önemlisi ise 27 Mart grevidir.** PTT emekçilerinin harekete geçirilmesi gerektiğinden kısa zamanda yoğun bir faaliyete girdik.

Kurumda örgütlü diğer sendikalara Türk Haber-Sen, Birlik Haber-Sen, Bağımsız Haber-Sen ve Haber-İş sendikalarına konu ile ilgili bir toplantı çağırısı yaptık. Yapılan toplantılarda bu tasarının kabul edilemez olduğunu ve yasa tasarısının tamamen geri çekilmesi talepleriyle karşı durmamız gerektiği şeklindeki görüşlerimizi söyledik. Diğer sendikalar görüşlerimize katıldıklarını söyledikten sonra ülke genelinde grev kararı almamız gerektiği konusunda görüş birliğine vardık ve kararı ilan ettik. Bu kararın ardından hükümet ve kurum yetkilileri diğer sendikalar ve çalışanlar üzerinde baskılarını yoğunlaştırdılar.

Yandaş sendika Birlik Haber-Sen 26 Mart gecesi grevden çekildiği kararını açıkladı. Biz diğer sendikalarla 27 Mart grevini hayata geçirdik. Grev günü asil komisyonda görüşülen tasarı, eylemin etkisiyle alt komisyona gönderildi. Grev sonrası yapılacak işleri konuşmak ve değerlendirme yapmak üzere diğer sendikaları aradık, ama maalesef karşımızda derin bir sessizlik bulduk.

Mücadelemiz birkaç eylemle sınırlı kalmadı. İşyeri örgütlenmeleri, basın açıklamaları, faks eylemleri ve imza kampanyalarının yanı sıra meclis görüşmelerimiz, hukuksal sürece dair görüşmelerimiz devam etti. Bizler bu sürecin arkasından gelecek olan özelleştirme ve yağmalama sürecine karşı mücadelemizi geliştiren işler yapmaya devam edeceğiz.

Eylem yapan işçiler işten atıldı

H. Merkezi: 13 Mayıs günü Hakkari'de özlük haklarını isteyen ve 4 gün boyunca iş bırakma eylemi yapan fırın çalışanlarından bazılarının işine son verildiği öğrenildi.

Fırınlarda çalışmalarına rağmen sigortasız ve izinlerinin olmadığı gerekçesiyle 161 işçi, 4

gün boyunca iş bırakma eylemi yaparak basın açıklaması düzenlemişlerdi. Öğle saatlerinde bir araya gelen işçiler, eylemlerinin dördüncü gününe girdiğini, haklı taleplerini yerine getirmeyen fırın sahiplerinin yaklaşık 130 işçinin işine son verdiğini söylediler.

İşsiz kalmalarına rağmen haklarını sonuna kadar savunacaklarını ifade eden işçiler, işyeri sahiplerini vicdansızlık yapmakla suçladılar. Bazılarının yaklaşık 10 yıldır gece gündüz demeden fırında çalışmasına rağmen sigortalarının bulunmadığını belirten işçiler, patronların 130 kişinin işine son verdiğini belirttiler.

Emekçinin
GündemiHavada
grev rüzgarları

Hava-İş Sendikası ile THY arasında devam eden görüşmelerin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine sendika, grev ilan etti.

15 Mayıs günü greve çıkan Hava-İş Sendikası başta işten atılan 305 işçinin geri alınması olmak üzere, 36 saatlik dinlenme hakkı, part-time personelle işlerin yürütülmesine son verilmesi, sağlık raporu nedeniyle işten çıkarılmaların durdurulması, hakların prosedürle değil toplu iş sözleşmesi ile garanti altına alınması, yorgunluğa neden olan uçuş programlarının her gün değişmemesi, bir tüketici ve yolcu hakkı olan uçuş emniyetini esas alan standartların sağlanması, kıdem haklarının düzeltilmesi ve yüzde 3 zam dayatmasından vazgeçilmesini talep ediyor.

İşten atılan 305 işçinin 350. günlere ulaşan direnişiyle önemli bir kamuoyu yaratmayı başaran ve üyelerine ve sınıf hareketine de moral/motivasyon sağlayan Hava-İş Sendikasının bu grevi sınıf hareketi için önemli bir yerde duruyor.

THY yönetimi, AKP'li yöneticiler ve bakanların basının desteğiyle grevin etkisiz kaldığı yönündeki dezanformasyonu buna paralel polis devreye sokulması, basın açıklamaları ve eylemlerin engellenmeye çalışılması grev silahının egemenler cephesinde yarattığı korkuyu işaret ediyor.

Seferlerin yapıldığı açıklaması yapan THY, grevin daha ilk gününde 218 seferin iptal edilmesini görmedi. THY, grevin ilk gününde "16 bin kişiden 500'ü grevde", "Grev uçuşları etkilemedi" gibi söylemlerle grevi etkisiz gibi göstermeye çalıştı. Yedek, eğitimsiz personeli uçuran THY, bir yandan işçi düşmanlığı yapıyor öte yandan uçuş güvenliğini büyük riske atıyor. İlk gün yüzde 40 oranında katılımın sağlanması da hava iş kolu açısından önemli bir başarıdır.

Grev gün geçtikçe etkisini daha fazla gösterdi. THY yönetiminin şimdilik basın üzerinden sendikayı görüşmeye çağırması da bunun bir göstergesi. THY grevi üçüncü günü geride bırakırken THY Yönetimi Hava-İş'i 22 Mayıs'a kadar, 24. Dönem Toplu İş Sözleşmesi'ni imzalamaya davet etti.

23. Dönem Toplu İş Sözleşmesi'ndeki haklardan ve koşullardan geriye gidileceğini belirten THY Yönetimi, uygun bir ücret artışı yapmayı kararlaştırdığını duyurdu. Grevin devam etmesiyle THY'nin iddialarının gerçeği yansıtmadığı ortaya çıkmış oldu.

Eylem, işçi sınıfının en önemli silahı olan grevin kullanılması durumunda nasıl bir etki yarattığını göstermesi bakımından son derece önemli. Grevin önümüzdeki günlerde devam etmesi olasılığı karşısında dayanışmaya büyük ihtiyaç duyacağı da bir gerçek. Bu bakımdan gözümüz kulağımız grevde olmalı. İşyerlerinde grevde olan işçilerle dayanışmak, mücadeleyi ortaklaştırmak başarı içinde vazgeçilmezdir.

Grev öncesi tabanda yeterli hazırlığın yapılmadığı, işyerlerinde grev öncesi güçlü bir çalışmanın yürütülmemesi grevin etkisini azaltan nedenlerden olmuştur. Bu eksiklerine, zaaflarına rağmen Hava-İş'in grev sonucunda taleplerini kabul ettirmesi, kazanım elde etmesi, grevin başarıya ulaşması işçi sınıfının mücadelesinde motivasyonu artıracaktır. Kazanım, direnişte olan işçilerin kazanma umudunu tazelerken işçi sınıfının geniş bölüklerine mücadele çağrısı anlamına gelecektir.

IMF'ye borcumuz kapan-MIŞ!

"Türkiye artık IMF'ye borç veriyor", "Türkiye bundan böyle IMF yönetiminde söz sahibi olacak".

Kulağa hoş gelen bu sözler kendi ülkesini, emperyalist tekellere karış karış satan Başbakan R. T. Erdoğan'a ait. IMF'ye olan borcun bittiğini, yani dışa bağımlılığın sona erdiğini, Türkiye'nin ekonomik olarak güçlendiğini müjdeliyor! Ve ekliyor: "Nereden nereye geldik". Bu cafcıflı sözleri egemen sınıflar alkışlayabilir ama emekçi halk değil!

TC devletinin IMF macerası 66 yıl önce başladı. 1961'de IMF ile ilk stand-by anlaşması yapıldı. Bu anlaşma da dahil olmak üzere bugüne dek 19 stand-by anlaşması yapıldı. Bu anlaşmalarla TC devleti emekçi-yoksul halka yarım asır boyunca borç ödetti. Borç yükünün altında emekçiler, köylüler ezilirken, komprador burjuvazi zenginleşti. IMF ile 1984-94 arası dönemde bir anlaşma yapılmadı. Turgut Özal dönemine denk gelen bu yıllar "IMF'siz yıllar" olarak anılıyor. Olumlu bir hava yaratsa da durum tam tersidir. Zira "IMF'siz yıllar", bir başka emperyalist kurum olan Dünya Bankası yıllardır aslında. Yapısal Uyum Programı adıyla DB, yarı-sömürgelerde neo-liberal politikalar inşa ediyordu. Türkiye hala o yıllarda temelleri atılan emperyalist sömürünün, talanın kaskacı altında yaşıyor.

IMF'nin halk arasında hoş bir itibarı yoktur. Faizci, kan emicidir o. Fakat sadece kredi veren bir kurum da değildir. Emperyalist ekonomi politikalarının yarı-sömürgelerde uygulanmasını denetleyen, gözlemleyen, yönlendiren bir kurumdur.

66 yıllık IMF ile ilişkilerde TC devleti, IMF ile eşgüdümlü olarak emperyalist ekonomi politikalarını bizzat Türkiye'de uyguladı. Bu emperyalizme bağımlılığın ifadesi iken aynı zamanda emekçi-yoksul halkın sömürü ağı içine alınmasının da tarihidir.

Dev Sağlık-İş eylemi
başarıyla sonuçlandı

H. Merkezi: 13 Mayıs günü İstanbul'da bulunan Şişli Etfal Hastanesi'nde çalışan **Dev Sağlık-İş** üyesi işçiler günlerce alamadıkları maaşları için eylem yaptı.

10 gün maaşlarını alamayan işçiler, sabah mesaisinin başladığı saatlerde hastane bahçesinde toplandılar. Hastane yönetimine seslenen işçiler, maaşlarının ödenmemesi durumunda iş bırakma eylemi yapacaklarını söylediler. Hastane yönetiminden bir cevap gelmemesi üzerine işçiler iş bırakma eylemine başladı. 1 saat kadar hastane bahçesinde eylem yapan işçilere hastane yönetiminden maaşlarının yatırılacağı cevabı geldi.

İşçiler basın açıklaması yaptıktan sonra eylemi sonlandırdı. İşçilerin maaşları saat 11.00'de yatırıldı.

IMF'ye olan borcun 14 Mayıs'ta son taksiti (450 milyon dolar) ödenerek bitmesinin hiçbir anlamı yoktur. Ne borç bittiyor ne sömürü ne de emperyalizme bağımlılık.

TC devleti, sadece IMF'den borç almıyor. IMF'ye olan borcun bitmesi de IMF ile ilişkilerin tamamen bittiği anlamına gelmiyor.

TC ekonomisi kamu sektörü, Merkez Bankası ve özel sektör borcu olmak üzere genel olarak üç kalem altına borçlanıyor. Bu kalemlerden en önemlisi özel sektör borcudur. Zira sanayi çarkını döndüren, üretimde ağırlığı olan, ihracat ve ithalatta önemli rol oynayan bu sektördür.

2002 yılında kamu sektörü borcu 64.5 milyar dolar, özel sektör borcu 43 milyar dolar, Merkez Bankası borcuyla birlikte toplam dış borç 129,6 milyar dolardı. 2012 yılında kamu borcu 103,1 milyar dolara, özel sektör borcu 226 milyar dolara, toplam dış borç 336,8 milyar dolara çıktı. Bunun anlamı; IMF'ye olan dış borç taksit taksit biterken, 10 yılda toplam dış borç yaklaşık 3 kat artarak, IMF'nin yerini doğrudan emperyalist sermayenin almasıdır.

Artık faiz IMF'ye değil, emperyalist sermayedarlara ödeniyor. Emekçi yoksul halkımız için değişen bir şey yok. IMF adıyla dolaylı ödenen faiz şimdi doğrudan emperyalist sermayedara ama yine halkın sırtından ödenecektir.

"Emeği savunacak"
sendika aranıyor!

Taşeron sorununu çözecek
sendika bulamıyorum

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı **Faruk Çelik**, geçtiğimiz hafta 27. İş Sağlığı ve Güvenliği Haftası toplantısında "İşçinin hakkını savunacak, emeğin hakkını savunacak sendika arıyorum" dedi.

Çalışma hayatında meslek hastalıkları ve iş kazaları yüzünden 100 bin işçiden 17 kişinin yaşamını yitirdiğini, şimdilerde bu rakamın 9 olduğunu iddia eden işçi düşmanı Faruk Çelik, taşeron sisteminin çözülebilmesi için "emeğin hakkını" savunacak sendika aradığını söyledi. Bizzat Taşeron Cumhuriyeti (TC)'nin bir uşağı olan Çelik, taşeronu bitirmekten bahsediyor, taşeron işçilerine "gelin bu sorunu birlikte çözelim" çağrısı yapıyor.

Bakan Çelik, "Gelişmiş 15 Avrupa ülkesinde 100 bin işçiden ölümler 1-2 arasında, 27 ülkede 3-4 iken bizde bunun 8-9 aralığında olması kabul edilebilir değil" diyerek işçi cinayetlerinde hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi "kural hakim olursa önlenbilir" diyor. İşçiler hiçbir can güvenliği olmadan ağır koşullarda uzun saatler, hiç bir sosyal hakkı verilmeden çalıştırılıyor ve sonrasında bir iş cinayetinde öldüğünde sorumlusu da kendisi oluyor: Kurallara uysaymış, ölmeyecekmiş!

Mesam'da grev kararı

H. Merkezi: Sosyal-İş İstanbul Şubesi 7 Mayıs günü yaptığı basın açıklamasıyla MESAM (Türkiye Musiki Eserleri

Sahipleri Meslek Birliği) ile beş aydır süren görüşmelerde ücret ve sosyal haklarla ilgili maddelerde anlaşma sağlanamaması üzerine 3 Haziran'da greve gideceklerini duyurdu.

İstanbul Şube Sekreteri **Mahsun Turan** yaptığı açıklamada 4 yıldır MESAM'da örgütlü olduklarını ancak TİS görüşmelerinin tarihinin 30 Haziran 2012'de bittiğini, geçen süreçte bir-

çok hak garbinin yaşandığını belirtti. Turan "*Haklı, makul, karşılanabilir taleplerimize olumlu yanıt verilmediği takdirde grev kaçınılmaz bir seçenektir*" diyerek grev kararını açıkladı.

GDO senaryosu

Mersin Limanı'nda yakalanan kaçak pirinçlerle ilgili olarak 8 kişinin tutuklandığı soruşturma kapsamında, Mersin Cumhuriyet Başsavcılığı, TÜBİTAK ve İTÜ Moleküler Biyoloji-Biyoteknoloji ve Genetik Araştırmalar Merkezi'nden (İTÜ-MOBGAM) pirinçlerin analiz edilmesini istemişti. Konuyla ilgili Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı **Mehdi Eker**, dünyada GDO ile üretilen pirinç olmadığını savunarak sonucun olumlu çıkmasını beklediklerini dile getirmişti.

Yapılan inceleme sonucunda pirinçlerin GDO'lu olduğu ortaya çıktı ve ardından yaşanan panikle birlikte konunun örtülmesi yönünde açıklamalar filizlendi. M. Mehdi Eker yaptığı açıklamayla bir yanlışlık olduğunu ifade etti ve onu takiben İTÜ Rektörlüğü de bakanlığı onaylayan ifadelerle yaptıkları testleri reddederek testlerde bir yanlışlığın olabileceğini söyledi. Raporun açıklanmasının hemen ardından AKP'ye yakınlığı ile bilinen ve ismi özellikle son bir yıldır İTÜ'ü asistanların görevlerine son vermesiyle duyulan İTÜ rektörü **Mehmet Karaca**, bu çalışmanın faturasını da bilim insanlarına kesti ve konuyla ilgili soruşturma başlatıldığını, bu süreçte raporu hazırlayan "kişinin" açığa alındığını duyurdu.

Yaşanan bu olaylar tarımsal politikadaki azgınca bir sömürünün ifadesi olarak karşımıza çıkıyor. Meselenin özünü sadece tüketim, insan sağlığı ve gıda üzerinden tartıştırmamızda, GDO üzerine açıklanacak manipülasyonlara sıkça rastlayabiliriz. Çünkü ürünlerde GDO'nun olmadığı ifadeleri üzerinden bir "güvence" yaratılabilir.

Ancak ülkemizdeki tohum tekelcilerine bakacak olursak bu şirketlerin ülkemizdeki üreticiyi bağımlı hale getirebilmek için GDO'lu tohumlara ağırlık verdiğini ve zaten GDO'nun tohumlar üzerinden tartışıldığını görebiliriz. Bu bakımdan diyebiliriz ki GDO tarımsal üretime sızmış bir durumdadır. Devletin bu anlamıyla gıda üzerine yapacağı hiçbir açıklama tam anlamıyla gerçekliği yansıtmıyor. Gıda sağlığı ve güvenliği meselelerine bakmak için tarımsal üretimdeki devlet politikalarına bakmak yeterli olacaktır.

İşçileri sistem öldürüyor

Mayıs ayının ilk tam haftası (6-12 Mayıs) **İş Sağlığı ve Güvenliği Haftası**. Bu vesile ile iş kazaları, işçi sağlığı ve güvenliği hemen her kesimin gündemine girdi. TÜSİAD da bir seminer düzenleyerek kervandaki yerini aldı. Durumu tespit etti. **Sorun; Zihniyet, eğitim ve bilinçsizlikmiş!!**

İş kazaları patronların karşılaşmak istediği en son olaylardan ve uykularını kaçırarak kabuslardan biridir. Bu, işçileri ve onların ailelerini düşünmelerinden dolayı değildir elbette. Tam tersine iş kazasının, artı-değer üretimine, kâra, tonlarca para saydığı sömürü mekanına verdiği zarardan dolayıdır. Bu nedenle iş sağlığı ve güvenliğinden her daim esas sorumlu "**ekmeğini kazanan**", "**aç karnını doyuran**" işçidir. Patronlar her daim gerekli tedbirleri almıştır!

İş sağlığı ve güvenliği derken temel nokta işçi değildir. Öncelik yapılan iştir. Meta ve artı-değer üretimi ve azami kârdir. İşçinin sağlığı ve güvenliği bundan sonra gelir. Bu öncelik hiçbir zaman değişmez. Zira işçi sağlığı ve güvenliği maliyet artıran, dolaşısıyla kâr oranını düşüren patron için gereksiz bir uygulamadır. Hemen her sektörde maliyeti düşürmek için önce işçi ücretleri daha sonra da işçi sağlığı ve güvenliğine dair harcamalarda kesinti yapılır. Bundan dolayıdır ki hemen her iş kazasında önce işçiler suçlanır. Dikkatsizdir onlar! Bilinçsizdir! Daha sonra kazanın nedenlerini ortaya çıkaracak olan bilimsel raporlar gizlenir, olmadı bir tane kurban seçilir; tüm suç onun üzerine yıkılır.

Sistem azami kâr, artı-değer sömürüsü ve aşırı üretimden oluşan genel yapısından dolayı işçinin sağlığı ve de güvenliğini sağlamaz, sağlayamaz. **Ona yaşamını sürdürmesi için değil, iş gücünün tükenmemesi için ve yeniden üretebilmesi için olanak tanır.** Emek pazarından satın aldığı iş gücünden en yüksek oranda yararlanmak ister ve iş gücünü son kertesine kadar kullanır. Azgınca sömürür.

Uzun çalışma saatleri ve kötü çalışma koşulları sonrası işçilerin "*bir noktada emek güçleri tükeniyor. Uyuşukluk bastırıyor. Kafaları çalışmaz, gözleri görmez oluyor*" (**Kapital, cilt 1, Sf. 249**) Patronlar için bunun bir önemi yoktur. İşçi durmadan çalışmak zorundadır. Bunun için işe başlama saatinden paydos saatine, yemek molasından tuvalet ihtiyacına kadar tüm çalışma saatleri örgütlenir. "*An'lar kârın öğeleridir.*" (**age, Sf. 239**)

İş sağlığı ve güvenliği kanununun getirdiği yenilikler ve uygulama boyutu semineri düzenleyen TÜSİAD'ın işçilere ve iş kazalarına farklı bir yaklaşımı ve görüşü yoktur. Seminerde konuşan Yönetim Kurulu Başkanı **Muharrem Yılmaz** iş kazalarını zihniyet, eğitim ve bilinçsizlik olarak tanımlıyor. Kuşkusuz kast edilen azami kâr, artı-değer sömürüsü ve aşırı üretim için uzun süre çalıştırma değildir. Ki kendisi de bu zihniyeti eğitim ve bilinç, yasaları kavramak olarak ele alıyor. Bugün çalışma saatlerini ve koşullarını işçi sağlığı ve güvenliği ekseninde uygulayacak hangi yasa varsa! Sorun zihniyette bu da sistemin zihniyetinin ta kendisidir.

TÜSİAD sınıfsal karakteri gereği sorunun özünü ve gerçekleri saptırıyor. Fakat son 8 yıllık iş kazaları ve sonuçları zihniyet sorununun nerede olduğunu gösteriyor. 2003 yılında 76.6 bin iş kazası gerçekleşti, iş kazaları sonucu 810 işçi yaşamını yitirdi. 1.451 işçi sakat kaldı. 2011 yılında 69.2 bin iş kazası yaşandı, 1.700 işçi yaşamını yitirirken 2.216 işçi sakat kaldı. İş kazalarında cüzi bir azalma görülse de yaşamını yitiren ve sakat kalan işçi sayısı iki katına çıktı. Bu doğrudan işçi katliamıdır. İş kazalarındaki son 8 yıllık veriler aynı zamanda çalışma saatleri ve koşulları, işçi sağlığı ve güvenliği konularında

da hiçbir düzenleme yapılmadığının ifadesidir. Bu hızla yoğunlaşan güvencesiz ve taşeron çalıştırma yönteminin bir sonucudur.

İş sağlığı ve güvenliğinin kapsamı yasalara uymak, eğitim vermek, bilgilendirmek değildir. İş koşullarının ve çalışma saatlerinin azami kâr ve artı-değer sömürüsüne göre değil, işin öznesi olan işçilerin köle değil insanca yaşam sürdürebilmelerine göre düzenlenmesi ile iş sağlığı ve güvenliği sağlanabilir. 20 saat değil 8 saat çalışma süresiyle, dar ve havasız ortamlarda değil çalışma şartlarına uygun mekanlarla sağlanabilir. Sorun bu çalışma koşullarını sağlamayan zihniyettir. **O zihniyetin maddi temeli de sistemdir.**

Bu zihniyeti ve de yaşam bulduğu sistemi yerle bir edecek olan tek güç de proletaryadır, onun üretimden gelen yenilmez gücüdür.

Birleşik-Metal'den greve çağrı

Kocaeli: Birleşik Metal-İş Sendikası ile Türkiye Metal Sendikası (MESS) arasında gerçekleştirilen toplu iş sözleşmesi görüşme sürecinde işçilerin lehine hiçbir karar çıkmamasının ardından kademeli eylemlilik başlatan Birleşik Metal-İş Sendikası 6 Mayıs Pazartesi günü Kocaeli'de bir yürüyüş yaptı.

İnsan Hakları Parkı'na kadar yürüyen kitle adına açıklama yapan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu** şunları belirtti: "*Enflasyona endeksli toplu sözleşmenin kaldırılması gerekiyor. Bugün bizim arabulucu sürecinde Kocaeli'de yaptığımız son eylem. 60 günlük grev süreci başlıyor. Komitelerimizi toplayacağız ve yapmamız gereken eylemleri belirleyeceğiz, grev tarihini belirleyeceğiz. Cesaretleri*

varsa, MESS'in karşısında 3 Haziran'ı birlikte greve çıkma tarihi olarak ben önlerine koyuyorum."

Isparta'da sendikalı işçiler işten çıkarıldı

H. Merkezi: Isparta Metamar Mermer Fabrikası'nda çalışan ve Türk-İş Sendikası'na bağlı Maden-İş Sendikası'na üye olan işçiler işten çıkarıldı.

"Tehditlerinize aman vermeyeceğiz" diyen işçiler patronları uyardı. Maaşlarının ödenmemesi gibi bir dizi hak gaspı karşısında işçiler sen-

dikalı olmaya karar verdiklerini dile getirerek, yaklaşık 50 işçinin iş akitlerinin feshedildiğini belirtti. İşten çıkarılan bir işçi "Bu süreç yıllardır sürüyor. Aylıklar düzensiz yatıyordu. Bir arkadaşımız öncü

oldu. Sendika geldi. Bu mücadelemiz sürececek. Arkadaşlarımıza sesleniyorum. Bu mücadeleden vazgeçmeyin" şeklinde işçilere sendikaya üye olma ve örgütlene çağrısı yaptı.

Tarımda 2013-2017 stratejik saldırı planları

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nın ülkemiz tarımına yaklaşımlarından birisi de "strateji", "vizyon" ve "stratejik plan" benzeri yaldızlı ifadelerle süslenmiş belgeler hazırlamak.

Son birkaç yılda "2008-2012 Tarım Vizyonu", "2006-2010 Stratejik Eylem Planı", "2010-2014 Stratejik Plan", "2013-2017 Stratejik Plan" adıyla birçok belge hazırlandı. Hayvancılık, organik tarım, kırsal kalkınma ve daha birçok konuda hazırlanan "Strateji Belgeleri"ni de hesaba aldığımızda tarımda tam anlamıyla bir "stratejik plan" çöplüğünden bahsedebiliriz.

Düzenli olarak hazırlanan bu planların içeriğine baktığımızda devamlı tarımsal kalkınmadan ve köylü refahından bahsedildiğini görüyoruz. Peki, bu planlar nasıl hazırlanıyor, öncelikle kısaca buna değinmekte fayda var.

Bu konuya ilişkin bakanlıkça saha araştırmaları yapılmaktadır. Bakanlık bürokratlarının hazırlamış olduğu bu planlar genel anlamda devlet politikalarının özünü ve hedeflerini gösterir nitelikte. Öncelikle bu belgeler genellikle tek taraflı hazırlanıyor. Yani bakanlığın ve devletin gözlüğünden bakılıyor. Bu bakımdan gerçeklere gözler kapatılarak refah güzellmeleri yapılıyor denilebilir.

Şimdi yeni bir güzelleme ile karşı karşıyayız. "Stratejik Plan 2013-2017..." Birçok planda olduğu gibi bu planda da klişeleşmiş kelimeler ağızlarıdaki mayhoş etkisi ile çiğneniyor.

73 sayfalık planda en dikkat çekici olan konu Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nın göndere çektiği "tarafsızlık" bayrağıdır. Plana göre bakanlık piyasada "tarafsız" duracak(mış). Bu durum özellikle üretici nezdinde tehlikeler barındırıyor. Çünkü üreticiden yana olmayan bir duruş, elbette çok uluslu şirketlere fayda sağlayacaktır. Bu ne-

denle "tarafsızlık" sadece "taraf"larının örtüsüdür. Bu şekilde tarımsal üretimde üreticilerin çokuluslu şirketlere olan bağımlılığı desteklenecek.

Rapor bunu şu şekilde açıklıyor: "Bakanlık bütün taraflara eşit yakınlıktadır..." Tarımsal üretimdeki taraflara bakacak olursak zaten Bakanlığın bir tarafsızlığından bahsedilemez. Bir yanda yoksullaşan üreticiler diğer yanda ise sömürü ve talanla kendini var eden şirketler. Söz konusu planla beraber Bakanlık, şirketlerin her türlü spekülasyon ve sömürüsüne "tarafsız kalarak" aslında sermaye sahibi ve güçlü olanın tarafında yer alacak.

Örneğin süt konusunda üç-beş şirket piyasada elde ettiği güç sayesinde (buna oligopson deniyor) üretici köylülere en fazla 80 kuruş fiyatı kabul ettirebiliyorsa, aynı gücü tüketiciye satışta kuran güçler sütü 3-3,5 TL'den satabiliyorsa (buna da oligopol deniyor) ve Bakanlık bu duruma "tarafsız" kalıyorsa aslında tarafı olduğu yere şimdiden konumlanmıştır.

Öte yandan planlara dair bir şey söylenecekse o da, planda olmayan şeylerin gerçekleştiğidir. 9 Ocak'ta "2008-2012 Tarım Vizyonu"nda yer almayan birçok hedef "başarı ile" gerçekleştirilmiştir.

Türkiye, tarihinde ilk kez kurbanlık hayvan ithal etti. "Tarım ülkesi" Türkiye tarihinde ilk defa saman ithal etti. 2008'de kasaplık canlı hayvan ve et ithalatı sıfırdı. Tarıma vizyon kazandıran bakanlık sayesinde 3 yılda 3 milyar dolar canlı hayvan ve et ithalatı yapıldı. Tarım Vizyonu'nda yer almayan bir ilk daha gerçekleşti. Türkiye tarihinde ilk kez bir bakan, Gıda, Tarım ve Hayvancılık

lık Bakanı Mehdi Eker, Fransız şövalyesi oldu. Tarımdaki başarılı ve vizyoner çalışmalarını ile Fransa tarafından şövalyelik nişanı ile ödüllendirildi.

Tarımda devlet politikalarının her yıl beklenti yarattığı kesin. Üretici köylüler açısından bu beklenti döne döne bir facia olarak ortaya çıkıyor. Ekim ve hasat dönemlerinin alınmış olduğu cendere, tarımsal şirketler eliyle büyütülmekte ve devlet politikaları ile desteklenerek daha da sıkılmaktadır.

Bakanlığın açıklamış olduğu "Stratejik Plan" seçim meydanlarındaki havari betimlemelerinin söylevlerinden farklı değildir. Açılan perdede oyuncuların yaratacağı harikalar diyarına aldanmadan, saldırı konseptinin kuyusuna düşmeden üreticilerin koparatifleşmesi önemli bir yerde duruyor. Açıklanan her refah programı yeni bir saldırı ve yeni bir süreç demektir. Bu sürecin örgütlenmesinde gıda sanayilerdeki üretici güçlerin ve tarımdaki üretici güçlerle bağını dikkat etmek ve bu paralelde örgütlenmek önem arz ediyor.

Türk Metal, grev kararı aldı

H. Merkezi: Türk-Metal Sendikası ve MESS arasında sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patronun uzlaşmaz tutumu nedeniyle anlaşma sağlanamadı ve Türk-Metal Sendikası 6 Mayıs Pazartesi günü grev kararı aldı.

Alınan grev kararı Türk-Metal Genel Başkanı **Pevrul Kavlak** tarafından açıklandı.

Kavlak açıklamasında; "Bilindiği üzere MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi sürecinde anlaşmaya varılamadı. Bunun üzerine 6 Mayıs günü grev kararı aldık" dedi.

İşçiler grev kararını çeşitli eylemlerle karşıladı

Türk-Metal Yönetim Kurulu'nun aldığı kararın 6 Mayıs tarihinde açıklanmasının ardından grev kararı MESS'e bağlı iş yerlerinde panolara ve kapılara yapıştırıldı. Grev kararını fabrikalarda çalışan işçilerin büyük sevinçle karşıladığı ifade edildi.

Metal işçilerinin, yemekhanelerde kaşık vurma, sakal bırakma, siyah kurdele takma ve basın açıklamaları gibi eylemleri ise grev kararıyla birlikte sürüyor. Türk Metal Sendikası üyeleri, Kocaeli'de toplu sözleşme görüşmelerinin hala çözüme kavuşturulmaması nedeniyle yürüyüş yaptı. Yürüyüşe yaklaşık 3 bin işçi katıldı. Grevin başlayacağı tarih önümüzdeki süreçte belirlenecek.

Yaş çay alım fiyatları açıklandı

Amed: ÇAYKUR Genel Müdürlüğü'nde düzenlenen 2013 yılı yaş çay sezonu açılış toplantısında konuşma yapan Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Mehdi Eker 2013 yılı için yaş çay alım fiyatlarını açıkladı.

Yaş çay alım taban fiyatı 1 lira 23 kuruş. 12 kuruş da destek eklenince toplam fiyat 1 lira 35 kuruş oldu. 2012 yılında yaş çay taban fiyatı, 1 lira 10 kuruş, destekleme ücreti ise 12 kuruş olarak açıklanmıştı...Açıklanan rakamlar, çay üreticilerinin bu yılki mağduriyetinin sinyallerini verdi. Ri-

ze'deki bazı üreticiler, çayları toplamayıp daldan bırakma kararı aldı. Çay üreticileri asgari fiyatın 1,5 TL olması gerektiğini belirterek, belirlenen fiyatın maliyeti dahi karşılamadığını vurguluyor. Gübre ve nakliye ücretleri üreticinin zararını kaçınılmaz kılıyor.

ÇAYKUR'a her türlü imkanı verdiklerini dile getiren Bakan Eker, "Sektörün gelişmesi çok önemli. Özel sektör de gelişsin" diyerek fiyatların düşük tutulmasıyla neyin amaçlandığını bir kez daha göstermiş oldu.

Artvin direnmeye devam ediyor

Artvin Kafkasör dağında Genya ve Cerattepe bölgesinde maden ruhsatına tepki amacıyla yürüyen çevreciler, haftada üç gün maden şirketi önünde oturma eylemi yapıyor. Haftanın üç günü nöbetleşe olarak oturma eylemi devam ediyor.

6 Nisan'da "Madene Hayır" mitingine katıldığı gerekçesiyle Artvin Lisesi öğretmenlerinden **Bilgehan Erdem** Artvin'in Yusufeli ilçesinde bulunan Çok Programlı Liseye sürgün edilmişti. "Madene Hayır" eylemine katılan Erdem hakkında açılan soruşturmanın

sonucu beklenmeden ve hakkında herhangi bir disiplin suçu olmadan sürgüne gönderildi.

Erdem'in sürgün edilmesine tepki gösteren Artvin Lisesi öğren-

cileri, velileri ve öğretmen arkadaşları Artvin Meydanı'nda açıklama yaptı. "Erdem onurumuzdur", "Sürgünler bizi yıldırılmaz", sloganlarının atıldığı eyleme halkın desteği de büyük oldu. Egemenlerin yıldırma politikalarına karşı Artvin halkı öğrencisiyle, öğretmenleriyle "Madene Hayır" demeye devam ediyor. (Artvin'den bir ÖG okuru)

Reyhanlı Katliamı: Birleşik Mücadeleyi ve Haklı-Meşru Savaşı Yükseltelim!

*"Liderler söz edince barıştan/ anlar halk savaşın geldiğini./ Liderler lanetlediğinde savaşı/ seferberlik emri yazılmıştır bile./ Baştakiler der ki: Barış ve savaş/ iki farklı şey./ Oysa rüzgârla fırtına gibidir/ onların barışı ve savaşı./ Savaş doğar onların barışından/ anasından doğan oğlan gibi,/ taşır oğlan anasının/ o korkunç yüz çizgilerini./ Öldürür onların savaşları/ ne varsa barışlarından arta kalan."**

Elbette *"tarih yalnızca aptallar için tekerrür eder."* Ancak kapitalist sistem ve bu sistemin tek gayesinin kâr olması, emperyalist devletleri sürekli olarak pazar savaşlarının içerisine sokmaktadır. Geldiğimiz süreçte yaşanan gelişmeler de, kapitalizmin doğası gereğidir. Yine bu dizelerin güncelliğini koruyarak günümüze kadar gelmesinin sebebi de aynı sistemin daha vahşi bir biçimde yaşanıyor olmasındandır.

Suriye'de 2011 Mart'ından bu güne sürmekte olan **"iç savaş"**ın ülke gündeminde kapsadığı hacim, arz ettiği önem ve meselenin aciliyet boyutu Reyhanlı'daki bombalı saldırılarla birlikte arttı. Son olarak 16 Mayıs'ta yapılan Obama-Erdoğan görüşmesinde henüz ABD cephesinden daha farklı bir çözüm yolu bulunmadığı dillendirilse de (*"Asıl soru bunun ne şekilde olacağı. Zaten bunları konuştuk. Suriye'deki şiddet ve sıra dışı durum için sihirli bir formül yok. Ol- saydı, Sayın Başbakan (Erdoğan) ve ben bununla ilgili harekete geçerdik ve çoktan bitirmiş olurduk."* -Obama) alınan kararlar savaşın aynı öznelerle ama boyutlanarak devam edeceğini gösteriyor.

Burjuva-feodal medya ve bizzat devlet tarafından, Reyhanlı'daki patlamaların ardından henüz saatler geçmesine rağmen olayın faillerinin bulunduğu ve cezalarını alacakları yönündeki açıklamalar TC'nin kendini temize çıkarma çabasından ileri gelmektedir. Öncelikle düşünülmesi gereken konu, saldırıların hangi emperyalist cephe (Rusya- ABD) tarafından yapıldığını tahmin etmekten ziyade, emperyalist kapitalist sistemin haksız savaşları sürdürdüğü müddetçe bu gibi acı olayların yaşanacak olması ve her zamanki gibi "olanın yine halka olacağı", kana, gözyaşına boğulanın yine halkımız olacağını değiştirmeyeceğini kavramaktır.

Reyhanlı'da gerçekleştirilen saldırılar 11 Eylül saldırılarıyla da bir benzerlik göstermektedir. Bildiğimiz gibi 11 Eylül saldırılarından sonra ABD, terörizmle mücadele altında Ortadoğu ve Afrika halklarına daha fazla yoksulluk, sefalet ve ölümden başka bir şey götürmemiştir-götürmüyor. Şimdi benzer bir durum ülkemizde yaşanmaktadır. Geçtiğimiz yıl 21 Ağustos'ta Antep'te gerçekleştirilen

saldırı, Cilvegözü Sınır Kapısı'ndaki patlama, Urfa'nın bombalanması, yine Urfa Akçakale Sınır Kapısı'nda çıkan çatışmalar ve son olarak da Reyhanlı'daki bombalı saldırılar savaşa müdahil olmanın naylon meşru luğunu oluşturma gayretindedir.

Kurbanına başsağlığı; kitlelere ölüm, halklara taziye

Reyhanlı'daki patlamadan sonra yapılan resmi açıklamaya göre ölü sayısının 52 olduğu belirtiliyor ancak gerçekte bu sayının çok daha fazla olduğu artık tüm kesimlerce biliniyor.

Yaşanan saldırıların ardından emperyalist devletler ve kurumları Türkiye halkına başsağlığı, taziye dileyerek saldırıyı "kınadı".

Bir kere; daha emperyalist devletler direkt sorumlusu oldukları savaşları kendinden menkul değerlendirecek halkların bilincini bulandırmaya çalışıyorlar. Hâlbuki onları bu savaşlara başvurmaya ve bu katliamları yapmalarına iten şey, kapitalist-emperyalist sistemin özü, kanunudur aslında. Doğallığında da bu katliamın baş sorumluları da emperyalist devletlerden başkası değildir.

Ancak şu da bir gerçek ki, sistemin içerisine girdiği haksız savaşların haklı savaşları yükseltmesi de mutlak. Ve yine kapitalizmin bugün için döktüğü halkın kanı, yarın kendilerini boğacak olan deryaya doğru akmaktadır. Sistemin öngörerek engellemeye çalıştığı şeyi de zaten bu karşıt durum oluşturmaktadır. Bu konuda da yine bilindik yöntemlerini kullanarak

halklarda yükselen öfkenin yönünü değiştirmeye çalışmaktadırlar.

Tarihe tanıklık, onu değiştirme iradesiyle anlam kazanır!

Burjuva-feodal medyada ise Reyhanlı başta olmak üzere birçok bölgede Suriyeli karşıtlığı bilinçli bir şekilde yükseltiyor. Urfa Akçakale Sınır Kapısı'ndaki çatışmada bir kolluk kuvvetinin öldürülmesi ve ardından yaşananlar, halkın öfkesinin sisteme yönelmesi yerine hedefini şaşırtarak diğer bir halkın hedefe taşınması politikasının bir ürünüdür. Yine birçok bölgede özellikle Arap Alevilerine yönelik yapılan işaretlemeler, tehditler de bu politikanın bir ürünü olarak yorumlanabilir.

Geldiğimiz süreçte Obama, Erdoğan görüşmesinden de görüleceği gibi savaşa henüz dışarıdan bir askeri müdahale/saldırı-ışgal yapılmayacağı anlaşılmaktadır. Ancak Obama tarafından *"Suriye muhalefeti ile çalışarak Esad rejimine baskımızı artıracğız. Esad'sız demokratik bir Suriye'ye geçişte Türkiye önemli bir rol üstlenmeye devam edecek. Önümüzdeki günlerde Türkiye Esad'ın gitmesi konusunda önemli rol oynayacak"* vurgusunun ve Reyhanlı'daki patlamaların ardından Erdoğan tarafından *"Bu menfur hadiseyi gerçekleştirenlerin Suriye rejimiyle irtibatlı, Türkiye içinde bir örgüt olduğu, saldırıda yer alanların da Türkiye vatan-daşı olduğu tespit edilmiştir. Biz bu saldırının altında kalmayız, er ya da*

geç bu alçakça saldırının faillerine bedelini misliyle ödetiriz" (14 Mayıs, AKP Grup Toplantısı'ndan), "Devletimiz bunları ortaya çıkartacak ve hesabını mutlaka soracaktır. Bundan hiç şüpheleniz olmasın" (16 Mayıs, Abdullah Gül) açıklamalarının yapılması, TC'nin savaşta rolünün daha fazla artacağı anlamını taşımaktadır.

Patlamalar sonrasındaki gelişmelere ilişkin değinmemiz gereken bir diğer meseleyi de Kürt Ulusal Hareketi'nin Suriye savaşı karşısındaki tutumu oluşturmaktadır. BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın *"Bu dönemde özellikle sivil yurttaşlarımızı hedef alan saldırılar karşısında hükümeti sorumlu tutmak ve eleştirmek yerine birlik içinde hareket etmek zorundayız. Çünkü bu saldırılar Türkiye'nin her bölgesini, herkesi ve her kesimi hedefleyebilir. Burada Alevi-Sünni, Türk-Kürt alevi çatışması, gerilimi istenebilir. Biz, bu saldırılara karşı tedbir alınmasını ve bu saldırılara karşı hükümetin dikkatli ve duyarlı davranması hususunda hükümetin yanında olacağız" (12 Mayıs, Siirt)* açıklaması her ne kadar ardından, yine Demirtaş tarafından *"...Türkiye gerçekten destek vermek istiyorsa ne Esad'a ne de Özgür Suriye Ordusu'na destek versin. Türkiye Suriye halkına destek versin" (14 Mayıs, BDP Grup Toplantısı'ndan)* açıklamasının gelmesi de gelişmeler Ulusal Hareket'in içerisinden geçtiği özgün durum, barışmüzakere süreciyle açıklanamayacak türdendir. Suriye'de yaşanan savaş ve sonucunda katliama uğrayan halk ve neticede artık Türkiye sınırları içerisine de taşan halka karşı yürütülen savaşta AKP'nin özel bir rolünün olduğunu bilmeyen yoktur.

Krizleri büyüyen ve öncelerine göre daha çetin ve dişli bir pazar yarışına giren emperyalist devletler, her zaman olduğu gibi bugün de halklara ölüm kusmaktadır. Bu dönemde özellikle savaşın daha yakından hissedildiği bölgelerde sıkça gündeme taşımaya çalıştığımız ortak birleşik, aktif mücadelede noktasında yaşadığımız eksikliği gidermek zorundayız.

Dünya halklarına barış, demokrasi, adalet söylemleri eşliğinde; gözyaşı, kan ve katliam getiren emperyalist devletler tüm politikalarına karşı örgütlü bir duruşla tarihin çöplüğündeki yerlerini alacaktır.

Bizler biliyoruz ki; dünya halklarına barış, emperyalistlerin, sermayenin ağzından dökülen sözlerle değil birleşik ve örgütlü mücadeleyi ve haklı- meşru savaşı yükselterek gelecektir.

*Bertolt Brecht- Alman Savaş Okuma Kitabından
(Antakya'dan bir ÖG okuru)

Reyhanlı'da gerçekleştirilen saldırılar 11 Eylül saldırılarıyla da bir benzerlik göstermektedir. Bildiğimiz gibi 11 Eylül saldırılarından sonra ABD, terörizmle mücadele altında Ortadoğu ve Afrika halklarına daha fazla yoksulluk, sefalet ve ölümden başka bir şey götürmemiştir-götürmüyor. Şimdi benzer bir durum ülkemizde yaşanmaktadır.

Medya Mamoste: "Daha özgür, daha adaletli günler görmek dileğiyle..."

Heval Medya'nın mamostelik görevini üstlendiği günden itibaren onunla yazışan bir Tutsak Partizan olarak Medya ile bir röportaj gerçekleştirdik. Heval Medya'nın tavrı özellikle o günkü koşullar düşünüldüğünde çok önemli ve değerliydi. Bizi mektuplaşmaya götüren başlıca neden de buydu. Milli baskının her çeşidine ve en vahşicesine tabi tutulan Kürt ulusunun cesur bir kızıdır Medya. Amed'in Sur'larında, Zekiye'nin isyana durduğu, küllerini savurduğu geleneğin direnişçisidir. Milli baskı karşısındaki tavrı ulusal bir sorumluluk ve direnişçi tavrıdır. Öğretici olan bu pratiği (biraz da geç kalmış olarak) Özgür Gelecek aracılığıyla paylaşmak istiyoruz.

Tutsak Partizan: Kaç yaşında mamostelik (öğretmenlik) yapmaya başladın? Süreç nasıl gelişti?

- Şimdi 13 yaşındayım. 8 yaşındayken ders vermeye başladım. *80 yıldır Türk devletinden Kürtçe eğitim talep ediyoruz. Ama onlar dilimizi yasaklayıp siz yoksunuz deyip hakkımızı inkar ediyorlar. Ben de bundan dolayı evimizin bir odasını sınıfa çevirip Kürtçe eğitime başladım. İnsan Hakları Evrensel Beyanname'si'ne göre dünyada var olan her millet dillerinde eğitim görebilirler. Ama Türk devleti bunu yasaklıyor. Dilimiz onurumuzdur. Bir milletin varlığını sürdürbilmesi için dilinin, tarihinin, kültürünün ve toprağının olması gerek. Bunların bitmesi durumunda o millet de

kaybolur. Benim bu çabam Kürtçe eğitim vermem de benim için şereftir, onurdur.*

Tutsak Partizan: Peki bu görevi kendi kararınla mı aldın? Bu karar almaya yönlendiren başka bir sebep var mıydı?

- Kürtçe ders vermek tamamen benim fikrimdi. Bir gün babamla konuşurken ağızımdan Türkçe bir cümle çıktı ve babam bana çok kızdı. "Senin dilin değil bu" dedi. O zaman kafama dank etti diyebilirim. Mahallede de, okulda da artık Kürtçe konuştum. Hikayeler okudum ve bunu da mahalledeki arkadaşlarımla paylaştım. Ve bu, bir süre sonra ders vermeye dönüştü. Hala da devam ediyorum. Ama şu anda ara verdim. Şimdi yok.

Tutsak Partizan: Yasaklanan, zoraki yok edilmek istenen bir dili yaşatmaya çalışırken dilimizin, ulusal varlığımızın, halkımızın düşmanlarından nasıl bir tepki bekliyordun?

- Açıkçası Kürtçe ders vermeye başladığımda yaptığım işin ağırlığının, omuzlarımdaki yükün farkında değildim. Yaptığım iş çok masumcaydı. Çünkü arkadaşlarıma yanlış bir şey öğretmedim. Onlara kendi dillerinin farkında olmalarını sağladım. Ama sanırım bu durum, bazı çevrelerce böyle görülmedi ve dava açıldı bana. Yaşım tutmadığı için mahkemeye gidemedim. Annemle babam gitti. Aklıma tutuklanmak geldi ama çok ciddiye almadım. Şimdi büyümemi bekle-

yorlar herhalde. Bu dava beni hiç yıldırmadı. Aksine daha çok azmetmeme neden oldu.

- Tutsak Partizan: Ders verdiğin yaşların ilk anda nasıl karşıladılar bu durumu? Öğretmenliğini yadırgadılar mı? (Onlara da tuhaf gelmiştir mutlaka. Sonuçta aynı sokak, aynı okullarda ders görüp oyunlar oynuyordunuz.)

- Ders verdiğim arkadaşlarımla hepsi mahalleden ve okuldandı. Tabii, sokakta birlikte oyunlar oynadığın bir arkadaşının başka bir ortamda öğretmen rolüne girmesi biraz ilginçtir. Ama hepsinin de hoşuna gidiyordu ve devam ettiler. Çünkü biz orada sadece dil öğrenmiyorduk. Kürtçe hikayeler (annemden öğrendim) anlatıyordum. Ninemlerin eskiden oynadığı oyunları oynuyorduk. Her ders bir yazarın hayatını öğreniyorduk. Çok eğlenceliydi yani. Hepimiz birlikte öğreniyorduk dilimizi, kültürümüzü, sanatımızı. Her Kürt çocuğunun yapması gerekenleri yapıyoruz aslında.

- Tutsak Partizan: Kürtçe'ye, Kürt diline tahammülü olmayan devlet, diğer taraftan da TRT6 adında bir kanal açtı aynı zamanlarda. Neler hissettin bu durum karşısında?

- Zaten benim ders verdiğim süreçte açıldı TRT6. Bu yüzden çok sinirleniyordum. "Niye ben-biz Kürtçe konuşurken, öğrenirken suç oluyor da, devlet yayın yaparken suç olmuyordu?" diye düşünüyör insan tabii. Ama TRT6'yı hiç izlemedim. Merak da etmiyorum.

Tutsak Partizan: Özgür Gelecek okurları ve halkımıza iletmek istediğin bir mesajın var mı? Ve sana teşekkür ediyoruz.

- Özgür gelecek okurlarına sevgi ve selam gönderiyorum. Daha özgür, daha adaletli günler görmek dileğiyle hepinize başarılar diliyorum.

* İşaretli bölüm Surdibi Düşleri adlı kitaptan alınmıştır. Medya'nın kendi düşünceleridir ayrıca.

Zelal'in tek tesellisi ise annesinin camda duran fotoğrafı. Yaşanan durumun basına yansımından sonra Zelal'in anne ve babasının serbest bırakılması için imza kampanyası başlatıldı. Gazeteci Bedran Babat tarafından "imza.la" sitesi üzerinden başlatılan imza kampanyasına 2 günde yüzlerce kişi destek verdi.

Zelal ve Emir'in anne ve babasına özgürlük!

Wan'da BDP tarafından 17 Kasım 2012 tarihinde gerçekleştirilen miting sonrası çıkan olaylar sırasında gözaltına alınan ve daha sonra çıkarıldıkları mahkemece tutuklanan 4 yaşındaki Emir Adar ve 6 yaşındaki Zelal'in annesi Bedia Kuran ve babası İskender Kuran'ın özgürlüğü için imza kampanyası başlatıldı. Anne ve babası tutuklandıktan sonra içine kapandığı ve psikolojik sorunlar yaşadığı söylenen Zelal, anne ve babasının özgürlüğünü istiyor. Akrabalarının yanında kalan ve her gün ağlayan

Kurdî – Der Ji Ber Sedema "Cejna Zimanê Kurdî" Daxwûyanî Da Raya Giştî

Mersin: Îro ji ber sedema roja cejna Zimanê Kurdî, Kurdî – Der Şaxa Mersinî daxwûniyek da raya giştî. Nêzikî 150 kes beşdar bûn daxwênîyê. Di daxwênîyê de ji rêvebirên Kurdî-Der Selahatîn Çam wiha got: "Di 15'yê gulana sala 1932 de nemir Celadet Elî Bedîrxan li Şamê kovara Hawarê derxistiye. Ev roja girîn û watedar bûye Roja Cejna zimanê Kurdî. Ev cejn ji aliye gele Kurd ve bi şanazî û çoşeke mezin tê pîroz kirin. Em jî îro vê cejna bi çoş pîroz dikin. Ji bo ku zimanê me winda nebe û geş be, divê em xwedî li zimanê xwe derkevin. Pê biaxin, binivîsin û bixwînin." Piştî daxwûniyane biçepik û dirûşmayên wek "bê ziman jîyan nabe" aweten.

"Zimane me rumete me ye"

İzmir: 15 Mayıs Kürt Dili Bayramı'nda Kürtler alanlarda anadil talebini dillendirdiler. İzmir'de de Konak Pier'den Sümerbank'a yürüyen Kürdî-Der üyeleri burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yürüyüşe birçok kurum destek olurken, Erbanî grubu da katıldı. "Zimane me rumete me ye", "Bê ziman jîyan nabe", "Azadî wekhevî zimane zikmaki" vb. sloganların atıldığı eylemde Kürtçe basın açıklamasını Kürdî Der yöneticisi **Gülçin Kaya** okudu. Basın açıklamasının ardından ise "Zimane Kurdî" türküsü eşliğinde halaylar çekilerek eylem sonlandırıldı.

Zafer işaretine 4 yıl 7 ay hapis

Ankara: 2012 Newroz'undan sonra açılan davadan SES Genel Başkanı **Çetin Erdolu**, Eğitim-Sen Genel Mali Sekreteri **Abdullah Karahan**, BDP Genel Merkez eski yöneticisi Yıldız Aktaş ve BDP üyesi **Dilovan Arslan**'a ceza geldi.

Diyarbakır 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmada meşhur "örgüte üye olmamakla birlikte örgüt adına suç işlemek ve örgüt propagandası yapma suçu"ndan ceza alan Erdolu, Karahan, Aktaş ve Arslan'ın "suç"una kanıt olarak isimlerinin ses aracından anons edilmesinden sonra zafer işareti yapmaları gösterildi.

SES Amed Şubesi'nde 13 Mayıs'ta yapılan basın toplantısında "Bu karar da göstermektedir ki, AKP'nin 'ileri demokrasi' söylemi tam bir yalandır. Kendisi gibi düşünmeyen ve politikalarına itiraz eden herkesi her türden yöntemle baskı altında tutmaya yönelik otoriter yönelimini sürdürmeye devam etmektedir" denildi.

Devletin hamurunda var!

Devlete gider sorarsanız eğer; hakkımız nedir? Topumla, tankımla, uçayım vb. araçlarla seni-sizi oluşturduğum baskı mekanizmamla denetim altına almaktır demez elbet. Hal böyle iken devlet açık bir şekilde saldırmaz da diyemeyiz.

Evet TC devleti, kuruluşundan itibaren hamurundaki faşizmin malzemeleriyle açık bir şekilde kendi varlığını idame etmek için bir savaş içerisine girmiştir. Kendisine tehdit olarak gördüğü özeldi Kürt halkına uygulamaya çalıştığı baskı, şiddet ve asimilasyon politikalarıyla kendince tehlikeyi ortadan kaldırmaya çalışmıştır. Bu politikaların kazanımlarla sonuçlanmaması sonucunda imhaya girişmede de geri kalmaz. Örneğin Koçgiri, Şeyh Said, Dersim, Zilan, ve 500 gündür adalet arayan 34 yakını katledilen Roboskili aileler bu imhanın mağdurları olmuşlardır.

500 gündür adalet arayan Roboskili köylülere devlet, elinden gelen her türlü iftirayı ve baskıyı yapmakta üşenmedi. İlk günden itibaren "bun-

lar gerillalarla birlikte hareket ediyorlar", "taziye ziyaretine gittik baş sağlığı diledik" gibi sözlerle yaşanan olayın gerçekte kasıtlı bir imha olduğunu gizlemeye çalışmıştır. Gittikleri köy 200 metre ilerideki korucu köyü olmuştur. Devlet erkanının gidemediği yere bölgedeki kaymakamlarını göndermişlerdir. Nereden tutarlarsa ellerinde kalan katliam 500 gündür yakınlarının verdiği mücadele ile asla unutulmayacağını göstermiştir.

Devletin çarpıtmaya, gündemden düşürmeye çalışması, "Her kurtaj bir Roboskî'dir" diyerek alay etmeye çalışması ayyuka çıkan çıkmazını örtme çabasıdır.

Geçtiğimiz günlerde sınır ticareti ile uğraşan 3 köyden 100 kişilik bir grubun Irak Kürdistanı'na geçmesiyle birlikte ordu ve helikopterler sınırı kapatarak ikinci bir Roboskî daha yaşatmaya çalışmıştır. Fakat bölge halkı buna bir daha izin vermeyeceklerini söyleyerek TC ordusunun yığınak yaptığı alana girmeye çalışmıştır. Ve yaptıkları sınır ticaretini de şu sözler-

le dile getirmiştir: "Kaçağa gitmezsek aç kalacağız, 34 insanımızı öldürseniz de gitmek zorundayız". Yıllardır sınır ticareti ile uğraşan bölge halkı devlete vergi vermedikleri ve gerilla-ya destek oldukları için öldürülüyor.

TC'nin yaptığı katliamlar bununla da bitmiyor. Amanos dağlarında kekik toplayan 2 kişi gerilla "sanıldıkları" için katledildiler. Devlet her defasında korkularıyla mücadelede gözü kara davrandığını açık bir şekilde ortaya koymaktan çekinmiyor.

Son olarak da Suriye çıkmazıyla ilgili kuyruğuna basılmış kedi gibi sağa sola saldırmaya başlamıştır. Özellikle de Reyhanlı'da yaşanan bombalı saldırı devletin/hükümetin açık bir şekilde kendi ördüğü, çizdiği portrenin bir yansımasıdır. Yüzlerce ölünün ve yaralının olduğu bombalı saldırıların sansürlemesi Roboskî'yi anımsattı. Roboskî katliamında da devlet erkânı açıklama yapmayana kadar kimse tek kelime yazmıyor çizmiyordu. (Bir okur)

Kayıp anneleriyle "anneler günü"

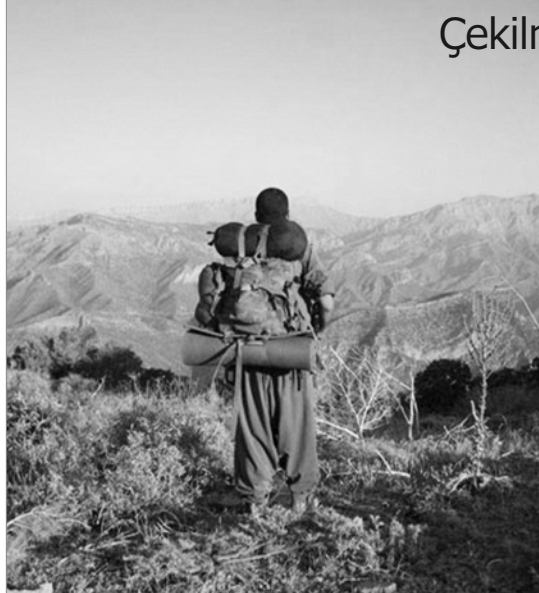
İHD Diyarbakır Şubesi ve kayıp yakınları, "Kayıplar Bulunsun Failler Yargılsın" sloganıyla düzenlediği oturma eyleminin 222.'sini Koşuyolu Parkı Yaşam Hakkı Anıtı önünde gerçekleştirdi. Kayıp yakınlarının yanı sıra HDK, KESK, Barış Anneleri ve Yeni Demokrat Kadın da katılım sağladı.

Eylem sırasında kayıpların fotoğraflarının bulunduğu "Onlar bir gece ansızın evlerinden alındılar. Bir daha geri dönmediler" pankartı açıldı. Anneler Günü dolayısıyla bir konuşma yapan Barış Anneleri İnisyatifi üyesi **Dilşad Özgen**, "Yarın Anneler Günü, anneler artık çocuklarını kucaklamak istiyor. Anneler, bugün çok üzgün. Yürekları yanıyor. Tüm anneler adına bir kez daha, kayıpların bulunması ve sorumluların ortaya çıkarılması çağrısında bulunuyoruz. Kayıplarımızı bulun ve kemiklerimizi bize verin" dedi.

Müzakere sürecini desteklediklerini açıklayan Özgen, "Baharda nasıl yağmur yağıyorsa annelerin de göz yaşları öyle yağıyor. Ama buna rağmen anneler güzel bir şey istiyor. Bunca acıya rağmen, güzel bir şeyin beklentisi içersindeyiz. Önderliğimizin arkasındayız" dedi.

Özgen'in ardından İHD Diyarbakır Şube Sekreteri **Abdusselam İnceören**, 25 Ocak 2000 tarihinde Diyarbakır'da sivil giyimli üç kişi tarafından kaçırılan ve kendisinden bir daha haber alınmayan **Namık Değer**'in hikayesini anlattı. Eylem, **Değer**'in anısına yapılan oturma eylemiyle son buldu.

(Amed'ten Bir YDK'lı)

Tarihi bir süreçten geçiyoruz. Kürt meselesinde, her kesimi, ideolojik hatları sabit kalsa dahi yeni bir biçimde davranmaya zorlayan yeni bir süreçten söz ediyoruz. Sürecin barış ve demokratikleşme gibi devlete ve hâliyle toplumsal yapıya yabancı argümanlara içkin olması, yeni biçimlerin ne olacağı yönünde bir belirsizlik yaratması kaçınılmaz gibi görünüyor.

Uzun zamandır devletle savaşta en büyük yükü üstlenmekle ülke gündeminde merkezi bir konuma haiz gerilla güçlerinin çekilmesi karşısında devletin barışçıl bir yönelime girmeyeceği bizatihi devletin yapısından belli olsa da geçici bir süreçte dahi faşist niteliğine aykırı davranmayacağı irili ufaklı bir dizi pratikten de belli olmuş durumda.

Kürt hareketini saldırının geri plana itildiği bu geçici süreçte, Kürt ayağında eli güçlenen devletin diğer bütün ilerici kesimlere saldırmaktan asla geri durmayacağını en azından 1 Mayıs'ta İstanbul kuşat-

Çekilme süreci: BEKLENTİ VE BELİRSİZLİK

Devletin Kürt meselesi bağlamında kısmen tavizlerde bulunmasının olasılıktan çıkıp gerçekliğe dönüşmesi mümkün olduğu halde bu tavizlerin devleti demokratikleştireceği, hatta hükümette olmayı başardıkça daha otoriter bir yönetim haline gelen Tayyip kliğinin otoriterliğini kırarak düzeyde olması da olası görünmemektedir.

masından çıkarsamak mümkündür. Süreci belirsiz kılan ise bu saldırı hâline rağmen temel sorunların başında kabul edilen Kürt meselesi bağlamında

barış ve demokratikleşme başlıklı tartışmaların yoğunluğu olmaktadır.

Kürt ulusunun ve temsilen Kürt Hareketinin bölgesel düzeydeki etki gücü ve savaş kapasitesinin TC devletini geri bir noktaya çekme, devletin kırmızı çizgileriyle oynama ve sistemin restorasyonunu zorlama noktasındaki öz gücü kesinlikle dışsal koşulların etki gücünden aşacağı olmadığı hâlde Ortadoğu'daki dengelerin köklü değişikliklere uğradığı koşulların devleti daha da sıkıştırdığı tartışma götürmez bir gerçektir. İktisadi çıkarların başat rol oynadığı dışsal diyebileceğimiz bu koşullar içerisinde devlet mekanizmasının demokratikleşmesi için bir neden yoktur.

Devletin Kürt meselesi bağlamında kısmen tavizlerde bulunmasının olasılıktan çıkıp gerçekliğe dönüşmesi mümkün olduğu halde bu tavizlerin devleti demokratikleştireceği, hatta hükümette olmayı başardıkça daha otoriter bir yönetim

haline gelen Tayyip kliğinin otoriterliğini kırarak düzeyde olması da olası görünmemektedir. Bazı KCK davalarında tahliye kararlarının verilmesi, çekilmekte olan gerillalara heron takibi dışında bir yönelimin olmaması gibi adımlar dışında devletin barış adına tek bir pratiğinin olmaması karşısında demokratikleşme yönünde bir adımın olmayacağı da evleviyetle sabittir.

Devletin taviz vermek, "barışçıl" davranmak zorunda kaldığı ve elbette samimi olmadığı belki de başta PKK olmak üzere bütün devrimci ve demokrat kesimlerin malumu olsa gerekir. O nedenle, PKK'nin bundan sonrasını yine kendi öz gücüne, halka dayandırması ve devlette rağmen bu süreci yürütmesi kendi içinde anlaşılırdır. Anlaşılmaz olan husus, Kürt meselesinde asli görevlerinden imtina edenlerin üst perdeden söylemleri olmuştur. Aslında süreç, bu söylem sahiplerinin mantığına göre okunduğunda onlar için elverişli koşullar içermektedir. En azından ihmal edilen diğer görevler bakımından meydanın boşalmaya başladığını söylemek yanlış olmayacaktır.

(Bir okur)

Manisa'da Kürt öğrencilere saldırı!

İzmir: Manisa ili Demirci İlçesinde asker cenazesi ardından faşistlerin önderlik ettiği bir grup; Kürt öğrencilere saldırı. Evleri basarak ve eşyaları tahrip ederek yapılan saldırılarda

4 öğrenci yaralandı. 5 Mayıs günü başlayan saldırılarda, 2 Kürt öğrencinin yolu faşistler tarafından kesilerek darp edildi. Saldırının ardından faşistler, Kürt öğrencilerin yolunu arabalarla kesip sözlü tacizde bulunarak öğrencileri tehdit etti. Aynı gece öğrenciler evlerine gittikten

kısa bir süre sonra evlerin camlarını kırarak içeri giren faşist grup öğrencileri darp etti, eşyalarını tahrip etti. Ev baskınlarında dört öğrenci yaralandı. Olaylar sırasında BDP Manisa İl Temsilcisinin ve BDP'lilerin ilçeye girmesi emniyet tarafından engellendiği öğrenildi.

Saldırının ardından ise Kürt öğrenciler gözaltına alınarak Spor Salonu'na götürüldü. Burada MHP'li Belediye Başkanı **İhsan Temel** ve Celal Bayar Üniversitesi Rektörü **Semra Öncü** öğrencilerin yanına gelerek saldırılara karşılık verilerse ceza alacaklarını belirtti.

Gençlik gelecek, gelecek ellerimizde can bulacak!

Amed: Özellikle Kürdistan coğrafyasında devletin gençliğe yönelik saldırıları her geçen gün artarken bu saldırılara karşı oluşturulan her barikatın da önemli bir yeri vardır. Amed'de gençliğin sorunları ve saldırılarla ilgili 5 Nisan Mahalle Kütüphanesi çalışanları ile konuştuk.

Bülent Ateş: Bağlar Belediyesi'ne bağlı Beş Nisan Mahalle Kütüphanesi çalışanıyım. Bağlar ilçesinde sistemin baskıcı politikalarını çok rahat bir şekilde görebiliriz. Bugün ilkököl 6. sınıfa giden öğrenciler hece yapıyor. Bunun temel nedeni sistemin baskıcı ve asimilasyon politikalarıdır.

Bu baskılar nedeniyle kültür, sağlık vb. birçok alanda ciddi sıkıntılar yaşanıyor. Tüm bunlar sistemin saldırılarından. Bağlar ilçesi de bu sıkıntılardan yaşadığı mahallelerden birisidir. Bugün bir paket kömürle insanları satın almayı hedefleyen bir zihniyet, toplum üzerinden bir örgütlenme çalışması yürütüyor. Tüm bunlar toplumun ekonomik yönlerine, hassas yaklaşımlarla yapılmaya çalışılıyor. Bu şekilde sömürü yoğunlaştırılıyor. Bu bağlamda örgütlenemediği mahalleleri de asimile edip yozlaştırmak istiyorlar.

Bağlar oldukça büyük bir bölge. 300.000'i aşkın bir nüfusa sahip. Amed'in en büyük ilçelerinden biridir.

- Bağlar Mahallesi uyuşturucunun, hırsızlığın ve gaspın yoğun yaşandığı bir bölge. Burada ciddi bir genç potansiyel var, siz bu potansiyelin böyle bir yönelim içinde olmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bizim bir gençlik kütüphanemiz var. Bu kütüphanenin üyelerinin toplamı, 1200'dür. Bunların büyük bir çoğunluğu madde bağımlısıydı. Onları kazanmak ve bilinci aşılama için Bağlar halkıyla beraber bir mücadele veriyoruz. Onları topluma kazandırmak istiyoruz. Bir kadının kadın olma bilincini geliştirmek, çocukların çocukluğunu yaşamaları için bir ortam ve bir gen-

cin kişisel gelişimini sağlayacak bir alan açmak istiyoruz. Böylesi bir potansiyel mahallelerimizde filizlenen yoz kültürü yok etmek için.

Ancak burada önemle bahsetmek istediğim bir konu var. Bu yaşananların büyük bir çoğunluğu ekonomik nedenlerden kaynaklıdır. Biz Bağlar'da bir kapkaçı soruşturduk ve şöyle bir sonuca vardık. Çantayı çalan kişi, bize 6 aylık çocuğunun olduğunu ve ekonomik olarak bir gelirin olmadığını söyledi. Sizin de anlayacağınız üzere Bağlar'da bu ve benzeri sorunların çoğunluğu ekonomik nedenlerden kaynaklanıyor.

- Bu durumu ekonomik nedenlere bağlamak bir yandan da meşrulaştırıyor mu?

- Aslında meşrulaştırıyor. Toplumun ekonomik si-

Bir kadının kadın olma bilincini geliştirmek, çocukların çocukluğunu yaşamaları için bir ortam ve bir gencin kişisel gelişimini sağlayacak bir alan açmak istiyoruz. Böylesi bir potansiyel mahallelerimizde filizlenen yoz kültürü yok etmek için.

Ayrıca kütüphanemiz için kitap kampanyamız var. Gazeteniz Özgür Gelecek aracılığı ile bu kitap kampanyasına destek çağırısı yapıyoruz.

Bu sürece destek olmak isteyenlerin Nühket Coşkun, Akyol Caddesi, Bağlar, PTT yanı, 5 Nisan Gençlik Kütüphanesi'ne kitap göndermelerini talep ediyoruz. Ayrıca çalışmalarımıza ses olan gazetenize de bir kez daha teşekkür ediyoruz.

kratikleşme yalanlarını sürdürürken, okurlarımız Newroz, 1 Mayıs ve 18 Mayıs İbrahim Kaypakkaya anmalarına katılarak slogan attıkları gerekçeyle ceza aldılar. Okurlarımızın tamamı örgüt üyeliğinden 6 yıl 3 ay, örgüt propagandalarından ve polise mukavemet etmekten ise 20 ile 40 ay arasında değişen cezalar aldılar.

Yeni Demokrat Gençlik okurlarına ceza!

Dersim: Dersim'de geçtiğimiz yıl Haziran ayında tutuklanan gazetemiz okurları **Mert Yazar**, Eray Özdemir, **Serda Göçer**, Yılmaz Karaaslan, **Candar Şafak Dönmez**, Cemal Toydemir ve **Kader Fındık**'ın karar duruşması yapıldı. Malatya 4. Ağır

Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmada gazetemiz okurlarına "örgüt üyeliği, örgüt propagandası ve polise mukavemet" gerekçeleriyle ceza yağdırıldı.

Egemenler 4. Yargı Paketi, "çözüm" ve "barış" söylemleriyle demo-

Karakol istemeyen köylülerden eylem

H. Merkezi: 17 Mayıs günü BDP Colemerg-Gever İlçe Örgütü binasında biraraya gelen köylüler yeni karakol yapımının sürdüğü Onbaşılar bölgesine gitti.

Gever-İran sınırında ve ilçeye 52 kilometre mesafede bulunan Çobanpınar (Wargenima) köyüne gelen grup burada kendilerini bekleyenlerle biraraya gelerek, basın açıklamasının yapılacağı Ağılı (Kendalok) Karakolu yoluna kadar yürüdü.

Burada konuşan BDP İlçe Başkanı **Nail Durmaz**, "Şimdiye kadar nasıl özgürce yaşadysak bundan sonra da öyle özgür yaşayacağız. AKP hükümeti bu coğrafyada karakol yapma serbestliği içine düşmüştür. Biz de bütün örgütlü yapılarımızla bunun karşısında olup mücadele edeceğiz. Herkesin bu süreci iyi algılaması lazım. Bu sürecin iyi gitmesi için, bu barışın bizler tarafından iyiye gideceğine inandığımız için bu topraklarda mücadelemize devam edeceğiz. AKP'nin askeri ve güvenlikçi zihniyeti karşısında biz burada gerekirse günlerce duracağız. Bu köylerde tamamen tecrit uygulaması var" dedi ve şöyle devam etti: "Biz bu uygulamalara asla boyun eğmeyeceğiz. Gittiğimiz köyde sağlık ocağı yok. Hükümet bütün çabalarını Kürdistan'da askeri yağna dönüştürmek için, köylülerin meralarını, yaylalarını askeri alana çevirmek için harcıyor. Bütün alanlar mayınlı haldedir. Bu zihniyete karşı mücadelemizi sürdüreceğimize söz veriyoruz."

Basın açıklamasından sonra konuşan köylülerden **Kemal Atilla**, köy arazilerinin çoğunun mayınlı olduğunu söyleyerek, "Şimdiye kadar iki köylümüz mayına bastı. Bizim tek geçim kaynağımız hayvancılıktır. Bu karakollar, mayınlı araziler çoğalırsa yaşayamayacağız. Bu bölgenin tampon bölgesi olmasını istemiyoruz. Koyunlarımız, atlarımız kısacası hayvanlarımızın çoğu mayınlara basarak telef oldu. Bu uygulamalar devam ederse köyü terk edeceğiz" diye konuştu.

Göğün
yarısıAile ve çocuk bağlamında,
esnek çalışma ve
kadın emeği -II-

T. Erdoğan "Aile var oldukça, millet var oldukça devlet vardır.. En az üç çocukla beraber güçlü aileler istiyoruz. Ailelerimizi güçlü kılmamızın yolu buradan geçiyor. Bunu başaracağız, güçlü bir millet istiyoruz.." diyor. Ve nüfus artış hızını artırmaya yönelik açıklamalar yapıyor. Ancak TÜİK'in nüfus istatistik verileri, nüfus artış hızının Erdoğan ve ulemasının istediği biçimde gitmediğini gösteriyor. Bu verilere göre; 2011'de binde 13-15 olan nüfus artış hızı, 2012'de binde 12'ye gerilemiş durumda. Oysa egemenler açısından; sistemin bekası için nüfus artış hızının yükselmesi, sürekli genç nüfusa ve işgücüne sahip olabilmeleri önemli.

Nüfus artış hızındaki binde 1,5'lik gerileme devleti yeni "çare" ve "çözüm" arayışlarına itti. Başbakan Erdoğan, nüfus artış hızının yükseltilebilmesi için, yardımcısı Ali Babacan koordinatörlüğünde tüm bakanların çalışma yürütmesi talimatı verdi. Bu kapsamda önümüzdeki süreçte Maliye, Aile ve Sosyal Politikalar, Çalışma ve Sosyal Güvenlik ve Kalkınma Bakanlıkları bir araya gelerek, ortak çalışmayla bir dizi tedbir ve teşvik programları uygulanmasını tasarlıyor. Devletin "çözüm" arayışları ve öngördüğü proje henüz netleşmemiş olsa da; "Aile destek sigortası" adı altında doğacak bebekler için mama-bez yardımından, kreş yardımına, annelere 300 TL'ye kadar ödeme yapılmasını hedefleyen bir dizi plan ve tartışmayı kapsıyor. Bu tartışmaların yaşam bulup-bulmayacağını ya da nasıl bir hal alacağını önümüzdeki süreç gösterecek.

Net olan şu ki, devletin görevi, emperyalizmin neo-liberal politikalarıyla birlikte Türkiye gibi bağımlı ülkelerde uluslararası işbölümü çerçevesinde kadına biçilen; yeni nesillerin ve yaşamın yeniden üretimi için anne-eş-ev kadını olma rolüyle birlikte, sermaye için de esnek, taşeron sisteminin motoru, ucuz işgücü olmasını garantilemek. Öyle ki devlet, kadından daha fazla çocuk doğurmasını isteyerek bir taraftan teşviklerle doğum oranını -gelecek kuşak işgücünü- artırmak istiyor. Kadını aile ile sınırlayan, bağımlılaştırıcı düzenlemeler yapıyor. Ancak tüm bu düzenlemelerde bile esas aldığı kadının emeğinin, işgücünün daha fazla sömürsü için kadını formal üretimin dışında esnek çalışma koşullarına göre konumlandırıp, yarım zamanlı, ev eksenli, kayıt dışı, enformel üretimin ve çalışmanın bir parçası haline getirmek. Egemenler istiyorlar ki; kadınlar hem daha fazla çocuk doğursunlar, onlara bakıp büyüsünler, ev işlerini aksatmasınlar hem de bu işlerle birlikte emeklerini daha fazla sömürü için piyasaya da sürsünler. Tabii ki esnek çalışma koşullarının içinde ikisini aynı anda, birlikte yapsınlar istiyor.

Şu bir gerçek ki devlet, egemenler bu tasarımlarını hayata geçirip yasal düzenlemeler yapsalar dahi, bu düzenlemelere gönüllü olduklarından değil, zorunlu kaldıklarından yapacaklar. Zira yeni nesillerin üretilmesi başta olmak üzere kapitalist üretime dolaylı katkıda bulunan kadının ev içi emeğinin ve esnek, taşeron çalışma sistemi içinde ucuz emeğinin birlikte sömürülebilmesi için bu "teşvik"leri yapmaya zorunlu egemenler. Bu harcamalar, kadının emeğinin sömürsünde elde edilen kârın, artı-değerin yanında küçücük bir bölümü oluşturuyor sadece. Ve egemenler kepçeyle kazanmak için, çay kaşığının ucuyla vermeyi göze almak zorunda kalıyorlar, hepsi bundan ibaret.

Bugün bizim önümüzde duran görev ise; sistemin kadını kuluçka makinesi gibi gören anlayışını teşhir dip mahkum ederken cinsiyetçi, ataerkil baskıya karşı da mücadele yürütmek olmalı. Geniş kitlelerin aydınlanmasını sağlayarak, onları harekete geçirip, ekonomik ve demokratik bir hak mücadelesi olan bu kapsamdaki (hamilelik, doğum ve çocuk bakımı); kadının hamilelik sürecinde işten atılmasına karşı ve hamilelikte uygun işlerde çalıştırılmaları için koruyucu tedbirlerin alınması, ücretli doğum izninin uzatılması, doğum masraflarının ve bebeğin-çocuğun bakım hizmetlerinin sosyal güvenlik kapsamında karşılanması, bebekler için süt hakkı ve çocuk yardımlarının ödenmesi, iş yerlerinde, mahalle ve sendikalarda kreş, çocuk odaları vb. açılması gibi talepleri gündemleştirip, taleplerin, hakların kazanılıp, büyütülmesinin mücadelesini yürütmek ve kadının diğer ekonomik-demokratik hak ve taleplerinin mücadelesiyle bütünleştirmek olmalı.

Emek sömürsü ve annelik

Emek, kadın emeği denilince benim aklıma önce bir insan gelir.

Uzakta şimdiki, özlediğim, her aklıma düştüğünde dizlerine yatıp usul usul ağlamayı özlediğim insan. Sarılmayı özlediğim küçük çınarım o.

Emeği yüzündeki çizgilerin derinliğinde saklı, çizgilerin yorgunluğu yüreğinin hüznü bir kadın o.

O gelir aklıma kadın emeği denilince çünkü bir kadın olarak dayatılan tüm toplumsal rollerin birebir hepsini yaşamış/yasatılmış. Yaşadıkları kadının tarihteki yenilgisinden, gelişimine, toplumsal rolünden direnişine kadar pek çok benzerlikten kaynaklı şaşkırtıcı değil tam tersine somutlanan bir olay yaşadıkları.

Kadın emeğinin sömürsümesi ne ataerkil düzenden, ne ataerkil düzenin yarattığı toplumsal rollerden bağımsız ele alamayacağımız bir sömürsü şekli. Kadının sömürsümesi denilince aklıma ilk önce bir insanın gelmesi yani annemin gelmesinin nedeni ise onun kadına yönelik sömürsünün her türlüşünü yaşamış olmasıdır. Yüzündeki çizgiler, yüreğindeki hüznü, ellerindeki nasır onun emeğinin karşılığı oldu.

Önce aile baskısından kurtulmak için yıllarca emek verdiği "baba evinden" ayrılarak tanımadığı bir erkekle evlenmek zorunda kaldı. Düğün günü hayvanları otlatmaktaydı. Trajikomik bir hikâyeye. Geldiğinde yemek yapılmış; ekmek yok, oturmuş ekmek yapmış tandir denilen ekmek fırınında. Düğün bitince sıra kadının zincirine zincir ekleyen "koca evi" yolculuğu başlamış, dertlenince anlatırdı bana.

Her şey aslında "olağan" geliyordu. Çünkü toplumsal gelenek ve görenekle toplum bunları oldukça normal karşılıyordu. Dolayısıyla annem de diğer kadınlar gibi "kaderine" razı yaşamaya başlamış.

Toplumsal cinsiyetçi işbölümüne göre ayrılan işler köylerde kadınlar için geçerli değildir. Ben kendimi bildim bileli en ağır, en "erkek" işleri daima annem üstlendi. Yeri geldi yük taşıdı, yeri geldi elektrik tamirinden her türlü tamir işini üstlendi. Evin tüm işlerini kendisi üstlendi, ama hiçbir zaman ekonomik dene-timi eline alamadı, kaç para harcayacağına dahi

(Bir YDK'lı)

Kürtaj gemisi
Türkiye'ye geliyor!

Kürtaj yasağının olduğu birçok ülkeyi ziyaret eden "Kürtaj Gemisi" önümüzdeki yıl Türkiye'yi ziyaret edecek.

10 yıldır kürtaj yasağını uygulayan ülkeleri ziyaret eden gemi, uluslararası sularda kürtajla gebeliği sonlandıran **Women on Waves** (Dalgalar Üstündeki Kadınlar) adını taşıyor ve 2014'ün yaz aylarında İzmir Limanı'na yavaşmayla planlıyor.

İçlerinde doktor ve hemşirelerin olduğu gemi, on yıldır kürtaj yasağının olduğu ül-

daima evin "reisi" erkek karar verdi.

Sömürsü her geçen gün katlanırken, şiddet de artmakta ve tüm işlerin yanı sıra çocuk doğurmak ve bakımını yapmak gibi yeni işler diğer tüm köylü kadınlar gibi eklendi bu çarka.

Evlilik dedik bir zincirdir kadının kölelik yaşamında, çocuk yeni bir zincirdir, daha kalındır. Kadının sömürsünde yeni bir halka olan çocuk aile ile birlikte, annelik denilen "kutsallık"la birlikte ele alınır. Annem 6 çocuk ile birlikte ayrılma, boşanma düşüncesini her gün biraz daha "unutmak" zorunda kalmış.

Köyde iş bitmez. Köyde büyüyen bilir, hayvan bakımı zaten hayatının tümünü kapsarken, kadın için ekmek, çamaşır, tarla vb. onlarca iş sayılabilir. "Yapılması gereken" işler bitmez.

"Cennet annelerin ayakları altındadır"

Annem dizginsiz emek sömürsü altında ezilirken, çocukla birlikte toplumsal baskılardan kaynaklı yeni bir sömürsü halkası eklenmiştir yaşamına. Artık bırakıp gidemezdi, çünkü "kutsaldı" annelik.

Devlet her fırsatta "Cennet annelerin ayakları altındadır" diyerek kadının kendini var ettiği alanını belirlemiş oluyordu. Toplumsal baskı öyle bir şey ki en yakınımın bunu nasıl yaşadığını gördüm.

İnsan bu kadar nefret ederken yaşamından, bu şekilde nasıl yaşamak zorunda kaldığını bu kadar yakından bilmek gerçekten bana hep acı vermiştir. Bir taraftan bırakıp gitmek isterken bir taraftan kalmaktan başka çarenin olmadığını düşünmek...

(Bir YDK'lı)

keleri ziyaret ederken bazen ülkelerin limanlarına yavaşmasına izin verilmemiş, bazen de protesto ile karşılanmıştır.

İlk olarak İrlanda'da kürtaj yasağını protesto eden Hollandalı bir grup kadın tarafından kurulan Women on Waves, çeşitli ülkelerde topladığı kadınların gebeliklerini sonlandırmakta.

Women on Waves, Roboski katliamından sonra Başbakanın kürtaj karşıtı açıklamalarıyla birlikte kurulan "Kürtaj Haktır Platformu" ile iletişime geçerken 18 Mayıs'ta platformla yapılacak görüşmede organizasyonun nasıl olacağı şekillendirilmiş olacak.

Vodafone'un sosyal projesi: UCUZ KADIN EMEĞİ!

Vodafone Türkiye, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın desteğiyle sosyal proje adı altında bir tanıtım gerçekleştirdi. Vodafone "önce kadın" adı verilen programla "...kadınların gücüne teknolojiyle güç katarak, sosyal ve ekonomik hayattaki varlıklarını artırmayı hedefleyen, üreten kadınların iletişim ve sosyal ihtiyaçlarına cevap verecek, ekonomiye katkılarını artıracak önemli bir sosyal iş modelini hayata geçiriyormuş."

Kendini bu süslü cümlelerle ifadelendiren proje hiç de masum ve iyi niyetli değil. Fırsat eşitliği sunacağı iddiasıyla hareket eden program, kadınların ev içerisinde yaptıkları el emeği ürünleri (patik, oyalı tülbent, reçel vb.) SMS veya MMS ile sahibinden.com'da alıcıyla buluşturmayı planlıyor ve buna da cinsiyetler arası uçurumu kapatmak için bir fırsat, kadın girişimciliğini destekleme ve kadını ekonomiye katma adı veriyor. Gerçekte yaşanan ise sıkça

bahsettiğimiz 1980 sonrası neo-liberal politikalar ile adım adım tüm dünyada yaygınlaştırılan enformelleşmenin ayaklarından biri olması.

Proje aslında Cherie Blair Vakfı ve Dünya GSM Birliği Kalkınma Fonu tarafından küresel ölçekte yürütülen programın Türkiye ayağını teşkil etmektedir ve 2011'de güç birliğine ilişkin bir protokol imzalayarak ilk adım atılmıştı. Hızlı yoksullaşmayla kadınların işe ihtiyacının artması, "kadınların güçlendirilmesi ve toplumdaki konumunun iyileştirilmesi" adı altında özelden kadın emeği piyasalaştırılmakta ve esnek, güvencesiz, ucuz alana itilmektedir. Sermaye birikiminin güncel ihtiyaçlarına yanıt vermek için ön plana çıkarılan esnek, güvencesiz ve düşük ücretle çalıştırılmak fırsat eşitliği değildir.

Ev içerisinde yapılan tüm üretimlerin emek kavramını sikleştirdiği, gerçek bir üretimden ziyade **aile ekonomisine**

katkı olarak görüldüğü aşikâr iken kadınları ekonomik olarak güçlendirme yalanı hemen kendini belli ediyor. Kadınları eve hapsederek cinsiyetçi iş bölümünü yeniden üretmiş, onları ucuz işgücüne mahkûm etmiş oluyorsunuz ki, bu da fırsat eşitliği yaratmak ve kadınları güçlü kılmak değil!

Fatma Şahin'in deyişiyle "**akıllı bir ekonomik model**" olan proje, kadınları ekonomiye sokarak Türkiye'yi dünyanın en büyük on ekonomisi içine sokma hedefini hızlandıracak. "*Artık toptancı üretimden bireysel üretimin çok daha fazla marcalaştığı ve çok daha ekonomik gelir getirdiği yeni bir dünya düzenindeyiz. O yüzden el emeği dediğimiz alan dünyada artık yükselen bir değer*" diyor Fatma Şahin. Yeni bir dünya düzeni dediği emeğin maliyetinin düşürüldüğü işgücü piyasasının enformelleşmesi; yükselen bir değer olarak gördüğü de ucuz kadın emeği olsa gerek. Yoksa Türkiye ekonomisi nasıl güçlenip rekabet gücünü artıracak ve sermayedarların cebi nasıl dolacak?

Özellikle belirtmekte fayda var ki Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın imzasının olduğu tüm projelerde kadını ev içerisinde aile olarak var etmenin koşulları oluşturulmaya çalışılmakta ve propaganda edilmektedir. Kadınların ev içerisinde parça başı iş olarak, el emeği ürünleri pazarlayarak var olmaları kadınlık rollerini aksatmadan yerine getirmelerinin koşulunu sağlıyor çünkü. Başbakan'ın üç-beş çocuk naraları, kürtaj yasağı ve esnek çalışma koşullarının yaratılması hepsi birbiriyle örtüşmekte.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın imzasının olduğu tüm projelerde kadını ev içerisinde aile olarak var etmenin koşulları oluşturulmaya çalışılmakta ve propaganda edilmektedir.

HDK Kadın Konferansı gerçekleştirildi

H. Merkezi: 11-12 Mayıs 2013 tarihinde İstanbul'da HDK Kadın Meclisi 1. Kadın Konferansı'nda bir araya gelen 17 ilden 100'ü aşkın kadın; barış, emek-beden-kimlik politikaları, yerel yönetimler ve örgütlenme sorunları ile kadın örgütleriyle ittifak politikalarına ilişkin bir tartışma yürüttü. 2 günlük konferansın ardından açıklanan sonuç bildirgesinde alınan kararlardan bazıları:

"Barışın toplumsallaşması amacıyla kitlesel kadın buluşmalarının ve çeşitli etkinliklerin organize edilmesi; kalıcı barış için kitlesel kadın mücade-

lesinin örgütlenmesi,

Devletin, savaşta yaşanan taciz ve tecavüzleri savaş suçu olarak tanımlaması ve Roma Antlaşması'nı imzalaması,

Başta kadınlar olmak üzere tüm sivil yasa tutukluların serbest bırakılması için mücadele etmek,

Suriye ve Ortadoğu halklarına yönelik emperyalist yayılmacı savaş politikalarına, AKP hükümetinin savaş kışkırtıcı işbirlikçiliğine; bölge devletlerinin baskıcı, cinsiyetçi, katliamcı politikalarına karşı halkların eşitlik-özgürlük talepleriyle ve Ortadoğulu ka-

dınlarla dayanışma içinde olmak,

AKP'nin cinsiyetçi, dinci, muhafazakar politikalarla kadın kimliğini biçimlendirerek kadınları aile içine sıkıştırarak ve aile üzerinden tüm toplumu şekillendiren politikalarına,

Kadın cinayetlerine, kadına yönelik her türlü şiddete, taciz ve tecavüzlere; kürtaj ve sezaryen yasağı, çocuk sayısı benzeri kadın bedeni ve doğurganlığının denetim politikalarına karşı mücadele etmek,

Kadınların yerel yönetimlerde görünür hale gelmesi, tüm yerel yönetimlerde kadın eşitliği ve katılımcı politikaların uygulanması için mücadele etmek ve kadınların yerel yöne-

timlere katılımını teşvik etmek,

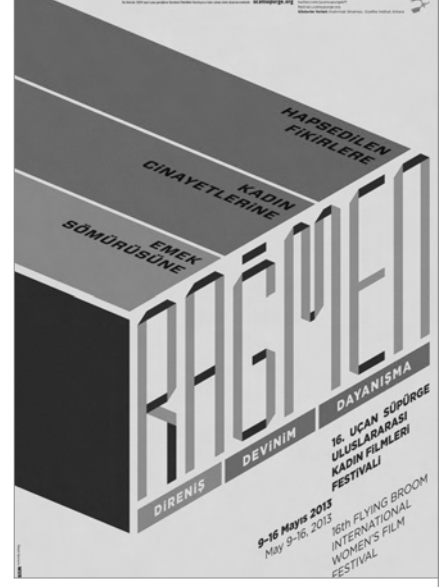
Kadınların ücretli-ücretsiz-ev içi emek sömürsüne/ezilmişliğine, güvencesizliğe ve işyerlerinde taciz, baskı ve mobbing uygulamalarına karşı mücadele etmek; grev ve direnişlerdeki kadınlarla dayanışma içinde olmak,

HDK içinde erkek egemenliğine ve kadına yönelik duygusal, fiziksel, cinsel her türlü şiddete karşı mücadele etmek,

Eğitimde cinsiyetçi politikalara karşı mücadele geliştirmek; eğitim kurumlarında toplumsal cinsiyet rolleri derslerinin müfredata eklenmesi için kampanya yürütmek..."

"Rağmen... direniş, devinim, dayanışma"

H. Merkezi: Uçan Süpürge tarafından bu yıl, "Rağmen... direniş, devinim, dayanışma" temasıyla düzenlenen 16. Uluslararası Kadın Filmleri Festivali Ankara'da Kızıllırmak Sinema Salonu'ndaki

kapanış ve ödül töreniyle sona erdi. Bir hafta süren festivalde 40 ülkeden 90 yönetmenin 98 filmi gösterildi. Film gösterimlerinin yanısıra paneller, söyleşiler, sergiler, açık hava gösterimleri ve üniversite etkinlikleri de yapıldı.

Kapanış töreninde festivalin 9 Mayıs'ta Opera'da yapılan açılışı ve perde arkasında yaşananlar tekrar verildi. Yazar Leyla Erbil'in "Tuhaf Bir Kadın" adlı kitabından alınan sözlerle festival filmlerinin tanıtımı yapıldı. Festival boyunca emeği geçen fotoğrafcılara, gönüllü çalışanlara, bütün filmleri izleyenlere Uçan Süpürge plaketi verildi. Uçan Süpürge çalışanları tek tek konuşarak izleyenlere teşekkürlerini ilettiler. Yine Uçan Süpürge Yönetim Kurulu Başkanı **Halime Güner** "Neden adımız Uçan Süpürge? Çünkü biz sabah aklımıza geleni öğlene doğru gerçekleştiren kadınlarız. O nedenle adımız Uçan Süpürge" dedi.

Uçan Süpürge'nin bu yıl 5'inci kez verdiği "**Genç Cadı Ödülü**" bugüne dek Elit İşcan, Damla Sönmez, Esmem Madra ve Ezgi Mol'a verilmişti. Festivalin bu seneki "Genç Cadı"sı **Neslihan Atagül** olarak belirlendi. Tüm dünyada sinema çevrelerinin prestij ödülü kabul ettiği ve kadın filmleri festivalleri arasında sadece Uçan Süpürge'de verilen Uluslararası Film Eleştirmenleri Birliği **FIP-RESCI Ödülü** ise "Her Biri Ayrı Renk" bölümünde gösterilen 12 filmde biri olan Solveig Anspach'ın yönettiği 2013 yapımı "**Montrö Kraliçesi**" adlı filmle verildi. Filmin, "*Hayatın acılarını, yalnızlık duygusunu, bir ölümün ardından yaşanan yası oldukça iyimser bir bakış açısıyla anlattığı, özgür ve yaratıcı iki kadın karakter aracılığıyla sinemanın hayat ve neşe kaynağı olabileceğini gösterdiği için*" ödülle layık görüldüğü ifade edildi.

Assata Shakur derhal "terör" listesinden çıkarılsın!

"İnsan, her şeye alışabilir. Baskı altında yaşadığınızı ne kadar az düşünürseniz size yönelik baskıyı artırmak o kadar kolay hale gelir. Belli bir zamandan sonra baskı ve sömürünün dünyanın en doğal şey olduğunu düşünürsünüz. Ama özgürleşmek için önce bir köle olduğunuzu bilince çıkartmanız gerekmektedir." Assata Shakur

Yeni Demokrat Kadın, dünya kamuoyunun yakından tanıdığı ve geçtiğimiz günlerde ABD tarafından en çok aranan "terörist" listesine dâhil edilen Kara Panter Partisi'nin eski kadrolarından Assata Shakur için bir açıklama yaparak internet üzerinden imza kampanyası başlattı.

Nisan ayındaki Boston maratonuna yönelik saldırının hemen ardından ABD devleti ve gizli istihbarat servisi, Siyah Kurtuluş Ordusu ve Kara Panter Partisi'nin eski kadrolarından Joanne Deborah Chesimard'ı yani **Assata Shakur**'u ABD tarihinde ilk kez bir kadın olarak FBI'nin en çok aranan "teröristler" listesine aldı.

Şu an 66 yaşında olan Shakur, Mayıs 1973'te yanındaki yoldaşı Zayd Malik Shakur ile birlikte bulunduğu araç, New Jersey'de polis tarafından durdurulmuş, ardından polisin ateş açmasıyla çatışma yaşanmış, çatışmada Zayd Shakur ve bir polis ölürken Assata yaralanmıştı.

Bu olayın ardından tutuklanarak polisin ölümünden sorumlu tutulan Assata Shakur, ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı. 1979 yılında

yoldaşları tarafından bulunduğu hapisshaneden kaçırılan Assata, 1984 yılında Küba'ya giderek siyasi sığınma hakkı almıştı. Hala Küba'da yaşayan ve 34 yıldır aranan Shakur, şimdi de FBI'nin en çok aranan "teröristler" listesinde ilk kadın ve

ikinci yerli terörist olarak yer almış bulunuyor ve böylece, yakalanması ve ABD'ye getirilmesi için başına konan 1 milyon dolarlık ödül, 2 milyon dolara çıkarılıyor.

ABD Adalet Bakanlığı Assata Shakur'un "terör" listesine alınmasını şöyle açıklamaktadır; **"Shakur sadece 40 yıl önce bir terörist değildir, bugün de Küba'da sürgünde ABD'ye karşı terörist faaliyetler örgütlemektedir."** ABD açıklar ki, böylesi açıklamalarla toplum içinde histeri yaymayı ve Küba'dan gelen veya orada sürgünde yaşayanlara yönelik korku yaratmayı hedeflemektedir.

Onun "terör" listesine alınması, toplum içinde ırkçılığı genişletmek ve halkın çıkarlarını savunan devrimcileri "terörist" olarak lanse etmesini kolaylaştırmak demektir. Nitekim 11 Eylül'den hemen sonra ABD tecrit

hücrelerinde tutulan Mumia Abu Jamal'ın davası sonuçlandırmak ve idam ceza kararını kesinleştirmek istendi. Ancak başarılı olmadılar. ABD devleti açıklar ki, 11 Eylül saldırılarını, ülke içindeki muhalefeti ve devrimci unsurları susturmak için kullandı/kullanıyor. Hakkında sayısız yazıların yazıldığı ve kitapların yayımlandığı Shakur, dünyanın birçok yerinde kitle hareketleri ve halklar nezdinde saygı kazanan devrimci bir kadındır.

Onun için ABD'de ve çeşitli Latin Amerika ülkelerinde dayanışma kampanyaları başlatıldı. Kampanyaların esas talebi Assata'nın terör listesinden çıkarılmasıdır. Bizler **Yeni Demokrat Kadın** olarak bu talebi tekrarlayarak Assata'nın özgürlüğünü savunuyoruz ve kamuoyuna duyarlı olmaya çağırıyoruz.

<http://www.change.org/tr/kampanyalar/abd-adalet-bakanl%C4%B1%C4%9F%C4%B1-na-assata-shakur-derhal-ter%C3%B6r-listesinden-%C3%A7%C4%B1kar%C4%B1lma%C4%B1n>

Ben H.İ. Size sesleniyorum

14

Denizli'de yakın bir akrabasının tecavüzüne uğrayan ve olay babası tarafından gündeme taşınarak birçok kesimin sahiplenmesi sağlanan H.İ. babasına ve kendisine destek verenlere seslendi. **Baba Ahmet İ.** facebook sayfasında kızının mektubunu paylaştı:

Merhaba hiç tanımadığım insanlar ve babam;

Sizler beni babamın KIZIM İÇİN ADALET İSTİYORUM çığlığı ile tanıyorsunuz.

Ben H.İ

Hikayemi internetten, gazetelerden, haberlerden dinlediniz; sizlerle beraber ben de tekrar tekrar dinledim, okudum. Bazen anladım bazen eleştirilere anlam veremedim ama dinledim. Ben sustum babam konuştu SESİM, NEFESİM, ÇIĞLIĞIM oldu BABAM.

Bu defa babam konuşmasın, babam anlatmasın, ben anlatayım yaşadıklarımı, hissettiklerimi...

Ben H.İ

Yaşım 14-15; yaşadıklarım, yaşımdan büyük. Yaşıtlarım gibi oyun hikayelerim, okul anılarım, doğum

günü hatıralarım yok artık! Silindi aklımdan. Rüyalarımda olan ne varsa bir gecede silindi gitti. Yaşımdan büyük yaşadıklarım hatırladıklarım artık. Yarın 7 Mayıs ve benden çok babamın mahkemesi var. Benim yaşımdan da küçüktü N.Ç. GÖRDÜM, OKUDUM, BAKTIM, KORKUYORUM. Şimdi babamın çığlığı yetecek mi beni kurtarmaya?

Davama bakacak hakimlerin kızları var mıdır bilmem. Yoksa bile kız yeğenleri vardır. Diliyorum bir an için bakmışlardır onların yüzüne ancak öyle anlarlar belki ne yaşadığımı.

Çok tuhaf. Ben bir öğrenciydim. Ödev yapmam gereken bir saatte tanımadığım insanlara mektup yazıyorum. En çok edebiyat öğretmenim okusun isterdim. Acaba kompozisyon değerlendirmesine alsaydı mektubumu, kaç verirdi bana.

BEN H.İ

Hiç bilmediğim bir yasayla o korkutucu gecede yaşadığım şeyin ardından yaşımın bir gecede 16-17 olduğu, rızamın olduğunu söyleyen yasalar ve amcalar, bir gecede

büyüdüm demek ama benim daha okulum bitmedi, oyunlarım yarıda kaldı, nasıl büyüttünüz beni?

Nasıl karar verdiniz büyüdüğüm? Boyum da aynı benim, saçım da uzamadı ki, nasıl büyüdüm ben bir gecede, bana da söyleyin, nasıl büyüdüm, nasıl büyüttünüz beni?

Ben H.İ

Yaşımdan büyük cümleler kurmayı öğrendim rezil bir gecede.

Benim için açılan internet sayfalarında tanımadığım insanların elinde 'H.İ için adalet istiyoruz' yazılı bir kağıtla çekilmiş resimler gördüm.

Birinde ASLA YALNIZ

YÜRÜMEYECEKSİN yazıyordu.

Okuyunca aklıma direkt babam geldi, evet o varsa yalnız değilim ve sizler hiç tanımadığım insanlar annelerim,

ablalarım, abilerim ve babam, babalarım...

Sizler de ve daha niceleriniz...

Ben H.İ

Bugüne kadar babamın adalet istediği kızı...

Ben H.İ

"Aaaa bu o mu?" diye yüzüme

anlamadığım bir bakışla baktıkları kızım, evet o benim...

Babası Ahmet İ.'nin "Kızım için adalet istiyorum" diye ortalığı tırnakladığı kızı, **evet o benim, ben H.İ** Annesiyle okula, sinemalara gitmesi gerekirken karakollara, hastanelere, mahkemeye, avukatlara gitmek zorunda bırakılan, evet işte o benim, doğru tanıdınız. Bildiniz.

Ama bilmediğiniz geceleri korkuyla uyuyamadığım, artık öğrenci olmadığım, artık hep yaşımdan daha büyük görüldüğüm...

Evet ben H.İ

Bugüne kadar babasının KIZIM İÇİN ADALET İSTİYORUM dediği kızı...

Şimdi ben H.İ kendim için ADALET İSTİYORUM, SESİME SES VERİN!

H.İ'nin davası başladı

H. Merkezi: H.İ'nin davası Denizli 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı. Dava için çevre illerden gelen çok sayıda kadın, H.İ'nin yanında olduğunu göstermek amacıyla duruşmaya katıldı.

Cinsel istismara uğrayan H.İ'nin davası Denizli 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı. Duruşmaya,

H.İ'nin avukatları, H.İ. ve ailesi, tecavüz zanlısı Ahmet Çınar ile İzmir, Muğla Antalya ve Denizli'de bulunan kadın kurumlarının temsilcileri katıldı. Duruşma avukatların savunmalarıyla başladı.

"Tecavüz suçları meşrulaştırılıyor"

Duruşma öncesi Kızım İçin Adalet İstiyorum Platformu aktivistleri, Denizli Adliyesi önünde açık-

lama yaptı. Açıklamaya, İzmir, Muğla ve Antalya'dan gelen kadınlar da katıldı. **"H.İ için adalet istiyoruz"** pankartını açan kitle, **"Erkek vuruyor devlet koruyor"** sloganını attı. Açıklamayı okuyan **Gözde Ferman**, Denizli'de 15 yaşındaki H.İ'nin bir erkek yakını tarafından tecavüze uğradığını, ancak mahkemenin **"rızası var"** diyerek tecavüzcüyü serbest bıraktığını belirtti.

“Üç fidan halka ve devrime bağlılığın adıdır”

H. Merkezi: Devrim mücadelesinin 3 fidanı; Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan birçok yerde anıldı.

* **ANKARA:** Mücadele Birliği Platformu ve sonrasında BDSP'nin gerçekleştirdiği anmaların ardından aralarında Partizan'ın da bulunduğu çok sayıda kurum mezar başında bir anma gerçekleştirdi. Anmada üç fidanın katledilmeden önceki son sözleri kitleyle birlikte okundu ve kortejler eşliğinde mezara yürüldü. Partizan, “**Üç fidan halka ve devrime bağlılığın adıdır!**” pankartıyla üç fidanın mezarı başındaydı.

* **İSTANBUL**

- **Gülsuyu:** ESP ve Partizan olarak etkinlik yaptık. Konuşmaların ardından

“**Delikanlım iyi bak yıldızlara**” belgeseli izlendi. (**Gülsuyu Partizan**)

- DHF, Kaldıraç, Devrimci Hareket ve Odak'ın örgütlediği eylem İstiklal Caddesi'nde başladı. Sloganlar eşliğinde Taksim Tramvay Durağına gelindiğinde kolluk güçleri biber gazı, tazyikli su ve coplarla kitleye saldırdı. Kitle ara sokaklara çekilirken çok sayıda gözaltı yaşandı.

- Yeni Demokrat Gençlik'in de bulunduğu HDK Gençlik Meclisi tarafından düzenlenen eylemde İmam Adnan ve Mis Sokak'ta toplanan kitleye TOMA'larla barikat kuran çevik kuvvet polisleri gaz bombası ve tazyikli su ile saldırdı. Gençler de polise taş ve şişelerle karşılık verdi. Saldırının

ardından sokaklarda çatışmalar devam etti. Dolmabahçe'ye gelen kitleye yoğun gaz bombalarıyla tekrar saldırı oldu. Ardından gençlik örgütleri her şeye rağmen Dolmabahçe önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

* **ANTAKYA:** YDG'nin de içerisinde yer aldığı gençlik örgütleri KESK binasının önünden Ulus Meydanı'na kadar yürüyüp basın açıklaması yapmak istedi. Ancak OHAL şartlarını uygulayan devlet kolluk kuvvetleriyle kitenin önüne barikat kurdu. Kitle yürümekte kararlı olunca polis kitleye copuyla, gazıyla, suyuyla saldırdı. Artık Antakya'da alışılmış bir durum olan polis saldırıları esnaf ve çevredeki insanlar tarafından tepkiyle karşılandı.

7 Mayıs'ta, bir gün önce yapılan faşist saldırıyı protesto etmek için

KESK binasının önünden Ulus meydanına kadar yürüyerek basın açıklaması yaptık. Polis çevre illerden gelen takviyelerle çok daha kalabalıktı. Yine kitleyi engellemeye çalıştı. Ancak kitle çok kararlıydı. Polis çeşitli pazarlıklarla önümüzü açmak zorunda kaldı. Açıklamada sokağın direnerek kazanıldığına üzerinde duruldu.

* **KOCAELİ:** Kocaeli Üniversitesi Sosyal Tesisleri önünde toplanan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler pankartlarını açarak A Kapısına doğru yürüyüşe geçtiler. A Kapısına gelindikten sonra saygı duruşu ve basın açıklaması yapıldı.

* **TARSUS:** Partizan'ın da bulunduğu anma “*Hiç kimse Denizlere darbeci ya da cuntacı sıfatını yakıştıramaz, çünkü bu ülkede verilen her türlü mücadelede onların az ya da çok bir parçası var*” denildi. Uzun bir süreden sonra Tarsus'ta Partizan olarak flamalarını açtık. Fakat bunu gören kolluk kuvvetleri baskıyı daha çok Partizan okurlarına uygularken, sürekli fotoğraf ve video çekimi yaptı. (**Tarsus ÖG okurları**)

* **İZMİR:** Eski Sümerbank önünde toplanan İzmir HDK İl Meclisi açıklama yaptı. Eyleme İzmir 78'liler Derneği de katılım göstererek destek verdi. Üç fidanın anıları için denize karanfiller atılarak, 18 Mayıs İbrahim Kaypak-kaya anmasına çağrı yapılarak eylem bitirildi.

* **DERSİM:** EMEP önünde toplanan kitle Seyit Rıza Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Aralarında Partizan'ın da bulunduğu birçok kurum eyleme destek verdi.

* **ÇANAKKALE:** Truva Atı önünde bir araya gelen gençlik örgütleri bir açıklama gerçekleştirdi. Açıklamanın ardından slogan ve ajitasyonlar çekilerek temsili bir darağacı kurularak 3 fidanın son sözleri okundu ve darağacı parçalandı. **SGD** ve **YDG'nin** örgütlediği eyleme **Ekim Gençliği**, Gençlik Derneği, **Emek Gençliği**, Yurtsever Gençlik, **Öğrenci Kolektifleri** destek verdi.

* **AMED:** Partizan ve ESP tarafından Ofis ACZ Plaza önünde gerçekleştirilen açıklamada Mayıs ayının Türk ve Kürt halkının büyük bedeller ödediği bir ay olduğu, Haki Karer'den, Mehmet Karasungur'dan ateşin ve güneşin çocukları Dörtlere, gözaltında kaybedilen Hasan Ocak'lara, işkencehanelerde katledilen İbrahimlere, ölüm orucunda yaşamını yitiren Hüseyin Kayacılar kadar halkımızın mücadelede mihenk taşlarının bu ayda şehit düştüklerine değinildi.

(Mersin'den bir YDG'li)
(Bitti)

Mersin'de YDG kampanyası üzerine-2

Kitleleri tanımamak, çelişkilerine hakim olamamak

En yakınımızdaki arkadaşımızdan en uzağımızdaki öğrenciye kadar şunu açık yüreklilikle söylemek gerekir ki; insanların bizim ilgilendiklerimizle ne düzeyde ilgilendiklerini bilmiyoruz. Öğrencilerin politikaya en hızlı refleksi veren kesim olduğu tespiti doğrudur fakat bunun için ne kadar emek vermemiz gerektiğini bilmiyoruz.

Günlük yaşamlarına dair; acılarına, sorunlarına, sevinçlerine dair de pek bir şey bilmiyoruz. Bu da yine onları iyi tanımadığımızdan dolayı ne düşündüklerini ortaya çıkarmamızı geciktirdi.

Ayrıca, yine bilginin aşamalı kavranıldığını unutarak, (bir süre) bir ya da iki defa yaptığımız konuşmanın yeterli olacağını düşündük. İnsanları sorumluluk almaya ikna etmek çoğu zaman, defalarca ve defalarca anlatmayı gerektiriyorken biz iki konuşmanın etkili olmadığını görünce kitleye tepkiselistik kimi zaman.

Bu konuda da atacağımız adım kuşkusuz belliydi. Kitlenin içine, yaşamına girip, çelişkilerine hakim olup; onlarla birlikte bir şeyler yapabilmektir. Bunun adımını attık bu süreçte.

Bu soruna yönelik nasıl adımlar atılabilir? İnsanlarla ortak yaşamı paylaşabilmenin koşulları oluşturulmalı. Ayrıca insanların sorunlarını sevinçlerini paylaşabilmelerinin koşullarını yaratabilmek gerekiyor. Bu sayede bize o an duymak istediklerimizi değil çelişkilerini de açık yüreklilikle dile getirebilirler.

Disiplinsizlik, dağınık çalışma

Aslında bu mesele de süreci ne kadar ciddiye aldığımızın ne kadar önemseydiğimizimizin bir getirisiydi. Sürecin başından gerekli önemi vermek; doğallığında disiplini, düzenli çalışmayı do-

ğururdu kuşkusuz.

Fakat zaten sistemin bize “bahsettiği” bu özellik, uzun vadeli hedefler koymamakla da bağlantılı olarak; günlük, haftalık program-planlama yapmayı şımıza neden oluyordu. Gü-nübürlük, anlık ilişkiler kurma ve bu şekilde yaşama biçimleriyle kendini gösteriyordu çoğu zaman. Biz, bu kampanya sürecinde bunun zararlarını hem gördük hem de bu çelişkiye müdahale etmeyi öğrendik.

Madde bilince yön veriyorsa eğer, düzensiz ve dağınık çalışma tarzının düşünme (ya da düşünmeme de diyebiliriz) sistemimize de yansıtacağı muhakkak. Keza bizde böylesi yansımaları hala oldukça mevcut. Düzensiz çalışma tarzı, hemen hiçbir işimizi zamanında yetiştiremememize neden oluyordu.

Yani sürece geç başlamamızın da etkisiyle; işlerimiz, yetiştirmemiz gereken şeyler kısa zamana sıkışmıştı. Dolayısıyla bunları yerli yerinde yapmak için iyi bir planlama şarttı.

Başarısızlık korkusu

Bir şeyi yanlış yapmaktan veya başaramamaktan korkmamız, o şey için adım atmamızın önüne geçiyor. Hemen her şeyi ilk denemede becerebilmeyi istiyoruz aslında. Oysa bunun hayatın birçok kesitinde gerçekleşemeyeceğini de biliyoruz. (Özgüven eksikliğiyle de bağlantılı olarak...)

Yanlış yaptığımızda çevredeki-lerin ve etrafımızdakilerin ne diyeceği, nasıl değerlendireceği veya nasıl yargılayacağını, yanlış yaparak edineceğimiz deneyimden üstün tutmamız sorundur aslında. Böyle düşünmediğimiz takdirde bu çelişki beraberinde edilgenliği doğurur. Yoldaşlarımızın deneyiminden faydalanmak gereklidir ve önemlidir fakat bu tarz sonucunda; başkalarının gelip anlat-tığı, yönlendirdiği, planlayıp prog-

ramladığı bir çalışmayı kendi irademizi ortaya koyduğumuz çalışmalara tercih eder duruma geliriz ve bu da kendi başımıza hareket edebilmeyi öğrenemememiz demektir.

Düşünce tembelliği

Bir sorunu tespit etmek düşünmeyi gerektirir. Kavramak keza öyle. Çözme ihtiyacı hissetmek de bununla ilgilidir. Yani aslında düşünme, irdeleme ve kafa yorma dediğimiz durum, ciddi emek gerektiren bir süreç. O nedenle başlamak, üzerine gitmek elbette ki zor. Bu durum da eğitim çalışmalarımızdan tutalım da yazdığımız yazılara kadar yansıyor.

Biz burada en temel çelişkilerimizden olan düşünce tembelliğimizi tespit ettik ve nasıl müdahale edeceğimiz üzerine hep beraber düşündük. Düşünme için özel zaman ayırmak gerektiğine karar verdik. Hem bireysel hem de kolektif kafa yoruş için ayrıca zaman ayırıyoruz artık. Normal şartlarda otomatikleşen bu davranış biçimi, öğrenme ve kavrama gerçekleştirene kadar böyle yapacağız. İlk adımları attığımızda yazdığımız yazıların hem kalitesinin hem de verimizin yükseldiğini gördük. Ayrıca daha az yorulup yıpranıyor zihin. Eğitim çalışmalarımızın da daha canlı ve verimli geçmeye başladığını söyleyebiliriz.

Yine belirtmekte fayda var, bütün bu bahsettiğimiz çelişkiler ve çözümleri için henüz harcadığımız çaba yetersiz. Ayrıca öğrenim henüz gerçekleşmediği için harcadığımız çabayı gevşetirsek başladığımız yere döneriz. Dolayısıyla bütün bu bahsettiğimiz sorunları çözmeye devam etmeliyiz. Buradan çıkardığımız sonuçları ve kazandığımız davranışları diğer çalışmalara deneyim olarak yansıtmalıyız.

KOMÜNİST PARTİ ANLAYIŞININ TARİHSEL GELİŞİMİ ÜZERİNE

Siyasal partilerin ortaya çıkışı; modern sınıfların ortaya çıkıp gelişmesine paralel olmuştur. Elbette sınıf mücadeleleri tarihi boyunca, ezen veya ezilen sınıflar, kendi çıkarları etrafında birleştikleri siyasal örgütlenmeler yaratmışlardır. Günümüzün modern siyasal partileri de, burjuvazi ve proletaryanın ortaya çıkmasıyla birlikte sınıf mücadelesindeki yerlerini almışlardır. Siyasal partiler, temsilcilğine soyundukları sınıfın çıkarlarını savunma iddiasıyla vücut bulurlar. İster proletaryaya olsun, isterse burjuvazi (ya da diğer ara sınıflar) meselenin temelinde yatan neden budur. Bir başka ifadeyle; sınıf mücadelesinin tarafları, düşman sınıfı ezmek ve kendi sınıf çıkarlarını savunmak için gerekli mücadele araçlarını yaratır. İşte sınıf mücadelesinde proletaryanın öncü-önder örgütü olarak işlev gören Komünist Partisi (KP); bu genel ihtiyacı ürünüdür.

Nasıl ki Marksizm ilk ortaya çıktığı günden bu yana bir gelişim seyri izlemişse, KP anlayışı da ortaya çıktığı zamandan bugüne bir gelişim seyri izlemiştir. Elbette belirtmek gerekir, bu fark, giderek üstalık kazanan proletaryanın kendi mücadelesini yürüten bir mücadele aracı olmaması değil, proletaryanın kendi mücadelesini yürüten bir mücadele aracı olmasıdır. Bu noktada özellikle üzerinde durulması gereken; neden başka herhangi bir mücadele aracının değil de özellikle KP'nin zorunlu olarak plana çıktığıdır. KP'nin varlığı zorunludur çünkü; proletaryaya başka herhangi bir örgütle değil **ancak ve sadece** KP önderliğinde iktidarı hedefleyebilir. Her örgüt, varlık zeminine uygun olarak, ancak kendi amacı ekseninde hareket edebilir. Bu anlamda KP, devrimci iktidarı kurma perspektifi ile hayat bulur ve bu hedefe sahip olduğu müddetçe niteliğini koruyabilir. Bir başka açıdan bakarsak eğer; KP politik bir örgüttür ve hedefinde iktidarı vardır. Elbette onu başka bütün politik örgütlerden ayıran proleter devrimin bilimiyle -MLM ile kuşanmış olmasıdır. Bu doğrultuda söyleyebiliriz ki, proletaryanın sınıf mücadelesine katılımında elindeki tek politik araç -yani onu iktidara taşıyabilecek tek araç- KP'dir. Bunun dışındaki başka bütün örgüt biçimleri (sendikalar, dernekler vs...) ekonomik-demokratik mücadele merkezli örgütlerdir ve iktidarı hedeflemeyebilir, fakat yalnız işçi sınıfı ve ezilen emekçi halk kesimlerinin acil sorun ve taleplerini gündemlerine alarak, çözümünü için mücadele ederler.

Diğer yandan KP, işçi sınıfı ve emekçilerin tüm sorunlarının kökten çözümünün yani proletaryaya devriminin aracıdır. Ancak KP diğer örgütlenmelerden ayrıldığı gibi, diğer örgütlerle karşı karşıya da getirilmemelidir. Bu iki yanlış anlayış ortak bir noktada, yani KP'nin amacından sapırılması ve işlevsizleştirilmesi noktasında birleşir.

Özetle, KP proletaryanın örgütü

öncü müfrezesi, en yüksek örgüt biçimidir!

Proletaryanın bilimi olarak Marksizm'in ortaya çıkışı, doğal olarak buna uygun örgüt ihtiyacını da doğurmuştur. Elbette daha öncesinde de işçi sınıfı ve emekçi halk kesimlerinin içinde yer alıp, sömürücü egemenlere karşı mücadele ettikleri örgütler vardı. Ancak Marksizm'e kadar hiçbir akım, işçi sınıfının, sömürü sistemine karşı savaşımında, meseleyi nihai olarak çözüme kavuşturacak perspektife sahip olmamıştır. Kapitalist düzenin işleyiş yasalarını açığa çıkaran ve onun kesin olarak yıkıma doğru ilerlediğini tespit eden Marksizm, aynı zamanda sınıfsız ve sınırsız dünyanın da müjdecisi olmuştur. Ve insanlığın bu kesin istikameti bir kez saptandıktan sonra, proletaryayı hedefe en kestirme yoldan götürecektir olan bir örgüt ihtiyacı da ortaya çıkmıştır.

Tahmin edilebileceği gibi KP anlayışının ortaya çıkışı akşamdan sabaha olmamıştır. Bunun gerçekleşmesi için, proletaryanın, sömürücü sınıflara karşı mücadelesinde ustalaşması, sınıf savaşımında sayısız zafer ve yenilgi yaşaması ve her şeyden önemlisi, yaşadığı onca deneyimi sentezleyerek birikime dönüştürmesi gerekiyordu. Bu sentezi yansıtmaya onuru proletaryanın ölümsüz önderlerinden Lenin'e aittir. Fakat buna gelmeden önce Marksist hareketin örgütsel deneyiminden genel olarak bahsetmek faydalı olacaktır.

Proletaryanın ilk örgüt deneyimleri

Avrupa'nın burjuva demokratik devrimler ve işçi sınıfının devrimci eylemleriyle sarsıldığı yıllarda ortaya çıkan Marksizm, doğrudan bu dönemin sınıf mücadeleleriyle beslenmiştir. Marks ve Engels, bir yandan proleter devrimci bilimin inşası için çalışırken, diğer yandan işçi hareketi içindeki devrimci gruplarla bağ kuruyor ve sınıf hareketinin doğru bir yönde gelişmesi için çaba sarfediyorlardı. Gelişen genç komünist hareket, 1846-48 döneminde sömürücü sınıfların yaşadığı ekonomik ve politik krizler ve emekçi sınıflarda artan hoşnutsuzluk ile birlikte giderek radikalleşti ve en sonu 1847'de "**Komünistler Birliği**", esas olarak sürgün işçi ve aydınlardan oluşan çok sayıda devrimci grubun birleşmesiyle kuruldu. Sonrasında Marks ve Engels rehberliğine giren bu örgütün programı aynı zamanda modern proletaryanın ilk devrimci programı olan **Komünist Manifesto**'dur.

Proletaryanın örgüt anlayışının gelişmesi elbette burada son bulmamıştır. Avrupa'yı (ve hatta sonrasında dünyayı) sarsan 1848 Devrimi, esas olarak yenilgiye uğramış ve peşi sıra uzun bir gericilik dönemi başlamıştır. Ancak sonuç olarak egemen sınıfların sürdüren krizi ve ezilen emekçi sınıflar üzerindeki

baskı, toplumsal hareketin gelişimini de koşullamıştır. İşçi sınıfının tek tek ülkelerde gelişen hareketi, süreç içinde ortak bir iradeye dönüşmüş ve bunun sonucu olarak 1864 yılında **Enternasyonal İşçi Birliği**, diğer bir ifadeyle **1. Enternasyonal** kurulmuştur. Marks ve Engels yoldaşlar, bu sürecin içinde aktif olarak yer almışlardır. Özellikle ilk Enternasyonal programı olan "**Provisiönel Rules**" Marks tarafından yazılmıştır. Bu doküman işçi sınıfının ancak kendi politik partisini kurduğunda sınıf olarak hareket edebileceğini öne sürmesi açısından önemlidir. Bu Marksizm'in örgüt sorununu daha ileri bir aşamada ele alması anlamına gelmektedir. Böylece proletaryaya partisinin örgüt ilkeleri gelişmeye başlamıştır. Enternasyonal proletaryanın mücadelesi zamanla genişlemiş ve birçok ülkeye yayılmıştır. Böylece birçok ülkede sosyal-demokrat partiler kurulmaya başlandı. Belirtmek gerekir ki bu süreçte Marksizm, enternasyonal işçi sınıfı hareketi içindeki birçok sosyalist akımdan sadece biridir ve hakim akım değildir.

Aksine, Marksizm, 1848-71 arası dönemde, sınıf mücadelesinin çalkantılı süreci içerisinde, sınıf hareketi içindeki her türden oportünist eğilime karşı mücadele içinde gelişmiş ve enternasyonal proletaryanın bilimsel öğretisi olarak hakimiyet kazanmıştır.

Proletaryanın Bolşevik tarz örgütü

Lenin, Marksizm'e yaptığı başka birçok katkının yanında (o, Marksizm'i, Marksizm-Leninizm aşamasına taşımıştır) proletaryanın örgüt anlayışında da bir sıçrama yaratmıştır. Elbette ki çetin sınıf mücadelelerine sahne olduğunu Bolşevik Parti önderliğinde ilk proleter devrimine ev sahipliği yaptığını unutmamalıyız. Çünkü ancak bu şekilde Marksizm'in sınıf mücadelesi ile olan organik ilişkisi ve ancak bu ilişkisi içerisinde gelişim gösterdiği anlaşılabilir. Proleter devrimci bilimin Marksizm'den Maoizm'e doğru gelişim seyri, proletaryanın sınıf mücadelesinde kazandığı deneyimin sentezlenmesi ile olmuştur. Bu gelişim seyri Paris Komünü'nden BPKD'ye doğrudur.

Gerçekten de Rusya'da devrimin ve proleter devrimci hareketin gelişim seyrine baktığımızda, KP anlayışının ortaya çıkmasının uzunca bir dönemi aldığını görebiliriz. Rusya Marksistlerinin örgüt konusundaki deneyimi, Marksist hareketin, tarihsel olarak henüz erken dönemini yaşamasından dolayı oldukça sınırlıydı. İlk başlarda birbirinden kopuk devrimci gruplar halinde örgütlenen Rusya devrimcileri, mücadelesinin gelişim seyri içerisinde, tek parti çatısı altında birleştiler ve böylece Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi ortaya çıktı (1898). RSDİP'in o zamanki örgüt anlayışına uygun ola-

rak, hemen hepsi proletaryaya adına hareket eden ve sosyalizmi hedefleyen farklı düşünce alanlarını içinde barındırıyordu ve Lenin'in önderliğindeki Bolşevikler bunlardan sadece biriydi.

Marksizm'i merkeze almak ve devrimi hedeflemek bu farklı akımların ortak noktasıydı. Ancak doğru teorinin ortaya çıkması için, bütün bunların sınıf mücadelesi arenasında sınanması gerekiyordu. Ve öyle de oldu. Lenin'in eserlerinde, gerek Rusya'daki devrimcilerle ve gerekse de Avrupalı Marksistlerle örgüt sorununda sayısız polemige rastlayabiliriz. Ki zaten RSDİP içindeki iki ana akım, Bolşevikler ve Menşevikler, Marksizm'e yaklaşımdaki başka ayrım noktalarının yanısıra örgüt sorununda da ayrışıyorlardı. Bütün bu ayrışmalara rağmen nispeten uzun bir dönem bu iki farklı görüş aynı parti çatısı altında kalmışlardır. Gelişen devrim mücadelesi ve buna paralel Lenin önderliğindeki komünistlerin, revizyonist-oportünist kesime karşı sürdürdüğü ideolojik mücadele, örgüt sorununda da sürgüt devam etmiş ve en sonu Bolşevik Parti anlayışı ortaya çıkmıştır. RSDİP içindeki Bolşevik ve Menşeviklerin ayrılarak farklı örgütlerde yer almaları da bu şekilde mümkün olmuştur.

1912 yılında örgütlenen Prag Konferansı ile birlikte Lenin'in önderliğindeki Bolşevikler, Marksistleri, revizyonistlerden ayıran noktalarından biri olarak ortaya çıkmıştır. Bugün artık işin abecesi olarak ortaya koyduğumuz örgütlenme ilkeleri, örgüt içi çalışma tarzı vb. konular, bu deneyim sonucu. Bolşevikler ile Menşevikler arasında örgüt sorununda çıkan ayrışma, örgütsel işleyiş ve disiplin, partiye kimlerin ve hangi kistalar dahilinde katılabileceği vb. noktalardadır. Menşeviklerin aksine Lenin, partinin, proletaryanın en seçkin, en ileri unsurlarından oluşan, katı bir disipline sahip, çekilken bir çekirdek olmasını savunuyordu. Bu, partinin kendini düşmandan koruması, Marksist niteliğini yüksek tutması ve proletaryanın öncü-önder örgütü olarak devrime tereddütsüz yürümesi için gerektiği. Menşevikler ise örgütü katı bir disiplinle şekillendirmek ve belli ilkelere şekillendirmek bir yana, hemen her isteyenin Parti içinde yer alması taraftarıydılar.

Burada değinilmesi gereken bir diğer konu ise proletaryaya partisinin ilk başlarda sosyal-demokrat olarak isimlendirilirken, sonrasında komünist olarak ifade edilmeye başlanmasıdır. İlk başlarda sosyal demokrasi komünist niteliği karşılayacak şekilde kullanılıyordu. Ancak I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sürecinde birçok sosyal-demokrat partinin yozlaşarak, işçi sınıfına ihanet etmesi ve revizyonizmin batıya saplanmasıyla, gerçek Marksistler kendilerini, revizyonist-oportünistlerden ayırmak için doğrudan komünist sıfatını

kullanmaya başladılar.

Bolşevik Parti anlayışının ortaya çıkmasından bahsederken, bunun salt bir örgüt modeli olmadığını önemle belirtmek gerekir. Onun sadece bir örgüt biçimi olarak kavranmak; meseleyi mekanik tarzda ele almak, KP anlayışının içini boşaltmak demektir. Bolşevik örgüt biçiminin özünde yatan ideolojik temel, KP'nin proletaryayı ve onunla birlikte tüm insanlığı nihai hedef olarak komünizme taşıyacak niteliğe sahip olmasıdır. Proletaryaya partisine, niteliğini kazandıran şey onun tek tek proleterlerden oluşması değil, ancak proletaryanın dünya görüşüne yani MLM bilimine sahip olmasıdır. Parti ancak bu ideolojik niteliğe ve berraklığa sahip olduğunda proletaryanın çıkarlarını savunabilir ve geleceği kazanmasında proletaryaya öncülük edebilir.

Proletaryaya partisinin bu ideolojik niteliği, onun gelişiminin de temel dayanağıdır. Bir KP'nin gücü, esas olarak örgütsel açıdan ne kadar yaygın ve gelişmiş olduğuyla ölçülemez. Bu kuşkusuz önemlidir. Fakat KP'ler güçlerini bahsettiğimiz ideolojik netlikten alırlar. Gerçekten de bugün enternasyonal proletaryanın tarihsel deneyimlerine baktığımızda KP'lerin hemen her ortaya çıktığı yerde nispeten dar bir çepere ve sınıf düşmanına göre oldukça gelişimsiz bir yapıya sahip olduğunu görürüz. KP'ler önderliğinde sınıf mücadelesinin yürütüldüğü hemen her ülke için bu böyledir. Bunun nedeni öncelikle ileri teorinin, en başta genellikle nispeten daha az sayıda kişi tarafından kavranmasıyla ilgilidir. Bu, hareketin doğası gereği böyledir; en önde olanlar, en önce ulaşırlar. İkincisi ve daha önemlisi ise KP, ancak sınıf mücadelesinin sağlıklı şekilde yürütülmemesi, partinin gelişimini de setkete uğratar. İki çizgi mücadelesi kavranmadığı müddetçe KP'lerdeki sapmalar ya da yozlaşmalar ancak burjuva egemen sınıfların marifeti ve-veya birkaç kişinin beceriksizliği ya da kötü niyetle açıklanabilir ki bunun anti-bilimsel olduğu ortadadır.

Maoizm'in KP örgütlenmesine katkısı

KP anlayışının gelişimi salt Bolşevik örgüt anlayışıyla sınırlı kalmamıştır. Marksizm'in sürekli bir gelişim seyri izlemesi ilgilidir. MLM'nin MLM aşamasına ulaşması, özellikle de Mao yoldaşın, diyalektik materyalizmin tek temel yasasının gelişki yasası olduğuna ortaya koyması, KP anlayışında da bir sıçramayı getirmiştir. Buna göre çelişki yasası evrenseldir ve doğadaki ya da toplumdaki her şey karşıtların birliği ve mücadelesinden oluşur. Gelişimin te-

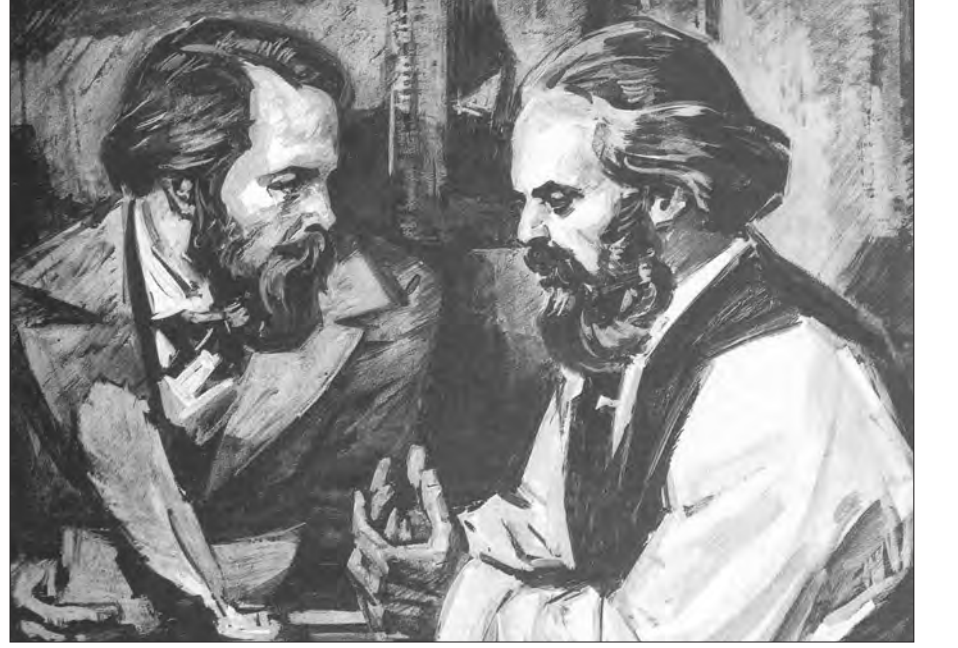
mel dinamiği karşıtlar arasındaki birlik ve mücadeledir. Bu anlayışa göre KP de çelişki yasasından muaf değildir. KP de kendi içinde zıtların birliği ve mücadelesini barındırır. KP içinde bir proleter devrimci çizgi olduğu gibi bir de burjuva çizgi olabilir.

Mao'nun KP anlayışına yaptığı katkı, parti içi iki çizgi mücadelesi formülasyonudur. Böylece Bolşevik/Maoist parti anlayışı ortaya çıkmıştır. Burada önemle belirtmeliyiz ki parti içinde karşıt görüşlerin ortaya çıkması ve bunların karşılıklı mücadelesi Mao ile başlayan bir durum değildir. Marks ve Engels döneminden itibaren enternasyonal proletaryanın tarihi bunun örnekleriyle doludur. Mao yoldaş bu nesnel durumu incelemiş ve parti içi iki çizgi mücadelesi formülasyonunu ortaya koymuştur.

İki çizgi mücadelesi anlayışı parti içinde bir burjuva çizginin olmasını meşrulaştırmaz. Aksine partinin, sınıflı toplumun bir parçası olduğu ve sınıflı toplumdaki farklı düşüncelerin, burjuva oportünist anlayışların parti içinde de etkili olup, ortaya çıkabileceği gerçeğinden doğar. Önemli olan bu anlayışların, sapmaların açığa çıkarılması ve-ideolojik, politik, teorik, örgütsel vb. her alanda bu yanlış anlayışlara karşı mücadele edilmesidir.

Parti içinde ortaya çıkabilecek revizyonist oportünist sapmaların nedenlerini, varlık koşullarını tahlil edememek aynı zamanda proleter devrimci çizginin güçsüzleşmesini ve partinin, her türden burjuva anlayış karşısında ideolojik olarak zayıflamasını getirir. Böylesi bir durumun KP'leri yıkıma götürdüğü, enternasyonal proletaryanın tarihinden sabittir. Diğer taraftan iki çizgi mücadelesinin sağlıklı bir şekilde yürütülmemesi, partinin gelişimini de setkete uğratar. İki çizgi mücadelesi kavranmadığı müddetçe KP'lerdeki sapmalar ya da yozlaşmalar ancak burjuva egemen sınıfların marifeti ve-veya birkaç kişinin beceriksizliği ya da kötü niyetle açıklanabilir ki bunun anti-bilimsel olduğu ortadadır.

Yine belirtmesi gereken bir nokta, Parti içi iki çizgi mücadelesi anlayışının, Bolşevik parti disiplini ile gelişmediğidir. Eğer böylesi bir disiplin olmasaydı iki çizgi mücadelesini sürdürmek mümkün olmazdı. Bu anlamda parti içi iki çizgi mücadelesi, KP'nin irade ve eylem birliğini güçlendirmenin esas yöntemidir. Bolşevik/Maoist parti anlayışı, diğer her alanda olduğu gibi revizyonizmin saldırısına uğramakta, yozlaştırılmak istenmektedir. Revizyonizm doğası gereği sürekli olarak Marksizm'i tahrif etmeye, onun devrimci özünü karartmaya çalışır. Ve burjuvaziden farklı olarak revizyonistler, bir taraftan bunu yapmaya uğraşırken diğer taraftan Marksizm'in bayrağına sıkı sıkıya tutunurlar! Bugün emperyalist kapitalist sistemin ideologları "**tarihin sonunun geldiğini**", "**sınıfların ortadan kalktığını**" ilan ederek

Marksizm'in artık gereksiz olduğunu iddia ederler. Marksizm artık geçmişe, sınıfların ve sınıf savaşmalarının olduğu döneme aittir! Dolayısıyla onun tezlerini gerek kalmamıştır!!

KP'nin düşmanı sadece dışarıda değil

Revizyonistler ise bu teorilere prim vermez görünüp, Marksizm'i inkardan kaçınırlar ama onun devrimci özünü köreltmemek için ellerinden gelen çabayı sarf ederler. Örneğin sınıfların varlığını yadsımlamaz ama sınıf savaşımını kesinlikle diilendirmezler. Devrim, devrimci şiddet, proletaryaya diktatörlüğü vb. tezlerin günün geçmişi. Artık yeni şeyler söylemek gerekir!! Böylece revizyonizm, burjuvazinin tüm ideolojik saldırılarını kendi tezleriyle tamamlar. Açık ki revizyonizmin, proletaryaya saflarındaki etkisi, işçi sınıfını burjuvaziye karşı silahsızlandırmaktan başka bir şey değildir. KP anlayışı konusunda da revizyonizm duraksamadan saldırıyor çökmektedir. Bunun nedeni aslında oldukça basittir, KP'nin önderliği olmadığı müddetçe proleter devrimci ideoloji ile şekillenir. Onun, halkın en geniş kesimleriyle olan bağlarının ideolojik temelinde, proleter devrimci ideolojinin, bütün insanlığın kuruluşunu hedefleyen komünizm perspektifi bulunur. Ve KP, bunun örgütsel zeminini, emekçi sınıfların en geniş kesimlerine ulaşarak ve onları proleter devrimin saflarına kazananak inşa eder. Aksi anlayışlar emekçi sınıfları proleter saflara kazanmak yerine, KP'nin proleter saflardan, bir başka deyişle amacından, uzaklaşmasına, yozlaşmasına neden olur/olmaktadır. Diğer her alanda olduğu gibi KP anlayışında da revizyonizmin saldırılarına karşı uyanık olunmalıdır.

Sorun oldukça nettir: Proletaryaya devrimi ve komünizm hedefi varsa, KP de olmalıdır. Ya ikisi birden vardır ya da ikisi de yoktur! KP, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımında bir ihtiyaç olarak ortaya çıkmıştır ve kuşkusuz ki, nihai hedef olarak komünizme varılması için sınıflı toplum tümüyle ortadan kalkmadan bu ihtiyaç yok olmayacaktır. Devrimi kazanma, koruma ve sürdürmede KP, proletaryanın en nitelikli silahıdır. Bu silah gözbebeği gibi korunmalı ve ustaca kullanılmalıdır.

PROTESTOLAR

ANTAKYA

* HDK Gençlik Meclisi bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Mustafa Kemal Üniversitesi (MKÜ) Ziraat Fakültesi önünde toplanan HDK'li gençler Amfi'ye yürüyerek burada basın açıklaması yaptı.

Eylemde "**Roboski'den Reyhanlı'ya katilleri biliyoruz, hesap soracağız**" yazılı pankart açan yaklaşık 150 öğrenciye çevrede bulunan öğrenciler de alkışlarla destek verdi. ÖGB'nin eylemi engellemeye çalışması üzerine kısa süreli tartışma yaşanırken, gençler yürümekte kararlı davrandı.

İSTANBUL

* İstanbul Üniversitesi, Mimar Sinan, Yıldız Teknik gibi pek çok üniversite öğrencisi AKP'nin savaş politikalarına karşı yürüdü. Öğrenciler Dolmabahçe'de birleşerek Başkanlık Ofisi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yüzlerce polis yolu TOMA'larla keserek gaz bombaları, tazyikli suyla saldırdı. Öğrenciler yürümekte kararlı davranarak Başkanlık Ofisi'ne yürüyüşlerini sürdürdü.

* **Sarigazi:** Partizan ve DHF'nin inisiyatifinde Vatan İlköğretim Okulu önünden başlayan bir halk yürüyüşü gerçekleştirildi. Demokrasi Caddesi'ne kadar yürüyen kitle alkış ve zılgıtlarla Reyhanlı'daki patlamayı kınadı. (**Sarigazi Partizan**)

* **Kartal:** Partizan'ın da yer aldığı **Emek ve Demokrasi Güçleri** Ahmet Şimşek Koleji önünde bir araya gelerek buradan Kartal Merkez'e bir yürüyüş gerçekleştirdi. Burada yapılan açıklamada; "*Roboski katliamının üzerinden 500 gün geçtiği halde aydınlatmayanların, Reyhanlı'da bütün bağlantıları yedi saatte açığa çıkarmalarının ve daha yaşamını yitiren yurttaşlarımızın kimlikleri belli olmamışken; bombalayanların kimliklerinin belirlendiği iddiası trajikomiktir*" denildi.

BURSA

HDK Bursa İl Meclisi Kent Meydanında toplanarak bir açıklama gerçekleştirdi.

HDK yaptığı açıklamada "*Reyhanlı katliamını lanetliyoruz. Suriye'ye dönük savaş siyasetine ve Özgür Suriye Ordusu çetelerinin Türkiye'de eğitilmesine derhal son verilmesini istiyoruz*" dedi. Ardından oturma eylemi gerçekleştirildi.

ANKARA

Hacettepe Üniversitesi'nden tek sıra halinde yürünerek ODTÜ A1 kapısına gelen öğrenciler

Reyhanlı patlamalarının ardından...

Antakya: Reyhanlı'da patlamadan bir gün sonra, patlamanın yaşandığı cadde ve sokaklardayız. Henüz arabadan iner inmez keskin yanık plastik kokusu alıyoruz, yanık kokuları sokaklara sinmiş ve ayaklarımızın altında ezilen cam kırıkları... Birinci patlamanın yaşandığı Reyhanlı Belediyesi'nin önü ile ikinci patlamanın yaşandığı PTT çevresi polis barikatıyla örülmüş durumda.

Reyhanlı'nın en işlek iki noktasında yaşanan patlamalarda ölü sayısı o kadar fazla ki konuştuğumuz, selam verdiğimiz herkesin bir iki tanıdığı patlamada yaşamını kaybetmiş. Yine bölgede konuşulanlara göre ölü sayısı devletin şu an yaptığı açıklamanın en az üç dört katı. Her sokaktan iki üç taziye evinin olduğu belirtiliyor ve tespit yapılabilen ölü sayısının yanında henüz kesinleşemeyen ama parçalanmış ve yanan birçok insanın olduğu söyleniyor. İkinci patlamanın yaşandığı PTT'nin hemen arkasında kırtasiye işleten biriyle yaptığımız konuşmada "*siyah poşetler yetmedi, işte şu dükkâna doldurdular ölenleri*" demesi kendinin de bire bir tanıdığı birçok kişinin yaşamını yitirmesi de patlamanın boyutunun ayrı bir göstergesi.

Reyhanlı'da son dönemlerde bilinçli bir şekilde tırmandırılan ve devlet tarafından pompalanan "Suriyeli karşıtlığı" ve linç kültürü bu yaşananlardan sonra da ayyuka çıktı. Öyle ki her gün yüzlerce Suriye plakalı aracın bu-

lunduğu Reyhanlı caddelerinde gezerken yalnızca iki Suriye plakalı araca rastladık, ancak o iki araç da Reyhanlı'da yaşayanlar tarafından parçalanmış ve Suriyelilerin işlettikleri dükkânlar da yağmalanmış durumda.

Reyhanlı'da yaşanan bu gelişmeler sistemin tipik oyunlarından bir parçasını oluşturuyor. Ezilenleri birbirine "düşman" etmek, onların yönetme yöntemlerinden, politikalarından bir tanesi ve her böylesi krizlerinde uygulamaya koyarak halkın hedefi şaşırmasına, bu yaşananların doğuracağı öfkenin hedefini asıl sorumlularından saptırarak krizlerini atlattırmayı düşünmektedirler.

Var olan güncel gelişmeler ışığında artık daha fazla dikkat etmemiz gereken konulardan birini de, ezilenlerin birbirine yönelik gelişen tepkisi oluşturuyor. Suriye'de yaşanıyor olan ve artık Türkiye'den de yeterince hissedilen emperyalist savaşa müdahil olurken hassas ve dikkatli yaklaşmamız gereken ve doğru bir zeminde ele almak zorunda olduğumuz sorunu halk içi ilişkiler oluşturuyor. Emperyalist klikler arasındaki her pazar dalaşı sonrasında meydana gelen çatışma ve kirliliğe savaş sonucunda ortak olan şey kana ve gözyaşına boğulanın -kazanmanın hangi emperyalist cephenin olduğu fark etmeksizin ezilen halk olmasıdır. Bu dönemde yapmamız gereken halkın öfkesini birleştirerek bu yaşananların sorumlularına, sisteme karşı akmasını sağlamaktır.

buradaki öğrencilerle buluştu ve Dışişleri Bakanlığı'na yapılacak olan yürüyüşe başlanmak istendi.

Burada polis barikatı kurulması üzerine çatışma yaşanırken Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü önünde de biraraya gelen öğrenciler tek sıra halinde yürüyüşe başladı ve 100 metre ilerde polis barikatıyla engellendi. Kol kola girerek yürüyüşü devam ettiren öğrencilere polis gaz bombalarıyla saldırdı. Birçok öğrenci gaz bombalarının vücuduna isabet etmesi sonucu yaralanırken, gaz bombası yüzüne isabet eden iki öğrenci de ağır şekilde yaralandı.

TKP, Öğrenci Kolektifleri ve benzeri örgütler polisin ilk saldırısının ardından "**Reyhanlı'nın hesabını soracağız**" gibi

sloganlarla okul içerisine geçerek bekleyişlerini sürdürürken; YDG'nin de aralarında bulunduğu birçok devrimci, demokrat, yurtsever kurum ve öğrenci hem okul içerisinde hem de sokakta çatışmayı sürdürdü.

Eylem Yüksel Caddesi'nde yapılan yürüyüş ve burada yapılan açıklamanın ardından sonlandırıldı.

MERSİN

* **Emek ve Demokrasi Bileşenleri** KESK binasının önünden başlayan bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş güzergahı boyunca esnaf ve Suriyeli göçmenler alkışlarla destek verdi.

Kitle daha sonra yürüyüşünü Taş Bina önünde tamamladı. Açıklamanın ardından hayatını kaybedenler için say-

"Zannediyorlar ki yaşam normal seyrinde devam ediyor..."

Patlamanın 3. günü, yine Reyhanlı sokaklarındayız. Daha önce gördüğümüz hiçbir şey değişmemiş. Ama devlet erkani bildiğimiz ağızla hayatı "normale" döndürmeye çalışıyor. Bir gün önce kapalı olan, güvenlik şeridi çekili olan bütün yollar açık. Bugün düne nazaran halk sokağa çıkmış, patlamanın yaşandığı yerlerde esnaf dükkanlarda "sağlam" kalan eşyaları ayırıyor. Patlamanın arkasından oluşan çukurları dün kepçeler kumlarla dolduruyordu. O devletin üzerini kapattığı rögarlardan, çukurlardan kopmuş insan cesedi parçaları çıkarıldı!

Kadınlarla konuşmaya çalıştık, ama acılarından tek cümle dahi kurmakta zorlandılar. Aldığımız bilgilere göre henüz hiç haber alınamayan kayıplar, tanınamayacak kadar yanmış, parçalanmış DNA testi sonuçlarını bekleyenlerle dolu morglar.

Yapılan çalışmalar, yayın yasakları göstermektedir ki diğer katliamlar gibi bu da unutturulmak, normalleştirilmek isteniyor.

Reyhanlı Devlet Hastanesi'ne de gittik. Katliamın oradaki yansımaları da yerinde gördük. Acil önünde insanlar bekliyor. Morgdaki ölüleri, kendi yakınları mı diye feryatlar içinde tespit etmeye çalışıyor. Ambulanslar yaralıları oradan oraya taşıyor, tüm Reyhanlı siren sesleriyle inliyor.

Tarihi kan, tarihi katliam olan devlet bunca hengame içerisinde yas ilan edip okulları tatil etmeyi aklının ucundan bile geçirmemiştir. Ama halk çocuklarını okula göndermeyerek yasta olduğu mesajını göndermiştir. Reyhanlı Milli Eğitim Müdürlüğü okul müdürlerine mesaj yollayarak okula gelen-gelmeyen öğrenci sayısını istemiştir. Zannediyor ki yaşam normal seyrinde devam ediyor; seyahatte, uçakta, makam odalarında yaptıkları açıklamalarla yaralar sarılıyor. Ama olmadı, insanlar çocuklarını yollamadı, merkez okullar bomboştur. Tedirgin olup rapor alma hakkını kullanarak okula gelmeyen öğretmen raporunu reddedip, okula gelmeye zorlayan egemenler bu katliamın sorumlularıdır. (**ÖG okulları**)

gı duruşu ve oturma eylemi yapıldı.

* **Mersin Üniversitesi:** Çiftlikköy yerleşkesindeki Fen Edebiyat Fakültesi önünde bir araya gelen yüzlerce öğrenci, katliamı protesto etti. Aralarında YDG'nin de bulunduğu öğrenciler üniversite kampüsü içerisindeki Cumhuriyet Alanı'na kadar yürüyüş yaptı.

ÇANAKKALE

Aralarında YDG'nin de bulunduğu birçok gençlik örgütü ÇOMÜ'lü öğrenciler olarak AKP il binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

"**Reyhanlı halkı yalnız değildir**", "**Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek**" vb. sloganların atıldığı eyleme Çanakkale halkının ilgisi dikkat çekti.

Vakıf açma değil inanç sömürüsü

Türkiye'de Mayıs başları Vakıf Haftası olarak kabul ediliyor ve törenler düzenleniyor. Vakıf Haftası meclis tören salonunda Bülent Arınç'ın müjdeli haberi ile kutlandı. Müjde, 28 Şubat döneminde kapatılan 20 civarında vakfın yeniden açılmasıydı.

28 Şubat, genel hatlarıyla artık biliniyor. İlimli İslam kriterlerine uymayan Refah Partisi'nin politik arenadan silinmesi, bu kriterlere uygun İslami bir hareket oluşturma hamlesiydi. Bugünün AKP kadroları 28 Şubat sürecinde Refah Partisi'nin kadrolarıydı. "Zor süreç", "Çok acılar yaşandı" gibi 28 Şubat mağduriyet politikasının ya da travmasının beslediği zemindir bu. İkide bir ısıtılması da tesadüf değildir.

Her 28 Şubat gündeme getirildiğinde dini örgütlenmelerin o dönemde kaybetmiş oldukları siyasi nüfuzları, yerel örgüt olanakları yeniden kuruluyor. Muhafazakar kimliğin ifade biçimleri, sosyal anlamda dini yapının AKP çerperinde toplanması ve güçlenmesi sağlanıyor.

AKP hükümeti muhafazakar kitleye dünden daha çok ihtiyaç duyuyor. Yeni anayasa, "barış süreci", yerel seçimler ve Suriye sorunu gibi konularda geniş kitle desteğini sağlama çabasının bir ürünü. Zira anayasa, "barış" ve Suriye sorunu gibi gündemler politik arenada dengelelerin her an tersine döneceği kaygan bir

zemine sahip.

3 dönem hükümet olup "ustalık" dönemini hazin bir sonla bitirmek istemeyen AKP hükümeti, izlediği politikalarda halk desteğini ardında tutmak, bunun için de muhafazakar kesime daha fazla imkan sağlayarak önünü açmak istiyor. 10 yıl önce olduğu gibi bugün de temel olarak sırtını dayadığı kitle, bu kesimdir.

Dolayısıyla 28 Şubat mağduriyet edebiyatı hem politik bir kılıf hem de muhafazakar kesimin belleğini, tepkisini diri tutma çabasıdır. 20 vakfın -ki bu vakıflar dini kurumlardır- açılmasını 28 Şubat psikolojisine bağlamak köylü kurnazlığı iken azınlıkların gayrimenkullerinin iadesine dayandırmak da ırkçı ve şoven bir yaklaşımdır. 28 Şubat egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin açığa çıkması iken azınlık

ların gayrimenkullerine el konulması, ideolojik ve politik olarak Türk ırkçılığı ve şovenizmi, ekonomik olarak da Türk burjuvazisinin sermaye birikimi sağlaması anlamını taşır. 28 Şubat'ta Türk hakim sınıfları kendi aralarında çatışırken, çeşitli milliyetler ve azınlıklar konusunda devletin kuruluş temelleri etrafında bir araya gelerek çıkar ortaklığı yapmıştır.

Bir asır boyunca Türkiye'de yaşayan, katliam, soykırım ve mübadele ile inkar ve imha edilen Kürt, Ermeni, Rum, Süryani, Yahudi halkının tüm mülküne el koyan, bununla sermaye birikimi sağlayan Türk hakim sınıflarıdır.

Arınç, "tehdit ve şantajla", "subjektif kanaatlerle" bu vakıfların kapatıldığına vurgu yapıyor. TC devletinin tarihi, özellikle devrimci, demokrat ve yurtsever kurumlara karşı bu türden ve daha fazla saldırılara maruz kalıyor. Muhafız tüm kurumları "terörist" gören Arınç'ın sözcülüğünü yaptığı AKP hükümetidir, bakanlığını yaptığı TC devletidir. 20 vakfın açılmasını sağlayıp Heybeliada Ruhban Okulu'nu açmayan yine aynı hükümet, aynı devlettir.

"Dindar nesil"den Hizbullahçıların serbest bırakılmasına, Kuran kurslarının müfredata girmesinden imam hatip liselerinin önünün açılmasına, milli içki tartışmalarından vakıfların açılmasına kadar muhafazakar dini kimlik körükleniyor, emekçi yoksul halk dini kimlik üzerinden saflaştırılıyor. Faşist zihniyet dini kendi ekonomik ve siyasal çıkarları için kullanıyor, inanç sömürüsü yapıyor.

Yüzyıllardır bir arada yaşayan Museviler, Hıristiyanlar, Ezidiler, Müslümanlar arasına aynı faşist zihniyet tarafından halkı birbirine kırdırarak dereceye ulaşan, nifak tohumları dün olduğu gibi bugün de ekilmeye devam ediliyor.

Hasan Gülbahar tahliye oldu

H. Merkezi: Yaklaşık 30 yıldır tutsak olan TKP/ML TİK-KO dava tutsağı **Hasan Gülbahar** 10 Mayıs günü Samsun Bafra T Tipi Hapishane'den tahliye oldu. 3. Yargı Paketi'nin yasallaşmasının ardından tahliye olması gereken Gülbahar, devlet yasalarının keyfi yapısı nedeniyle hiçbir gerekçe gösterilmeden bir süre tahliye edilmedi.

4. Yargı Paketi'nin ardından daha çok gündeme gelen Tahir Canan, Muzaffer Öztürk ve Hasan Gülbahar'ın tahliyeleri resmi gazetede yayımlanmasının ardından netleşmiş oldu. Paket ile birlikte **Muzaffer Öztürk** ve **Tahir Canan** tahliye edilirken, Hasan Gülbahar'ın Yargıtay kararı ile tahliyesi engellendi. Keyfi bir şekilde hapishanede tutulan Gülbahar avukatların ve kamuoyunun etkisi ile tahliye edildi.

Anneler Günü'nde Berfo Ana'ya söz verildi

424. HAFTA

Bu hafta eylemin başladığı sırada annelere karanfil dağıtmak isteyen CHP Beyoğlu İlçe Örgütü'ne tepki gösteren anneler, karanfilleri kabul etmedi.

Anneler bu hafta, 12 Mayıs 1994 tarihinde kaybedilen **Halil Alpsoy**'un akıbetini sordu. Eylemde ilk olarak 16 yıl önce gözaltında kaybedilen **Kenan Bilgin**'in kardeşi **İrfan Bilgin** söz alarak, "Utanmadan Cumartesi Anneleri'nin Anneler Günü'nü kutluyorlar" dedi.

12 Eylül darbe döneminde gözaltında kaybedilenlerden **Hayrettin Eren**'in kardeşi **İkbal Eren** ise, "Kayıplarımızın sorumluları yargılanmadığı süre biz Anneler Günü'nü kutlamayacağız. Buradan Berfo Ana'ya söz veriyoruz. Oğlun Cemil'i kucağına verinceye kadar mücadele edeceğiz" diye konuştu.

425. HAFTA

"Uluslararası Gözaltında Kayıplar Haftası" dolayısıyla farklı ülkelerdeki kayıplar gerçeğine dikkat çekildi.

Kayıp yakınlarının konuşmalarından sonra İHD İstanbul şube Başkanı **Ümit Efe**, Türkiye'nin dünyada gözaltında kaybetme suçunun sistematik olarak işlendiğini vurguladı. Efe yapılan hukuksuz, adaletsiz uygulamalara karşı susmayacaklarını, failer yargılanıncaya kadar alanları terketmeyeceklerini belirtti.

"Faşizme karşı omuz omuza"

Kartal: 6 Mayıs sabahı 10'a yakın Alevi'nin evinin duvarına "ölüm" yazılarak çeşitli şekillerde işaretlemişti. Gülsuyu-Gülensu Mahallesi Heykel Meydanı'nda bir araya gelen ve aralarında Partizan'ın da bulunduğu kitle, bu işaretlemeleri ve devletin Alevilere yönelik baskılarını bir yürüyüşle protesto etti.

Kitle buradan Esenkent'e doğru yürüyüşe geçti. Aynı saate Okul Durağı'nda eylem koyan CHP ise devrimci kurumların flamalarını kaldırmaları durumunda eylemi birleştirme şartı koydu. Kurumlar elbette ki bu öneriyi kabul etmedi. CHP'nin "imzasız" pankartlarını önde taşıma dayatmacı zihniyeti nedeniyle bir süre tartışma yaşandı. Daha sonra kitle yürüyüşe devam etti. Oldukça kitlesel geçen yürüyüş, işaretli evlerin olduğu yerde son buldu. Esenkent'e gelen kitle burada basın açıklaması okudu. Açıklamada yaşanan olayın sıradan olmadığı, siyasi iktidarın ötekileştirici, inkârcı tavrıyla paralellik gösterdiği belirtildi.

3. Büyük Alevi Kurultayı gerçekleştirildi!

Ankara: "3. Büyük Alevi Kurultayı" 12 Mayıs'ta Ankara Anadolu Gösteri Merkezi'nde gerçekleştirildi. "Devletli değil, toplumsal barış" başlığıyla düzenlenen kurultayda Alevilerin taleplerinin aktarılmasının yanı sıra ağırlıklı olarak da Kürt sorunu bağlamında gelinecek gündemdedi. Saat 9.30'da semahla başlayan kurultaya birçok Alevi örgütünün yanı sıra BDP ve CHP milletvekilleri de katıldı.

Kurultayda Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Genel Başkanı **Ercan Geçmez** "Sorunun çözümü laik, demokratik bir anayasadan geçiyor. Hiç kimseyi ötekileştirmeyen, kimlikleri sorgulamayan, herkesi kardeşçe kucaklayan bir anayasa Türkiye'nin kaçınılmazdır" diyerek anayasa gündemine vurgu yaparken Kürt sorununda gelinen sürece ilişkin olarak "Türkiye'de barış geleceksiz önce Roboski'deki anaların gözyaşları, Madimak'taki anaların gözyaşları, Çorum'daki analarımızın gözyaşlarının silinmesi lazımdır" dedi.

Hacı Bektaş Anadolu Kültür Vakfı, Alevi Kültür Dernekleri, **Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği**, Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu tarafından imzalanan kurultay sonuç metninde "Barış arzusu ve umuduyla izlediğimiz bir süreçten geçiyoruz. Ne mutlu ki eller tetikten çekildi, ne mutlu ki ölüm haberleri gelmiyor dağlardan ve şehirlerden" denilirken "Barışın salt devlet eliyle ve devletin istediği kadar değil, halkların iradesi ve sözüyle başarılacağına olan inancımızı ve bu nedenle de barış sürecinin tam göbeğinde yer aldığımızdan hiç şüphe duymadığımızı beyan ediyoruz" vurgusu yapıldı.

Metin "Eğer haklar eşitse, halklar kardeşdir. Eğer haklar eşitse, yaşananın adı barıştır" sözleriyle devam ettirilirken barışın yolunun eşitlikten geçtiğine dair vurgular da sürdürülüyor.

Esasen Kürt sorunu özgünlüğünde gerçekleştirilen ve "bizim de sözümüz var" denen kurultayda gelinen sürece ilişkin "halkların eşitliği" vurgusu ön plana çıkarılırken Alevilerin bu süreci ete kemiğe büründürdüğüne değinildi.

Hapishane

Ölümevleri
can alıyor

H. Merkezi: Yüzlerce hasta tutsağın ölüm sınırında olduğu hapishanelerde; doktorların hapishaneden çıkması gerektiği yönünde rapor verdiği, Sincan F Tipi Hapishane'de bulunan **İrfan Eskibağ** isimli tutsak 6 Mayıs gecesi yaşamını yitirdi.

Kanser hastası Eskibağ daha önce kaldığı Bolu F Tipi Hapishane'den 2011 yılında sarılık teşhisi konularak tedavisi için Ankara'ya sevk edilmişti. Sincan 2 Nolu F Tipi Hapishane'de kalan Eskibağ'a, Haziran 2011'de pankreas kanseri teşhisi konuldu. 41 yaşında olan ve 10 yıldır hapishanede olan Eskibağ'a ışın ve kemoterapi tedavisi uygulanıyordu.

İHD'nin 6 Nisan'da, hasta tutsaklara ilişkin açıkladığı raporda; hapishanelerde 230'u ağır olmak üzere 411 hasta tutsağın bulunduğu ve bu 230 hasta tutsağın bir an önce tahliye edilerek tedavilerinin yapılması gerektiği belirtilmişti. Eskibağ da İHD'nin açıkladığı raporda yer alan "ağır hasta"lardan biriydi.

Gebze Kadın
Hapishanesinde
tutsaklara saldırı

9 Mayıs günü Gebze Kapalı Hapishanesi'ndeki tutsaklara gardiyanlar tarafından saldırı gerçekleştirildi.

TKP/ML dava tutsağı Fadime Özkan ve iki kadın tutsağa yönelik gerçekleştirilen saldırının daha önce haberini yaptığımız tutsakların ortak yaşam alanlarına yerleştirilen kameradan kaynaklı tartışmalar sonucu gerçekleştiği belirtildi.

Özkan'ın ailesinden aldığımız bilgiye göre, ortak alanlara kamera takılmasını protesto eden tutsaklar, kameranın görüntü almasını engellemeye çalışmıştır. Bunun üzerine saldırıya geçen gardiyanlar Fadime Özkan ve diğer tutsakları darp ederek zorla görüş yerinden hücrelerine götürmüşlerdir.

Tutsakları teslim alma hedefinin yeni aracı: "ÖDÜL YÖNETMELİĞİ"

Bir süredir yeni "Yargı Paketi" vb. hukuksal düzenlemeler çerçevesinde hapishanelerdeki mahkumlara yeni "olanaklar" sağlayacağı iddiaları gündeme geldi. Bu konuda gelişmelerin vitrinini ise "eş görüşmesi" oluşturdu. Ulusal-cı-ırkçı cenahın "Öcalan da yararlanacak" hezeyanları üzerine Adalet Bakanı, yapılan çalışmaların mahkumlara yeni haklar tanımak niteliğinde olmadığını, devletin koşullarını yerine getirenlere ödül niteliğinde olduğu açıklamasında bulundu.

Nihayetinde 4. Yargı Paketi onayı sonrasında bu ödüllerin ne olduğu da, nasıl şartlara bağlandığı da hapishanelerde mahkumlara dağıtılan "ödül yönetmeliği" ile ortaya çıkmış oldu.

Ceza İnfaz Kanunu ile açlık grevi yapması, slogan atması, herhangi bir şeyi protesto etmek için sessiz direnişte bulunması gibi her türlü davranışın yasaklanıp yapılması halinde peşpeşe verilen cezalar ile yıllara varan cezalar ile cezalandırıldığı bilinen bir gerçektir. Hapishane idaresinin her şeyi keyfince bir maddeye uydurarak istediğine istediği cezayı verecek şekilde bir kanun çıkarılmıştır. Bundaki temel amaç hapishane idaresinin yani devletin mahkumu teslim almasını sağlamak, bunu yaparken de yaptığı tüm işleri "hukuk" maskesinin altına gizleyebilmektir.

Öyle ki Anayasa ile tanınan haklar bile Ceza İnfaz Yasası'nın 6. maddesine dayanılarak kısıtlanabilmektedir. Yani bu kanun maddesi ile kendisini, tutsakları "iyileştirme" yolunda Anayasa'nın da üstünde görmektedir.

"İyileştirme" sıfatı topluma, yasalar ile yapılan her türlü zulmün perdesi olarak kullanılmaktadır. Mahkuma sosyalleşip toplumda uyumlu bir insan olabilmesi için tecrit uygulayan, tecriti sosyalleşme programı olarak tanımlayan devlet zihniyeti, yaptığı her şeyi "iyileştirme", "topluma kazandırma"

gibi halkın kabul edebileceği tanımlamaların altına gizleyerek yasaların faşist karakterini gizlemek istemektedir. Devletin yasalar ile tanımladığı "iyileşmiş", "topluma kazandırılmış" insan tipi, posası çıkmış, arkadaşlarını ihbar eden, gördüğü her üniformalının önünde saygı duruşuna geçen, hiçbir şeye itiraz etmeyen, maruz kaldığı her türlü baskıya "kader" deyip razı gelen, devletin emrinde ve hizmetinde hazır kıta bekleyen; gardiyanların, idarenin gerektiğinde yalancı şahidi, gerektiğinde hizmetçisi olan bir köledir. Emeğini, umutlarını, düşünce dünyasını, hayallerini, geleceğini efendisine teslim etmiş bir köle yaratılmak istenmektedir. Ceza İnfaz Yasası'nın tümüne sinen bu zihniyete uygun hareket edenler için artık bir de ödüllendirme yolu açılarak bu kölelik teşvik edilmektedir. Ve bu teşvik, "hak değil ödül" denilerek getirilen, aslında en temel insan hakkı olan ve herkese herhangi bir şart olmaksızın tanınması gereken haklar üzerinden yapılıyor. Yönetmelikle tanınan birkaç hakkı burada sınırlayalım:

Evli olan tutsaklar için eş görüşmesi, ziyaret sürelerinin uzatılması, kapalı görüş yerine açık görüş yapma, üstüste kullanılmayan ziyaretlerin toplu olarak kullanılması, telefon görüşme sayı ve süresinin artırılması, hapishanedeki spor, sohbet vb. hakların kullanım sürelerinin artırılması... vb.

Cinsellik birçok ülkede insan hakkı olarak tanınıp, evlilik şart olmaksızın tutsaklara bir hak olarak tanınmaktadır. Yine telefon hakkı, birçok ülkede telefonların ortak kullanım alanlarına konularak, her gün kendilerinin belirleyeceği sürede kullanımına uygun şekilde düzenlenmiştir. Birlikte ortak etkinliğe çıktığı insanlarla, onların kullanımını engellemeyecek şekilde kendisinin inisiyatifinde bir telefon kullanımını olabilmektedir. Tıpkı toplumdaki

gibi sıraya girip sıradakinin hakkına riayet ederek hak kullanımı söz konusudur. Keza her hafta açık görüş olanağı mümkünken kapalı görüşü dayatmak da bir hak ihlalidir.

Şimdi mevcut yönetmelikle, Ceza İnfaz Kanunu ile hedeflenen köle insana ulaşmak için yeni araçlar üretilmekte, ayrıca yaratılmak istenen köleye yeni davranışlar kazanması da şart koşulmaktadır. Yönetmeliğe göre, bu ödüllerden yararlanmak için "iyileştirme faaliyetlerine" (siz pespayeleşme çalışması anlayın) "etkin katılanlar", "iş vb. faaliyete etkin katılıp başarılı olanlar", "kurum içi hizmetlerde istekli olup, üstün gayret gösterenler", "hukuka aykırı eylemleri ortaya çıkaranlar" (yani ihbarcılar) bu ödüllendirilmelerden yararlandırılacaklardır.

Bu ödüllendirme sistemi ile sadece zaten hak olan şeylerin bir teslim alma aracına dönüşmesi hedeflenmiyor. Tutsaklar, eşleri, aileleri ile görüşüp, telefon, daha sık veya daha uzun birlikte olmak adına, yanındaki insanı ihbar eden, her türlü saldırıya boyun eğen bir insan müsvettesine dönüştürülüyor ken eşleri, aileleri de aynı şekilde bu amaca hizmet eden bir araç haline getirilerek bu saldırıların bir parçası olmak gibi bir psikolojik saldırıya maruz kalmaktadır.

Ailelerle birlikte yapılan telefon, mektup, ziyaret gibi hak kullanımları sadece tutsak için değil, aynı zamanda aileler için de bir haktır. Bu nedenle bu tür hakların disiplin cezası da dahil hiçbir şekilde engellenmemesi ve kullanımının "iyileştirme programı" vb.nin bir parçası haline getirilmemesi için demokratik mücadele verirken, bu saldırılarla ilgili aileleri de bilinçlendirip saldırıların bir parçası haline gelmeleri de engellenmelidir. **(Bir okur)**

"Sorumlusu Adalet Bakanlığı!"

62. HAFTA

H. Merkezi: İHD İstanbul Şubesi Cezaevleri Komisyonu üyeleri, kanser hastası tutsak **Metin Kara**'ya özgürlük istedi.

Eylemde kitle adına açıklama yapan komisyon üyesi **Burhan Öztürk** hasta tutsaklara halen vedalaşma hakkının dahi çok görüldüğünü söyledi.

Sincan 2 Nolu F Tipi Hapishane'de yaşamını yitiren **İrfan Eskibağ**'ı hatırlatan Öztürk, "Bu ölümün son olmasını, böyle ölümler yaşanmamasını, zamanında gerekli müdahalelerin yapılmasını ve bu durumdaki hasta mahpusların derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz. Başta Adalet Bakanlığı olmak üzere bu ölümden herkes sorumludur" diye konuştu.

63. HAFTA

Bu hafta eylemde 20 yıldır cezaevinde olan kanser hastası **Ramazan Özalp**'ın özgürlüğü istendi. Açıklama yapan **Elif Akkaya**, "Yetkililer duymak istemediği için mahpuslar adım adım ölüme yaklaşıyor ve aramızdan ayrılıyor" dedi.

Özalp'in geçtiğimiz yıl Midyat Hapishanesi'nde aniden rahatsızlandığını ve kaldırıldığı Mardin Devlet Hastanesi'ndeki tetkikler sonucu beyinde tümör olduğunun ortaya çıktığını söyledi. Tümörün alınması için ameliyat edilen Özalp'in felç geçirdiğini ve sol tarafını bir daha kullanmadığını aktaran Akkaya, Özalp'in İstanbul Adli Tıp Kurumu'nun vereceği raporu 2 yıldır beklemekte olduğuna dikkat çekti.

Tutsaklar açlık grevinde

H. Merkezi: Wan F Tipi Hapishane'de 12 tutsak, artan hak ihlallerine karşı açlık grevine başladı. Konuya ilişkin bilgi veren Wan TUYAD-DER Başkanı **Ahmet Aygün**, hapishane müdürünün kendisini arayarak verdiği bilgilerde, 12 tutsağın hapishane yönetimine dilekçe vererek açlık grevine başladıklarını söyledi.

Aygün, "Tutsakların açık ve kapalı ziyaret koşullarının düzeltilmesi, Oda çıkışlarında yapılan gereksiz aramaların kaldırılması, Hasta tutsaklar başta olmak üzere hastane sevklelerinin düzenli yapılması, Hasta tutsakların istenilen raporlarının oyalamadan en kısa sürede verilmesi, Sosyal aktivitelerinde hak ihlallerine son verilmesi, Yaşanan hak ihlallerinden dolayı yapılan kapı vurma eylemi sonrası 150 tutsağa disiplin adı altında verilen iletişim cezası, hücre cezası ve buna benzer uygulanan cezaların derhal kaldırılması, Oda baskınlarının yapılmaması, Yemeklerin yenilebilecek hale getirilmesi" şeklinde tutsakların taleplerini sıraladı.

MAYIS ayının Türkiye ve dünya işçi sınıfı ve ezilen mazlum halklar açısından büyük bir anlamı ve önemli bir yeri vardır. 6 Mayıs şafağında darağacında kaybettiğimiz üç fidan Deniz, Yusuf, İnan, Diyarbakır'da cellatlar tarafından katledilen ser verip sır vermeyen Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler, dünya işçi sınıfının uzun mücadeleler ve bedeller ödeyerek kazandığı birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, TKP/ML'nin büyük liderlerinden Armenak Bakır ve 9 Mayıs 1945'te SSCB'de başlayan geleneksel olarak kutlanan faşizme karşı kazanılan zafer günü... Hep Mayıs ayına denk gelmiştir.

İnsanlık, 2. Paylaşım Savaşı'nda Yahudi Soykırımı'na, savaşın en korkuncuna, insan kıymına, yıkımlara tanık olmuştur. 1939-45 yılları arasında Almanya'nın Polonya'yı işgal etmesiyle başlayan savaş 8-9 Mayıs 1945 yılında Adolf Hitler'in yeraltında kendi sığınağında, Kızıl Ordu'nun Berlin'i ele geçirdikten sonra kafasına kurşun sıkarak intihar etmesiyle son buldu. Alman birlikleri teslimiyet bayrağını çekerek yenilgiyi kabul etti. Ve hiçbir şart öne sürmeden koşulsuz teslim oldu.

8 Mayıs 1945 günü imzalanan antlaşmadan sonra Sovyetler'de ve 15 Cumhuriyet'te Zafer Günü kabul edildi. 1965 yılında L. Brejnev'in oylamasıyla resmi tatil ilan edildi. O gün bugündür tüm SSCB'de Anayurt Savunması'nda vatanları için Hitler faşizmine karşı mücadelede şehit düşenler KAH-RAMANLAR olarak anılır.

II. Dünya Savaşı'nın esas çıkış sebebi, emperyalist devletlerin dünya pazarlarını yeniden paylaşmaktı. Bir tarafta başını Almanya'nın çektiği Japonya-İtalya-İspanya faşist blok ile Sovyetler-Fransa-İngiltere-Amerika'dan oluşan kamp arasında yaşanmıştır. İngiliz-Fransızların gayesi dünya egemenliğini elde etmek isteyen faşist Blok'un hâkimiyetini kırmak, siyasi planlarını başarısızlığa uğratmaktı. Sovyetler Birliği'nin yıkılması ve komünizm tehlikesinin engellenmesi, planın en önemli kirli senaryosuydu.

1939 yılında Sovyetler ile Almanya arasında Saldırmazlık Paketi imzalandı. 10 yıl süre için geçerli olacak bu antlaşmaya göre iki taraf birbirlerine saldırmayacaktı. Fakat Hitler için bu antlaşmanın hiçbir geçerliliği yoktu. Gizli gizli saldırı hazırlığı içerisine girdi. Hitler faşizmi 1941 yılında hemen hemen tüm Avrupa kıtasını işgal ederek hâkimiyetini kurdu. Polonya, Danimarka, Norveç, Belçika, Hollanda, Fransa, Luxemburg, Yugoslavya, Romanya ve Yunanistan'ı işgal etti. Faşist iktidarlar kurarak bütün ülkeleri kendine bağımlı kıldı. Faşizme karşı direnemeyen iktidarların tek seçeneği kalmıştı o da teslim olmak.

Hitler'in en önemli amacı sosyalizmin kalesi SSCB'ni ele geçirip yenilgiye uğratıp, yok etmektir. Tüm dünyanın gözü önünde vardığı antlaşmaları hiçe sayarak artık Sovyetler Birliği'ne saldıranın vaktinin geldiğini şu sözlerle ifade ediyordu. "Rusya'yı bir daha asla ayağa kalkamayacak şekilde

9 MAYIS 1945 - ZAFER GÜNÜ

yok edeceğiz." Almanya müttefiklerinin de desteğini alarak Finlandiya-Romanya-Macaristan-İtalya-Slovakya-Hırvatistan ve İspanyollardan oluşan sayıları 3 milyondan fazla asker ile Sovyetler'e saldırdılar.

Almanlar ilk saldırısını 1941 yılında Moskova'ya, ikinci saldırısını ise 1942 yılında Stalingrad'a yaptı. Sovyetler Birliğine karşı geniş bir cepheden saldırıya geçtiler. Askeri gücünün önemli bölümünü bunun için ayırmıştı. Moskova saldırısını Kızıl Ordu, karşı saldırı başlatarak püskürttü. İkinci ve önemli saldırı savaşın kaderini belirleyen Volga ile Stalingrad cephesinde yaşanan savaş olmuştur. Bugün dahi hakkında filmler, diziler çekilen kış savunması J. Stalin'in bu savaştaki önemli rolünü ortaya çıkarmıştır.

Stalingrad'da Kızıl Ordu Tarih Yazıyor

II. Dünya Savaşı'nın kaderi, dönüm noktası Stalingrad'a saldıran Nazilere karşı taarruza geçen Kızıl Ordu'nun cevabı oldu. Zaferin de başlangıç noktası Stalingrad'ı kuşatan Nazileri kış şartlarında, Kızıl Ordu'nun çembere almasıyla başladı. Hitler ordusunun 300 bine yakın er ve erbaşı teslim oldu. Bunun hazırlıkları 2 ay sürdü. Naziler çembere alındı. Büyük darbe alan Alman ordusu daha da kendine gelemedi. Naziler moral olarak çöktüler.

Sovyet askerleri yoksulluk, yokluk içerisinde olmasına rağmen moral buldular. Stalingrad'ı ele geçirip, Kafkasya'daki petrol havzalarını ele geçirme niyetinde olan Naziler, Kızıl Ordu'nun taarruzu ile bozguna uğradılar. Stalingrad direnişi aynı zamanda tüm dünyayı faşizm tehlikesinden kurtardı. Avrupa'da direniş hareketleri yükseldi. 200 gün süren Stalingrad savaşı insanlık tarihinin en kanlı savaşlarından biri olarak tarihe geçti. 1 milyon Sovyet askeri öldü ve yaralandı. Faşist blok askerlerinin dörtte birini burada kaybetti. İngiliz-Amerikan askerleri ile beraber savaşın kaderini değiştiren Kızıl Ordu, Nazileri püskürttü. Naziler artık Berlin'e doğru çekilmeye başladı. Kızıl Ordu işgal altındaki SSCB topraklarını kurtarıp, Avrupa'ya doğru ilerlemeye başladı.

1945 yılı Nisan ayında Kızıl Ordu Berlin'e saldırmaya başladı. Artık roller değişmişti. Kaçan Naziler, kovulmuştu. Artık Kızıl Ordu Berlin'dedir. Almanlar kenti savunmaya çalışsalar dahi 150 bin kayıpla kenti kaybettiler. Bunun haberini alan Adolf Hitler bulunduğu sığınakta kafasına kurşun sıkarak intihar etti. Berlin düştü, Almanya teslim oldu. Bunun üzerine J. Stalin savaşın sona erdiğini tarihi konuşmasında dünyaya duyurdu; "Almanya üzerinde büyük zafer günü geldi. Faşist Almanya Kızıl Ordu ve müttefiklerimizin birlikleri tarafından dize getirilmiş olarak yenildiğini kabul etti ve kayıtsız şartsız tes-

lim oldu..." dedi. Anavatan savunma savaşında Sovyetler Birliği hükümeti kararıyla bundan böyle 9 MAYIS tüm Sovyetlerde ZAFER BAYRAMI ilan edildi. Savaşın yönlendirilmesinde ve kazanılmasında belirleyici kişi J. Stalin olmuştur. Haklı gururunu yaşayanlar, vatanlarını her ne pahasına olursa olsun savunan SSCB halkı olmuştur.

Ermenistan İkinci Bir Soykırımdan Kurtuldu

Stalingrad cephesi Sovyetler için ne kadar önemliyse, Ermeniler için de Kafkasya cephesi o kadar stratejik öneme sahiptir. Savaş bütün acımasızlığıyla sürerken Almanya'nın yerli işbirlikçisi Türkiye bu arada hiç boş durmadı. Ermenistan sınırı boyunca 26 tabur askeri yığınak yaparak Stalingrad'ın düşmesini beklediler.

Stalingrad'ın düşmesiyle birlikte Ermenistan'a girmeyi ve Kafkaslarda yaşayan Ermeni halkına ikinci bir soykırım acısını yaşatmanın sinsi planını gerçekleştirmek arzusu içindeydiler. İkinci Dünya Savaşı'nın kazanılmasında Ermeni ulusu, büyük gayret gösterdi. Var olma savaşında 600.000 vatan evladını savaşa gönderdi. Bunlardan 300.000'i geri dönmedi. 1915 Ermeni soykırımında Almanların rolü ile 1,5 milyon insanını kaybeden Ermeni ulusu, henüz yaralarını sarmadan, bir karış vatan toprağını savunmak için, insanlığın başına bela olan Nazilere ve Türkiye'ye karşı kendilerini savunma durumunda kalmışlardır.

Stalingrad'da bozguna uğrayan Nazilerin yenilmesiyle Türkiye'nin de bütün hesapları suya düşmüş oldu. Aç kurt gibi Sovyetler'in yenilmesini beklediler ama tersi olunca bütün askerlerini 300 km kadar geri çektiler. Kızıl Ordu'nun öldürücü darbesinin kendilerine geldiğinin telaşı ve korkusuna kapıldılar. Churchill Türkiye'nin kaderiyle ilgili oldukça kaygılıydı. Stalin'den Türkiye'ye karşı saldırgan bir tutum içerisine girmemesi için güvence istedi. Churchill Türkiye'yi, SSCB'nin intikamından, hesap soruculuğundan uzak tutmak, Ortadoğu ve Akdeniz'de Sovyetlerin ilerlemesini engellemek için destekliyor, korumayı amaçlıyordu.

Ermeniler sadece savaşta değil direniş hareketleri içerisinde de yer almışlardır. Savaşın başlarında 6 Ermeni tümeni örgütlendi. Bunların arasında en tanınmış 89. Tamanyan Tümeni (Komutanı Nver Safaryan) ve 409. Tümen'dir. (Komutanları Ardaşes Vasilyan, Yevdasi Greçani ...) 409. tümen savaşa Güney Kafkasya cephesinden başladı. Avusturya-Çekoslovakya'ya kadar gittiler. Berlin işgaline en ön saflarda katılan 89. Tümen ise sadece Ermeni halkının yiğit neferlerinden oluşturulmuştu. On binlerce Ermeni savaşçı Sovyetler Kızıl Ordusu'nun farklı savaş bölgelerinde cephelede yerlerini aldılar.

Migoyan adlı Partizan savaşçı

grupları savaşta gösterdikleri fedakârlıkları ve özverili çalışmalarından dolayı "Zafer" ve "Kızıl Yıldız" madalyalarıyla ödüllendirildiler. 107 yiğit Ermeni evladı Sovyetler Birliği'nin en yüksek ödülüne layık görüldü. H. Bağramyan ve savaş pilotu Nelsan Stepanyan çiftte ödüllere layık görülmüşlerdir. 27'si 3. dereceden onur madalyasına layık görülmüş 70 bin Ermeni savaşçı ve komutan övünç madalyası ve rozetlerle ödüllendirildi. 63 Ermeni general büyük askeri birliklerin komuta merkezinde bulunuyordu. Ermeni komutanlardan 4'ü Sovyetler Birliği Mareşali unvanlarına layık görülmüştür. Buna göre S. Birliği Mareşali Hovhannes Bağramyan, Hava Kuvvetleri Mareşali Sergey Hudyakov (Armenak Hamperyants), Zırhlı Tümen Başkomutanı Mareşal Hamazasb Babacanyan ve SSCB Deniz kuvvetleri Amiralı Hovhannes İshakor (Der İshakyan) olmuşlardır.

Ermenistan ekonomisi savaş hali durumuna göre yeniden yapılandırılmıştır. Savaş koşullarına uygun tüm askeri stratejik malzemeleri üreterek Sovyet Sosyalist Cumhuriyetlerin ihtiyacı olan her boyutta sentetik kauçuk vermiştir. Silah ve cephanenin bazı çeşitlerini ve tarım hayvan ürünleriyle katkı sağlamıştır. Ermeniler kendi birikim ve tasarruflarıyla ve kaynakları sayesinde 216 milyon Ruble biriktirerek tümünü Savunma Bakanlığına hibe etmişlerdir. Kendi olanaklarıyla "Sovyetler Ermenistan'ını", "Ermenistan kolektif ekonomisini", "Ermenistan tarımını", "hava kuvvetleri filosunu" vb. inşa etmişlerdir.

Faşizme karşı Ermenistan dışındaki Ermenileri de savaştlar. Savaş öncesi 1,5 milyon insan faşizmin Ermenistan'a vereceği tehlikeyi gördükleri için ellerinden alınan topraklardan sonra, kalan Doğu Ermenistan topraklarını savunmak için Sovyet Kızıl Ordusuna maddi ve manevi olarak desteklemişlerdir. SSCB'ne kıyık giyecek ve ilaç gönderdiler; onların önerileriyle "Sasuntsi David" ve "General Bağramyan" tank bataryaları oluşturuldu. Diaspora Ermenileri anavatan savunmasında hiçbir fedakârlıktan kaçınmamışlardır.

Ve son sözü her zaman savaşanlar söyler

"Vatanımızın Özgürlüğü ve bağımsızlığı için çarpışmalarda şehit düşen kahramanlara sonsuza dek şan olsun!

Büyük halkımıza, muzaffer halka şan olsun!

Yaşasın Kızıl Ordu ve muzaffer savaş donanması!"

Başkomutan Sovyetler Birliği Mareşali Joseph Stalin (9 Mayıs 1945)

Not: Berlin'e ilk giren 89. Tamanyan Tümeni olmuştur. Berlin düştükten sonra 9 Mayıs Zafer Günü'nü Ermeni askerleri, bir halk oyunu olan Khoçari folklorunu oynayarak kutladılar. Eğer bu anı izlemek isterseniz **YouTube'den ARMENIAN İN MAY 1945 DANCE QOCHARİ BERLİN DOKÜ-MANTERİ**'den izleyebilirsiniz.

Evrensel
BakışSüreç hüsrana
dönüşürken...

Suriye'de 2011 Mart'ında başlayan Esad ve rejim karşıtı gösteriler halkın kendini geri çektiği ve emperyalist kutuplardan ABD tarafının müdahil olduğu süreç çıkış aşamasından farklılaşarak günümüze kadar geldi.

Geldiğimiz aşamada ABD ve Rusya 2012 Haziran ayında Cenevre'de gerçekleştirilen mutabakatı devam ettirme kararı olarak, uluslararası bir Suriye konferansı gerçekleştirilmesi için anlaşılabilir. O halde bu anlaşmayı nasıl yorumlamak gerekecek?

ABD'nin dünya üzerindeki hegemonyası gerilemiş durumdadır. ABD açısından kimyasal silah kullanımı kırmızı çizgileri iken "takla atarak" kimyasal silah kullanımını sistematik olarak kullanıp kullanılmamasına bağlıdır. Obama, bu noktada da duramayarak bir takla daha atıp kimyasal silahların sistematik bir şekilde kullanılmasının "oyunu değiştirecek" nedenleri oluşturacağını vurguladı. Burada dikkat çeken nokta, askeri güç kullanacağını net olarak açıklamaması. Gelişmeleri yakından incelediğimizde ABD manevra yapabilecek bir söylem oluşturuyor. Ancak Irak ve Afganistan'da "ağzı yanan" ABD'nin, askeri güç kullanımının masadaki son seçenek olduğu açıktır. Öte taraftan da Rusya'nın da ABD'nin attığı "taklaların" farkında olduğunu not etmek gerekiyor.

ABD'deki pozisyon değişikliğinin farkında olan bir diğer kesim de Suriye egemenleri. Ülkenin yöneticileri kör göze parmak sokmadan ancak büyük bir "titizlikle" adım adım askeri güç kullanımını yükseltiyor. Bir de buna Suriyeli muhaliflerin askeri başarısızlıklarını, halktan destek görmemesini eklediğimizde bu durum ABD tarafının elini oldukça zayıflatıyor.

Gelinen aşamada ABD, bütün çabalarına karşı Rusya'yı sürecin dışında tutmayı başaramadı. Rusya'yı Suriye'den söküp atmak isteyen ABD'nin, Ortadoğu ve Kuzey Afrika halklarının isyan dalgasını arkasına alarak, Esad'ı devirme, Suriye'yi kendi kontrollerine alma girişimleri, içinde bulunduğumuz aşamada büyük bir yara almış durumdadır. Geçen sene mutabakata varılan ancak pratikte "muhaliflerin" başarılı olabileceği inancıyla süreci engelleyen ABD bir yıl sonra çaresiz bir şekilde Rusya'nın politikaları ekseninde bir konferansın toplanması konusunda anlaşmış bulunuyor.

Rusya, bilindiği gibi Suriye'deki sürecin belirli bir aşamasında Suriyeli muhaliflerle Esad rejiminin bir araya geleceği çözüm tartışmalarını savunmuştu. Rusya'nın savunusuna göre halk iradesine başvurulacak bir geçiş hükümetinin kurulması sürecin çözümü anahtarını oluşturuyordu. ABD ise, böylesi bir yönelimin tehlikesinin farkındaydı ancak süreç onlar açısından hiç de olumlu bir şekilde geçmedi. Elbette geçiş hükümetinin nasıl oluşturulacağı ya da bu konuda somut bir mutabakata varılıp varılamayacağı, eğer gerçekleşirse konferanslar sonucunda belli olacak.

Darbe yemiş ABD için her şey bitmemiş durumdadır. "Geçiş hükümetinde Esad olmayacak" çıkışı, yerini süreç içerisinde hükümetten çekilmesinin hedeflendiği bir noktada bulunuyor. Rusya açısından ise sorun Esad'ın yönetiminde bulunması değildir. Ancak baştan Esad'sız bir geçiş hükümetine de onay vermemektedir.

ABD ve Rusya'nın geçiş hükümeti konusunda anlaşıp anlaşmayacakları aralarındaki çelişkilerin boyutuna bağlı olarak değişecektir. Rusya'nın Esad'lı ya da Esad'sız kendisine yakın olan kadroların geçiş hükümetinde ağırlıklı bir şekilde yer alacağı bir süreci öngördüğünü söylemek için kahin olmaya gerek yok. Rusya, hiçbir şekilde Suriye yönetimindeki ayrıcalığını kaybetmek istemeyecektir. Rusya'nın muhalifler içerisinde ciddi bir desteğinin olmadığını hesaba kattığımızda kurulması olası bir geçiş hükümetinde hem ABD yanlısı hem de Rusya yanlısı grupların olacağı kesindir. Burada payın büyüğünü hangi emperyalist kampın alacağı belirleyici olacaktır.

ABD'nin Suriye'de kimyasal silah kullanıldığı iddiaları, Kongreden muhaliflerin silahlandırılması kararının geçmesi, İsrail'in Suriye'ye yönelik saldırıları hatta Reyhanlı'daki patlamaların bütünü pastadaki dilimi büyütme, hatta aslan dilimini almaya yöneliktir. Rusya da karşılığında füze savunma sistemlerini Suriye'ye verme kozunu kullanırken amaç olası bir "çözüm" aslan payını koruma çabasıdır. Söylenenin, vurgulananın aksine karşımızdaki mücadelenin özü insan hakları, demokratikleşme vb. değildir. Bütün bu söylemler ucuz birer demagojiden ibarettir. Süreç uzadıkça da bütün çıplaklığıyla karşımıza çıkmaktadır ki süreç emperyalistlerin dünya üzerindeki hakimiyet dalaşısıdır.

"Katilleri asın, fabrika sahiplerini asın!"

Bangladeş'te Nisan ayında çöken tekstil atölyesinde ölü sayısı binin üzerinde. Neo-liberal politikalar sonucu görmeye alışık olduğumuz "işçi cinayetlerinin" de ötesindeki "işçi katliamına" denk düşen ölü sayısı birçok kesimde de "hararetili" tartışmaları beraberinde getirdi. Hiç kimsenin sorumluluğu üstlenmediği katliamda neredeyse işçilerin sorumlu tutulacağı bir süreç yaşanıyor. Kağıt kaleme sarılan egemenlerin kalemşorları sorumluyu belirsizleştirmek için elinden geleni yaptı/yapıyor.

"Agresif pankartlar!", aklanan markalar

Bu kalemşorlardan bir tanesi Radikal İki'de yazmış olduğu yazıda katliam sonrası yapılan 20 bin kişinin katıldığı işçi protestosunda işçilerin "Katilleri asın, fabrika sahiplerini asın!" sloganını taşımasını agresif bulabiliyor. Ülke bir işçi mezarlığına dönmüşken, bu şahıs atılan sloganları agresif buluyor. Agresif TDK sözlüğünde saldırgan olarak geçiyor. Yani "yapısında saldırma özelliği olan" olarak tanımlanan bu sözcük aynı zamanda işçiler için bir aşağılamayı da içeriyor. Sistemin işçilere bakış açısı her zaman için toplumun ezilenlerinin "ilkel", "basit", tiksindirilmesi gereken canlılar olduğudur. Bu bildiğimiz, aşına olduğumuz bir durumdur. Nitekim yazarın yazdıkları da bizi hiç şaşırtmıyor. Kendisini medeni, işçileri barbar gören bu zata göre herhalde işçiler makul talepler sunmalıydı. Onların makul talepleri de çalışma koşullarının iyileştirilmesinden öte bir anlam taşıyor.

Bir başka "dikkat çekici" yaklaşım da aynı yazarın makalesinde alıntıladığı, "ünlü" iktisatçı Jagdish Bhagwati'nin The New York Times'ta yayımlanan yazısındaki şu sözdür: "Bangladeş'i suçlayın, markaları değil". Şüphesiz ki, insanlık dışı çalışma koşullarına sahip, resmi asgari ücretin 38 dolar olduğu Bangladeş'te egemen sınıflarının suçu oldukça büyüktür. Emperyalizme uşaklık ederek kendi ceplerini dolduran Bangladeş egemenlerinin sicilleri işçi katliamlarıyla doludur.

Nitekim Bangladeş Başbakanı Sheikh Hasina katliamın hemen ertesinde işçilere "Kafanızı dik tutun, atölyeleri ve fabrikaları çalıştırın. Aksi halde işinizi kaybedersiniz" diyerek zaten tavrını da özetlemiş bulunuyor. Başbakan'ın tavrının en ufak bir şaşırtıcı yönü bulunmuyor, zira, çıkarlarını savunduğu sınıfların sözcüsü olarak gayet bilinçli bir tutum takınıyor. Aynen ülkemiz Çalışma Bakanı'nın ölen maden işçileri için "güzel ölümler" demesi gibi.

Nitekim Bangladeş Başbakanı Sheikh Hasina katliamın hemen ertesinde işçilere "Kafanızı dik tutun, atölyeleri ve fabrikaları çalıştırın. Aksi halde işinizi kaybedersiniz" diyerek zaten tavrını da özetlemiş bulunuyor. Başbakan'ın tavrının en ufak bir şaşırtıcı yönü bulunmuyor, zira, çıkarlarını savunduğu sınıfların sözcüsü olarak gayet bilinçli bir tutum takınıyor. Aynen ülkemiz Çalışma Bakanı'nın ölen maden işçileri için "güzel ölümler" demesi gibi.

Kapitalizmin insanlığa verebileceği bir şey kalmamıştır!

Ancak tüm bunlara karşın markalar hiç de

masum değildirler. Bangladeş binlerce işçi öldüğünden gündemde. Markaların kirli rollerini de unutmamak gerekiyor. Nitekim Bangladeş'i suçlayan diyenlerin mantığı işçiler, yangınla, bina çökmeleriyle, "doğal" afetlerle hayatlarını kaybetmesinler. Günde 1 dolardan çok az bir fazla ücretle sefalet içerisinde yaşasınlar, bu sefalet içerisinde hastalıktan ölsünler anlamına geliyor. Yani tek dertleri işçi ölümlerine mümkün olduğunca "doğal" bir görüntü vermek.

Bunun için de bir sistem olarak kapitalizm tartışılmamalıdır. Birkaç ay önce BBC'ye röportaj veren Four Seasons Fashion Ltd yöneticilerinden Rosa Dado "Bangladeş'te tekstil işçilerinin aylık ortalama maaşı 70 dolar ile 100 dolar arasında değişiyor. Burada üretim yaparsam, fiyatlar konusunda rekabet de kızışır" diyerek, fiyat rekabetinin ne kadar önemli olduğunu vurguluyor. İşçi ücretlerinin en ucuz, mümkünse sadece karın tokluğuna çalışılan bir düzenin olduğu yerlere üretimlerini kaydırarak, kârlarını azami düzeye çıkarma derdi

güden emperyalist tekeller, bu tarz ölümlerin arkasından ancak timsah gözyaşı dökülebilirler.

Bu ölümler sonrası aşına olduğumuz gibi, çalışma koşullarını düzeltici önlemler sürekli

tartışılır. Şirketlerin belirli anlaşmaları imzalamaları istenir. Kamuoyu buna yöneltilmeye çalışılır. Kamuoyu baskısıyla belirli anlaşmalara imza da atabilirler ancak hiçbir anlaşma işçilerin sefalet içerisinde yaşayacağı koşulları değiştirmeyecektir.

Yeniden kapitalist sisteminin miadını doldurduğunu ve tek alternatif olarak sosyalizmi tartışmak oldukça gereklidir. Kapitalizm dünyamızı büyük bir felakete doğru sürüklerken, onu iyi gösterecek her türlü tartışma tehlikelidir. Nitekim Bangladeş çalışma koşulları açısından tek de değildir. Dünyanın birçok ülkesinde benzer çalışma koşulları vardır. Herkes işçi ücretlerinin en düşük olduğu ülkelerde üretim faaliyetlerini sürdürmek isterken, birçok yarı-sömürge ülke birbirleriyle işçi ücretlerini düşürmek üzere büyük bir yarış içerisinde.

Örneğin ülkemizde de Erdoğan tekstil sektörüne dair "Bu sektörde yaklaşık 2 milyon insan var. Bunların sadece 350-400 bininin kayıt içinde çalıştığını biliyoruz. Bunun farkındayız ama katlanıyoruz" diyerek işçileri kayıt dışı çalışmaya zorluyor aslında. Ya da yine ülkemizde patronların bölgesel asgari ücret önerisi, bu tarz ülkelerle rekabet edebilecek koşulları yaratmak istemelerinin bir sonucu. Bütün bu gelişmeler bir kez daha kapitalizmin insanlığa sefaletten başka verebilecek bir şeyi kalmadığını gösteriyor.

(* Cem Oyvay, 12 Mayıs tarihli Radika İki, "Bangladeş'in Önlenemez Yükselişi")

ATİK'ten NSU davası izlenimleri...

8'i Türkiyeli 10 kişinin ölümünden sorumlu tutulan NSU çetesinin elebaşlarının yargılandığı NSU davası protestolarla başladı.

Bizler ATİK Haber Merkezi ve ATİK faaliyetçileri olarak davanın görüleceği Yüksek Mahkemenin önünde birçok izlenim ve gözlem yapma şansı bulduk. Münih Eyalet Yüksek Mahkemesi çevresinde polis çok yoğun güvenlik önlemleri almıştı. Davayı izleyecek olanlar çok ince bir üst aramasından geçirilirken, salon önünde olası bir gerginlik için polis adeta etten duvar örmüştü. 606 tanık, 77 müdahil davada hazır bulundu. 5 sanığın yargılanacağı mahkemede, 606 tanık dinlenecekti. 53 avukatın savunduğu 77 müdahilin olduğu davanın iddianamesi, tam 488 sayfadan oluşuyordu. Soruşturma kapsamındaki 600 dosya ise 280 bin sayfadan oluşmakta. Münih Eyalet Yüksek Mahkemesi davayı 5 asil ve 3 yedek hakim ile yürütecek.

Beate Zschaepe'yi, üç avukat savunacak. Wolfgang Heer (Köln), Wolfgang Stahl (Koblenz) ve Anja Sturm (Berlin) adlı üç avukat birden Zschaepe'nin savunmasını üstlenecek.

Medyanın davaya ilgisi çok bü-

yüktü. Salonda 50 gazeteci sabit yer bulurken, akredite olamayan ve aralarında üç Türkiyeli gazetecinin de bulunduğu 25 gazeteci ancak seyirci olarak salona girmeyi başardı. Salonun dışında ise yüzlerce gazeteci davayı takip etti. Dava başlamadan saatler önce televizyon kanalları canlı yayına başlamıştı.

Mahkeme önünde gece yarısı başlayan hareketlilik, davanın baş sanığı Beate Zschaepe'nin zırhlı araç ile sabah saat 08:40'da binaya getirilmesi ile arttı.

Sırasıyla sanıklar Beate Zschaepe, Andre E., Ralf Wohlleben, Carsten S. ve Holger G.'nin isimlerini okuyup avukatları ile birlikte kimlik tespiti yapıldı. Tarihi dava 10.25'de başlar başlamaz Zschaepe'nin avukatları Wolfgang Stahl, Wolfgang Heer ve Anja

Sturm sabah başlayan duruşmanın hemen başında yargıç Götzl'in tarafsızlığından şüphe edildiği itirazıyla reddi hakim talebinde bulundular. Verilen aranın ardından bu taleple ilgili kararın, davanın sonraki duruşmasına kadar ertelendiği açıklandı.

Yargıç Götzl kararın ertelenmesinin, tutuklulukla ilgili bir davanın hızlandırılmasıyla ilgili temel prensibe dayandığını belirtti. Federal Başsavcı da itirazın kabul edilmemesi yönünde görüş bildirdi. Ancak üç avukat bu konuda ısrarcı olarak ikinci kez bir dilekçe ver-

diler. Salon içinde sinirlerin gerilmesine neden olan bu olay üzerine mahkemeye tekrar ara verildi. Aranın ardından konuşan Yargıç Götzl, talebin görüşülüp karara bağlandıktan sonra mahkemenin devam edeceğini, bu nedenle de duruşmalara 14 Mayıs Salı gününe kadar ara verildiğini açıkladı. Böylece davada bu hafta görülmesi beklenen duruşmalar iptal edildi.

(ATİK Haber Merkezi)

Neo-Nazi davası ve riyakâr Türk basını

Döner cinayetleri olarak bilinen Almanya'daki Türklere ve diğer yabancılara yönelik ırkçı saldırılar yapan **Nasyonal Sosyalist Yer altı Örgütü** (NSU) örgütü davası başladı. Hemen her olayda, deprem, bombalı saldırı, afet gibi bir Türk arayan Türk medyasının bu davaya ilgisi de yoğun oldu. Bu yoğun ilgi medyanın ikiyüzlülüğünü de gözler önüne serdi.

NSU, Almanya'daki göçmenlere karşı ırkçı saldırılar gerçekleştiren bir örgüt. Diğer Avrupa ülkelerinde de göçmenlere karşı ırkçı saldırılar yapıyor. Fransa'nın Romanlara dair aldığı sınırıldı kararı gibi ırkçılık devlet politikası haline de alabiliyor. NSU 10 yılda 8 Türkiyeli ve 1 Yunan'ı katletti. Soygun tarzı eylemler de yaptı. 3 üyesi olan NSU'nun "**Nazi gelini**" adlandırılan tek üyesi hayatta. Şimdi örgütün tüm eylem ve katliamlarından yargılanıyor.

İrkçilik ve şovenizm ulus devlet anlayışı ve oluşumu ekseninde egemen sınıflarca yüzyıllardır bir arada yaşayan halkların zihinlerini, düşüncelerini, manevi yaşamını, ekonomik ve siyasi çıkarlar uğruna zehirlemek için etkin olarak kullanıldı. Avrupa'da ırkçılık ulus devletlerin oluşumu, 1. ve 2. Emperyalist Savaşı ve Yahudi soykırımından en yoğun biçimiyle yaşandı.

Buna kapitalist sistemin ekonomik kriz dönemleri de eklenebilir.

Neo-Nazi olarak adlandırılan NSU'nun politik ve ideolojik şekillenmesi bu tarihi temele dayanıyor.

Avrupa'da yaşanan ırkçılık neo-Nazi grubuyla da sınırlı değil.

Türk medyası NSU ırkçılığına ayrı bir ilgi gösterdi. Gündeme taşıdı, eleştirdi, tepki gösterdi, yerden yere vurdu. Bunda 8 Türkiyelinin katledilmesinin bir payı var tabii ki. Gösterilen bu tepki ırkçılığa karşı toplumsal duyarlılık oluşturmak ve muhalefet yaratmak amacı taşıyorsa ancak o zaman bir anlam taşır. Medyanın riyakar tavrı da zaten burada başlıyor. Aynı riyakar tutum Han Çinlilerinin Uygur Türklerine saldırısında da sergilenmişti.

İrkçiliğin her türüsüne ve kim tarafından yapıldığına bakılmaksızın karşı olmak tutarlı bir tavidir. Bu tutarlılık Türk medyasında yoktur. Bu olayda da medyanın tepkisi Neo-Nazi ırkçılığına değil, bu ırkçılığın Almanya'daki Türklere yapılmasındadır. Türklerin Türkiye'de yapmış olduğu ırkçılığa karşı bir tavır genel olarak medyada

yok. Aksine ırkçı-şoven saldırıları "**münferit**", "**hassas insanlar**", "**kasıt yok**", "**taşkınlık**" gibi ifadelerle savunan, yeri geldiğinde de ırkçılığı körükleyen bir rol oynamaktadır. Bugün Ümraniye'de Kahraman Kaya adlı liseli gencin katledilmesi, ikide bir Kürt işçilere yönelik saldırılar, Samsun ve Sinop'ta BDP'lilere saldırılması, zorunlu askerlik görevini yaparken katledilen Ermeni Sevag Balıkcı ve Kürt Eren Özen, Murat İzol'un Dicle nehrine atılması medyada ne kadar da farklı ele alınmıştı. Hepimiz hatırlıyoruz.

Neo-Nazilerin yaptığı saldırılar ne kadar ırkçı ise Türkiye'de yaşayan çeşitli milliyetlere mensup halka yapılan saldırılar da o kadar ırkçıdır. Medyanın bunu görmeyip üstüne meşrulaştırması "**damarlarında taşıdığı asil kanın**" bir ürünüdür. "**Bir Türk dünyaya bedel**" oldukça ne ırkçılıkla kararın gözler açılacak ne de kana doylulacaktır.

"Reyhanlı katliamını kınıyoruz"

H. Merkezi: 11 Mayıs günü Antakya Reyhanlı'da yaşanan katliamı kınayan **Avrupa Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATİK)** yaptığı yazılı açıklamayla "*Yaşanan bu acı tablodan hemen sonra failerin bulunduğunu, Suriye devleti ile bağlantılı olduğunu kamuoyuna duyuran AKP hükümetinin bu aceleciliğinde anlaşılıyor ki, Suriye'deki savaşı provoke ederek mazlum insanları katletmede ısrarlı olacaktır. Bu ısrar daha yüzlerce insanın katledilmesine neden olacaktır*" dedi.

ATİK, "*Bölgeyi savaş alanına döndüren bu patlamalarda, masum insanların katledilmesinde, halkın kaos ve paniğe sürüklenmesinde, faşist Türk devletinin AKP hükümeti sorumludur*" vurgusu yaptı.

TC devletinin Suriye'de iç savaşın çıkarılmasında önemli bir rol yüklediğinin, eğittiği çetelerin, Suriye halkını vahşice katletmesine sesini çıkarmayarak insanlığa karşı işlenen suçlara ortak olduğunun altını çizen ATİK "*Gelinen aşamada Türk devletinin AKP hükümeti, emperyalistlerin verdiği rolü yüksek perdede oynaması için üzerine düşeni en iyi şekilde yapma peşindedir. Başka bir taşeron ülkeye bu rolün verilmesini istemeyen faşist Türk devleti savaşın doğrudan bir cephesi durumundadır. Dolayısıyla Reyhanlı'da yaşanan bu katliam uygulanan bu politikanın bir ürünüdür*" dedi.

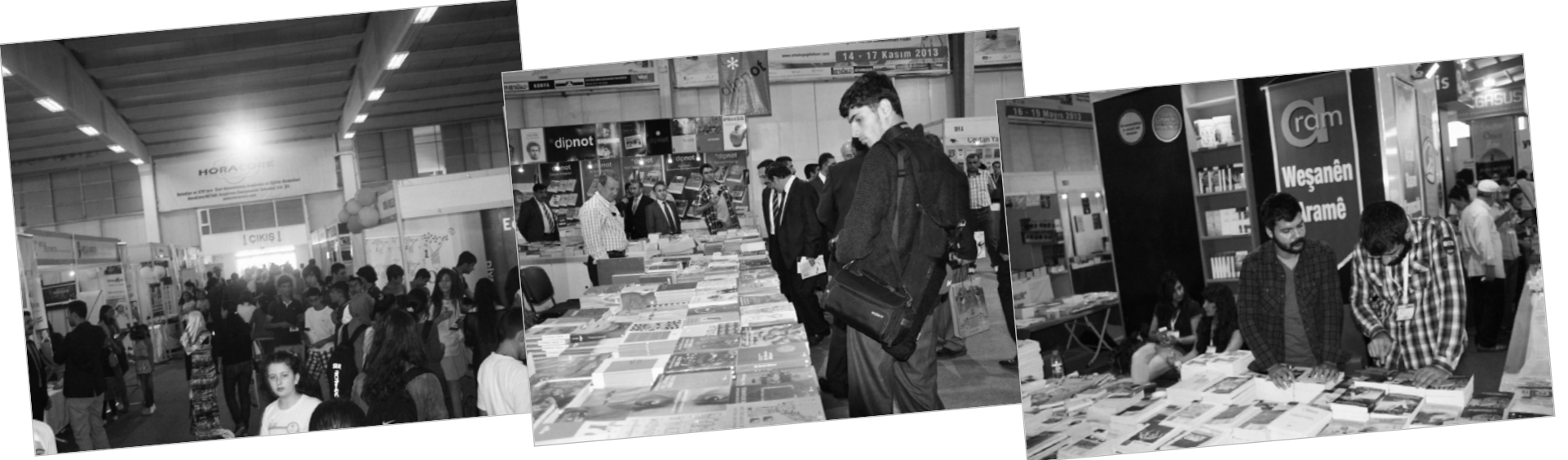
"THY işçisi mutlaka kazanacak"

H. Merkezi: 15 Mayıs günü direnişe giden THY işçileri ile ilgili bir dayanışma açıklaması yayınlayan ATİK, "*Tüm saldırılara, karalama kampanyalarına rağmen; bıkmadan, usanmadan mücadele eden THY çalışanları, havacılık iş kolunda grev yaşağı kararında devlete geri adım attırdılar. Yeni düzenlemeyle bu yasak kaldırılmış, grev hakkının anayasal hak olduğu konusunda düzenlemeye gidilmek zorunda kalınmıştır*" dedi.

Ülkedeki direnişlere sık sık dayanışma ziyaretleri düzenleyen ATİK, açıklamasında "*Havacılık işkolunda çalışan emekçilerin başlattıkları bu grev, sadece basit bir ücret artışı grevi değildir. Bu grev; esnek çalışma ve taşeronlaşmaya karşı hak eşitliğinin mücadelesidir*" vurgusunu yaparak; "*THY işçilerinin verdikleri mücadelede başından beri yanında olduk, yanında olmaya devam edeceğiz. Mücadelede muzaffer olmaları için Avrupa kamuoyunu işçilerle dayanışmaya çağırıyoruz*" dedi.

AMED FUARI'NIN ARDINDAN...

Amed: Bu yıl 4.sü gerçekleştirilen Amed Kitap Fuarı 14-19 Mayıs tarihleri arasında yapıldı. Umut Yayımcılık olarak biz de yer aldığımız fuara olan ilgi oldukça dikkat çekiciydi. Bu ilginin yayıncılar tarafından nasıl karşılandığını, TÜYAP'ın bu ilgiyi nasıl bir organizasyon ile tamamladığını İsmail Beşikçi Vakfı, Ceylan Yayınları ve Aram Yayınları'na sorduk:

- Amed Kitap Fuarı'nın Amed halkı ve sizler açısından önemine değinilebilir misiniz?

Ceylan Yayınları Koordinatörü Tuncay Mat: Amed Kitap Fuarı bizim için çok önemli. Bildiğiniz üzere Amed sadece Türkiye için değil aynı zamanda Ortadoğu açısından da önemli bir yerde duruyor. Ortadoğu'ya açılan bir kapıdır Amed. Ayrıca mücadele dinamiğinin başkentidir. Bundan dolayı biz de her sene katılıyoruz. Bu yıl 4.sü gerçekleşirken biz de yayıncılarımızla Amed halkıyla buluşuyoruz. Bundan sonra da katılacağız. Bizim açımızdan ekonomik kaygılar ön planda değil. Genelde ikinci veya üçüncü planda duruyor. Biz devrimci, sosyalist, muhalif bir yayıneviyiz. Amacımız da var olan yayıncılarımızı Kürdistanlı okurlarımızla buluşturmak.

- Fuarın organizasyonu hakkında bir şeyler söylemek ister misiniz?

- Her şeyden önce bu yıl fuarın tanıtımının iyi yapılmadığını düşünüyoruz. Başka bir sorun olarak fuar merkezi kent merkezinin dışında, bu şekildeki kültür fuarlarının şehir merkezlerinde olması gerekiyor. Sektörel fuarlarla kültürel fuarlar birbiri ile karşılaştırılmamalı. Bildiğiniz üzere fuar merkeze yarım saat, 45 dakika uzaklıkta. Ayrıca buraya gelen öğrenciler gezi amaçlı getiriliyor. Bakanlığın veya valiliğin talimatı ile okullar öğrencileri getiriyor. Bu sıkıntıları öğrencilerden duyuyoruz. Öğrenciler "biz bilmiyorduk, bizi buraya apar getirdiler" diyorlar. Yani çoğunluğu hazırlıksız geliyor. Bunlar fuar açısından handikap. Bilindiği üzere Amed halkı, politik, kitaplara ilgi duyuyor. Özellikle sol, sosyalist, dev-

Bölgede Kürtler arasında toplumsal olarak bir devrimin gerçekleştiğini söylemek mümkün. Artık insanlar kendi tarihini, kültürünü ve dilini tanımak istiyor. Kendi diliyle kitap yazmak, okumak istiyor. Bu konuda toplumun kimlik arayışı ve birikimi belli bir aşamaya ulaşmış durumda

rimci yayıncılara ilgileri oldukça büyük. Bunu çok rahat görebiliyoruz. Özellikle öğrenciler Türkiye devrimci hareketinin simalarından bir fotoğraf gördüklerinde ilgi gösteriyorlar. Bu noktada fuar bizim açımızdan bu politik alana dair bir sesleniş ifadesidir.

"Me got pirtûk azad in"

- Armanca we ya 4'emin a pirtûkan û perwerdehiya a Amed'ê de hun çî hevî dîkin?

İsmail Beşikçi Vakfı Yönetim Kurulu üyesi Ahmet Önal: Hêviya me eve kû em pirtûkên xwe ji gelê Amed'ê re bidin nasin. Xwendewanên Amed'ê nas bikin û rewşenbîrê Amed'ê nas bikin û biz ani salan e hatina pirtûkên kurdî bi taybetî derheqê Kurdan de bi rayeti bi azadi ne dihatin kurdîstanê vê em bika azadî van pirtûkêna pêşkeşî xwendewanan dîkin. Xwendewan jî ev pirtûkan dibînin. Bi taybetî jî pirtûkên mamoste Bêşikçî çî sale tê nivîsîn lê pirtûk qedexa bun. Ji bo vî gel xwe ne digihiyandin ev pirtûka. Mamoste Beşikçî dema ev pirtûkan çap dikirin 17 salî zidatir ji bo wan di zîndana de ma yê. Lê em van pirtûkan pêşkeşî xwendewanan dîkin. Xwendewan jî di pêşerojê de bixwînin û nîqaş bikin.

Bêşikçî heya ne dihat Kurdistanê. Wekî nivîskar ne dihat Kurdistanê pirtûkên xwe destnîşan ne dikir. Lê isal car a 1'emin e ew pirtûkên xwe bi azadî dest nîşan bike. Bi xwendewanên xwe re rû bi rû bi be. Li gel wan giftu bu bike. Ji hevdu nas bikin. Ew jî xwendewanên xwe jî nas bike. Me got pirtûk azad in. Berê azad ne bûn. Têkoşîna Kurd têkoşîna gelê Tirkîyê yê baş vê têkoşînê ev dest keftiya bi dest xwe gistiye û bi têkoşîna xwe bi zor bi kedeke bi mezin, bi xwineke giran ew azadiya xwe bi dest xistiye.

- Li her çar aliyê Tirkîyê di hinek deman de fuarên pirtûkan çê dibe. Di wan deman de li Stenbolê, li İzmir, li Enqer'ê û li Amed'ê çî cudatî dinav wan de heye. An jî fikrû ramanên xwendewanên Kurdistanê û Tirkîyê çawa avahi dibe.

- Kurdistan germe. Dilê Kurdistanîyan jî germe. Bi rasti alaka kurdîstanîyan pirtûkan re, derakên pirtûkên Kurdî re zidatir germe. Ji bo wê jî em bêjin li Stenbolê deh pirtûkan bifroşin em li vir bist pirtûkan difiroşin. Bi vî avayî jî hev cuda ne. Yani em ji bo Kurdistanê Weşangeriyê dîkin. Kurd nasnameya xwe di vê weşanxaneyê de dibîne. Ji bo vî tî. Yê Tirk jî yan marxistî, yan jî rewşenbîrî bi vê nêrînê tî nizîkê mesela Kurd dibin. Yanî çawa dibin? Çawa nêzîkê mesela Kurd bibe nêzîkê li weşanxaneyê jî dibe. Mesele ev e. Hinek car ên şovenîst jî tî jê me re pîrsan dibêje, yanî şovenîstê Tirk ew jî tî dijîniyan jê me re dike. Dijî me helbestan distîne. Li İzmir'ê beşdar bu me lê wê derê reaksiyon didan. Dixestên me lê wê derê lîng bikin. Nijatperastiya Tirk tehlikeye yanî. Netewe perweriya Kurd li gel Şoreşgeriyê ye.

- Li ser rizgariya Kurd û Kurdistan re di vê pêvajoyê de çî dibêjin?

- Ev mesele gelek kûr e. Ez zêdetir rexne dikim. Çareserî bi vî avahî nabe. Têkilî jî ava nabe. Di rewşeke din ê çareserî bi meclîsan re bi kesan re nabe. Çareserî bi siyasetmedaren re dibe. Çareserî bi Mît re nabe.

"Kürt edebiyatı bir başkaldırıdır!"

- Amed Kitap Fuarı'nın halk açısından öneminden bahsedebilir misiniz?

Aram Yayınları Koordinatörü Gökhan Bulut: Oluşturulan gerçekleştirilen asimilasyon politikaları belli bir

aşamada başarıya ulaşmış durumda. Bölgede Kürtler arasında toplumsal olarak bir devrimin gerçekleştiğini söylemek mümkün. Artık insanlar kendi tarihini, kültürünü ve dilini tanımak istiyor. Kendi diliyle kitap yazmak, okumak istiyor. Bu konuda toplumun kimlik arayışı ve birikimi belli bir aşamaya ulaşmış durumda.

Bunu yaparken de başvurduğu kaynaklar kitaplardır. Özellikle 2000'lerden sonra Kürt edebiyatındaki gelişmeler 2013 yılında ciddi bir aşamaya ulaşmıştı. Gençlerin kitaplara olan ilgisi oldukça ileri düzeyde. Okunan kitaplara baktığımızda bunun ne nitelikte olduğunu da görüyoruz. Bölgede yürütülen asimilasyon politikaları sistemin çarkları arasındaki erimeyle beraber giderek yok oluyor.

Asimilasyon politikaları bölge halkını eskiye oranla daha fazla rahatsız ediyor. Kürt edebiyatı bu asimilasyona karşı aslında bir başkaldırıdır. Biliyorsunuz 2000'lerden önce Kürt edebiyatı hep yasaklıydı. Kürt dili yasaklıydı. Bu yasaklama politikaları toplumsal gelişmeyi önemli oranda engelliyordu.

Son yıllarda hem dildeki gelişme hem insanların okumaya olan ilgisindeki artış aydınlanmaya doğru bir evriliş gösteriyor. Kürtçe açısından bir emekleme sürecinden bahsedilebilir. Fakat insanlar bugün kendi ana diliyle yazmak, okumak istiyorlar. Kürtçe kitaplara olan ilgi artıyor, yazarlar da artıyor. TÜYAP gibi bir fuar da insanların ilgi çektiği kitapları bulma fırsatı veriyor. Biz de Aram Yayınları olarak yayıncılarımızla asimilasyona karşı okuyucularımızla buluşuyoruz.

- Son olarak fuarın organizasyonunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bu atmosferde fuar bize bu olanakları sunarken elbette fuarın etkilerinden de bahsetmek gerekiyor. Fuarın duyurusu tam olarak yapılmadı. Ayrıca fuarda standların maliyeti oldukça yüksek, bunlar bizleri elbette düşündürüyor. Yine de her şeye rağmen daha geniş bir okuyucu kitlesiyle buluşmaya çalışıyoruz.

“Kardeş partilere ve dünya proletaryasına konuşmaktan çok çalışacağımıza söz veriyoruz!”

Birleşik Nepal Komünist Parti(Maoist)'in liderleri Prachanda ve Baburam çizgisini sağcı neo-revizyonist olarak niteleyerek partiden ayrılan kadrolar tarafından kurulan Nepal Komünist Partisi-Maoist, ilk yayın organını çıkardı. **Halkın Sesi** (People's Voice) isimli yayında NKP-Maoist Başkanı Kiran'la yapılan röportaja yer veriyoruz.

- Kiran yoldaş, neo-revizyonist Prachanda-Baburam kliğiyle ilişkinizi keseli neredeyse bir yıl oluyor. Bu bir yıl içinde, ideolojik, politik ve örgütsel, bunlarla birlikte hareket tarzı, plan ve program olarak devrimci bir parti olarak, nasıl ve hangi açıdan kendi kimliğini oluşturabilir? Bunu biraz açabilir misiniz?

- Evet, neo-revizyonistlerle bağlarımızı keseli yaklaşık bir yıl oluyor. Biz elbette hareket tarzı ve programı da kapsayacak bir şekilde ideolojik, politik ve örgütsel olarak farklı bir kimlik oluşturduk. Fakat, mücadele ve kitle hareketi programı üzerinde etkili bir şekilde bir kimlik geliştirmedik.

- Parti, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i temel prensip ilke olarak benimsemiş ve asgari program olarak Yeni Demokratik Devrimi belirledi. Bu önemli bir mesele. Fakat Parti çizginizin biraz soyut, biraz eklektik ve anlayış bazında lider ve kadrolarınızda bir uyum eksikliği görüldüğüne dair bir yorum mevcut. Buna bir açıklık getirebilir misiniz?

- Yedinci Kongre'ye sunulan dokümanlar bağlamında bazı soyutluklar mevcuttu. Kongre sürecinde, Parti çizgisinin soyutluğu ve eklektikliği ile ilgili sorular gündeme geldi. Tartışma sürecinde bu tür soruların gündeme gelmesi belliydi. Fakat biz bunu zaten Kongre salonunda açıklığa kavuşturduk. Bu anlamda, Kongre Parti çizgisini Halk Savaşı temelinde Halkın İsyanı olarak belirledik. On yıllık halk savaşının deneyimi, bilgisi ve farkındalığıyla ilerleme sürecinde halkın haklarının Kurucu Meclis'le sağlanabileceğinin mümkün olduğuna dair bir işaret görmedik. Ve ekonomik, politik ve kültürel kriz derinleşirken, eğer biz öznel hazırlıklarımızla ilgilenilirse Halk İsyanı imkanı, belli bir süre için mevcut olacaktır. Bu çerçevede, Kongre tarafından tanımlanan Parti çizgisi Halk İsyanını belli bir zaman dilimi için esas olarak belirlerken, eğer bu Halk İsyanı sonuçlandıramazsa, bu kez Parti çizgisi Halk Savaşı'nı hesaba katacaktır.

- Biz eskiden Nepal toplumunun özelliğini yarı-feodal ve yarı-sömürge olarak dile getirirdik, fakat Parti Kongrede yarı-feodal ve yeni-sömürge olarak bir analiz yaptı. Hangi koşullar ve analizler ışığında yeni-sömürge olarak bir belirleme yapıldı, bazen aktif bazen de pasif olarak bu durum 1950'den günümüze kadar sürmekte. Şu anda, Nepal toplumunu yeni-sömürge

mürge olarak tanımlayacak nasıl bir özel ya da niteliksel durum ortaya çıkmıştır? Nepal toplumu esasında yarı-sömürge koşullarında değil mi?

- Nepal toplumu uzun bir zamandır açıktır ki, yarı-feodal, yarı-sömürge ve yeni-sömürge olarak analiz edilmektedir. Birkaç on yıldır yeni-sömürge özellikler görülmeye başlanmışsa da bunun üzerinde çok az bir tartışma yapılmıştır. Yeni-sömürge karakteristik özellikleri yarı-sömürge niteliğin gelişmiş biçimleridir. Nepal'de özellikle Hindistan yayılcılığı ve diğer emperyalist güçler içinde buldukları son aşamada, politik, ekonomik, kültürel, stratejik çıkarlarını dolaysız askeri müdahaleden çok komprador kapitalist sınıf aracılığıyla elde etme eğilimindedir. Bu nedenle bu durum yarı-feodal ve yeni-sömürge olarak tanımlanmaktadır.

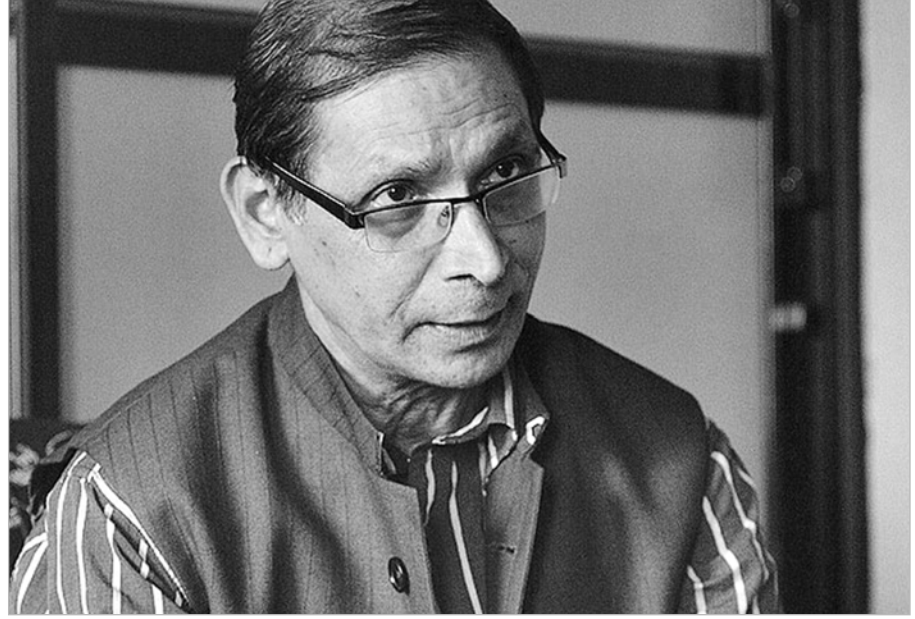
- Maoizm tanımlanırken, Halk Savaşı, Yeni Demokratik Devrim, Sınıf Mücadelesinin Sürekliliği ve Büyük Çin Kültür Devrimi esas değerler olarak alınır. Emperyalist ülkelerdeki bazı Maoist partiler, özellikle de Devrimci Enternasyonal Hareket'e bağlı olanlar, İsyan söyleminin artık yeterli olduğunu söylüyor ve belgelerinde uzun süreli Halk Savaşı yolundan gittiklerini ifade ediyorlar, fakat biz ise Halk İsyanına odaklanıyoruz. Bunun Maoizm'e ve Mao'nun gösterdiği yola ters olduğuna dair şüphe mevcut. Nepal gibi bir ülkede, İsyan'ın Halk Savaşı ile birleştirilemeyeceğini düşünüyor musunuz?

- Bu özel durumda, mevcut Parti çizgisinin Halk Savaşı temelinde Halkın İsyanı olduğunu söyledik. Bu belli zaman dilimi içerisinde Halk İsyanı başarıya ulaşmazsa Halk Savaşı temel Parti çizgisi haline gelecek. Biz tüm bunları Kongre tarafından kabul edilen belgelerde açıkladık.

- Halk İsyanı şeklindeki Parti çizgisinin Partiyi bir labirente sürüklenme ve tasfiyeciliğe davet etme tehlikesi mevcut. Diğer yandan Endonezya'daki gibi bir sürecin yaşanması tehlikesi var, bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Nepal'in mevcut özel durumu için esas yolun Halk İsyanı olduğunu söyledik. Evet, devrim için bazı farklı tipteki tehlikelerle oynamak zorundayız.

- Bir makalenizde şöyle söylüyorsunuz: “Ulusal Savaş biçimindeki Halk Savaşı'nın gelişiminin olasılığı, geçmişteki biçimdeki Halk Sava-

ş'ndan daha yaşamsal görünüyor.” Bunu biraz açabilir misiniz?

- İlkesel olarak, uzun süreli Halk Savaşı'nın iki biçimi mevcuttur; İç Savaş ve Ulusal Savaş. Partimiz NKP-Maoist on yıl boyunca Halk Savaşı'nı uyguladı. Şimdi, ulusal bağımsızlık sorunu daha önemli bir durumdadır. Bu koşullarda, Halk Savaşı'nı Ulusal Savaş'a dönüştürme imkanı vardır.

- NKP-Maoist içinde, Halk Savaşı deneyimine sahip hem yaşlı hem gençlerin varlığı dikkat çekici. Uluslararası düzeyde deneyim sahibi yoldaşlar var. Bu bakımdan, Parti'nin özel sorumluluk biçimi uluslararası düzeyde de görünür durumda. Fakat Parti'nin Uluslararası Komünist Hareketi örgütlemek ve birleştirmek için kardeş partilerle ilişkileri geliştirmeye odaklanmadığınız duyuldu. Bu konuyu açar mısınız?

- Evet, Uluslararası Komünist Hareket alanında daha bir şey yapmadık. Şu andan itibaren bu konu üzerinde yeterli ilgiyi göstereceğiz.

- DEH etkili bir durumda değil, bunun ardındaki temel sebep nedir, ideolojik veya örgütsel olarak? İstekli olanlarla dayanışma içine girerek ve diğerleriyle tartışma yürüterek bunu ilerletmek gerekli değil mi? Partinin bu konudaki gözlemleri nedir?

- İdeolojik ve politik nedenlere bağlı olarak, DEH etkili ve üretken bir durumda değil. Bir yanda, en önemli gruplardan biri olarak görkemli Halk Savaşı'nı yürüten NKP-Maoist sağcı yeni-revizyonistleri bataklığa gömüyor ve diğer yanda DEH içinde yer alan partilerin bazıları yanlış düşünce ve eğilimler geliştiriyor; işte bu DEH'in süreçteki hareketsizliğinin temel nedenidir. Gerekli olan şey, örgüt içerisinde iki çizgi mücadelesini ve çalışmayı eş zamanlı olarak yaşama geçirmektir. Fakat, DEH'in en önemli bileşenlerinin metafizik ve sekte anlayışlarından kaynaklı bu yapılamamıştır.

- Taktik birlik ve birleşik cephe için öne sürülen slogan ve programların stratejik hedeflere hizmet et-

mediği, aksine tepkiyle karşılandığı ve hareketin programının da etkili olmadığı suçlaması yapıldı. İşin gerçeği nedir?

- Halk mücadelesinin yasal ve genel aşamasındayız. Bu mücadele, şu ya da bu şekilde devrim stratejisi hedefine hizmet etmektedir. Birleşik cephe ve mevcut politik durum parlamento kulvarındayken birleşik cephe alanında ani nitel sıçramaları ummak mümkün değildir veya umulmamalıdır da.

- Emperyalist-yayılmacı güçler ve onların Nepalli komprador partisi ve liderleri Kurucu Meclis seçimleri için çağrı yapıyor. Kurucu Meclis konusunda Partinin, Kongre tarafından karardan farklı bir karar aldığı eleştirildi. Şu anda bunun üzerine farklı tipte analizler mevcut. Partinin somut politikası ve kararı nedir?

- Kongre'nin Kurucu Meclis'in işe yarar bir yanı olmadığına dair aldığı kararıyla aynı pozisyondayız. Şu anda ülkede partili olmayan kukla bir hükümet bulunmaktadır. Çeşitli taleplerle mücadeleye devam ediyoruz. Mevcut durumda, seçimleri boykot etmekten başka bir alternatif bulunmamaktadır. Bu konuda somut kararımızı yakın zamanda vereceğiz.

- Dünyanın her yerindeki kardeş partiler, devrimci proleter sınıf ve ezilen kitleler NKP-Maoist'e umut ve inançla bakıyor; onların bu umut ve devrimci ruhunu geliştirecek bir mesajınız var mı?

- Kardeş partilere ve dünya proletaryasına konuşmaktan çok çalışacağımıza söz vermek istiyoruz. Biz kendimizi Marksizm-Leninizm-Maoizm'e, Yeni Demokratik devlet iktidarına, sosyalizm ve komünizmin yüce idealine, proletarya enternasyonalizmine, ezilen halkların kurtuluşuna ve onların parlak geleceğine adadık. Devrim, düz bir yolda değil zikzaklı bir şekilde gelişir ve her bir ülkede kendi özgünlüğünü geliştirir. Bu, diyalektik materyalizmin evrensel ilkesidir. Bizler bu tür bir içerikte sağlam ve inançlıyız.

Pusulula

Kaypakkaya yoldaşa!

Sömürü ve zulmün, cehalet ve yoksulluğun kırbağı altında inleyen yoksulların acı ve çile dolu yaşamlarında özgürlük ve kurtuluş arayışı her zaman onların bilinç ve yüreklerinde saklı olmuştur. Bütün zorluklara ve engellere karşın bu arayış çabası hiçbir zaman eksik olmamıştır. Bu özgürlük arayışına yanıt olma iddiasıyla ortaya çıkan bazı küçük burjuva devrimci öncü ve aydınlar ise sistemle ve **onun temel ideolojisi olan Kemalizm'le bütünlüklü ve köklü kopuşu** sağlamadıklarından dolayı emekçilerin özgürlük ve kurtuluş arayışına gerçek anlamda yanıt olamamışlardır.

İşçiler, emekçiler ve tüm ezilenler özgürlük bilincini ve kurtuluş yolunu büyük bedeller ödeyerek, acı ve çile çekerek bulmaya çalışmıştır. İşçilerin kurtuluş ideolojisi, proletaryanın bilimsel dünya görüşü işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin acı ve çile dolu yaşamları ve uzun mücadeleleri üzerinde şekillenmeye ve biçimlenmeye başlamıştır.

Ülkemizde de emekçilerin, ezilenlerin özgürlük ve kurtuluş arayışları dünya emekçilerinin izlediği yoldan farklı olmuştur. Uzun bir zaman dilimini kapsayan bu arayış Kaypakkaya yoldaşa gerçek anlamda yanıtını bulmuştur. İbrahim yoldaşın sınır tanımayan gerçeği arayış çabası, verili olanı sorgusuz kabul etmeyen, araştırıp inceleyen, gerçeği sürekli açığa çıkarmaya çalışan tarzı ve kitlelerin devrimci kalkışmalarının bizzat içinde yer alan çalışmaları sayesinde MLM bilimiyle buluşmuş ve bu teoriyi pratiğe rehber kılmıştır.

Kaypakkaya yoldaşın sahip olduğu ideolojik ve politik görüşleri evrensel temel değerlere sahip olduğu kadar ülkemiz topraklarının tarihsel, toplumsal, ulusal, sınıfsal, kültürel dokusundan beslenen, ondan kaynaklanan güçlü değerlere ve dayanaklara da sahiptir. O sahip olduğu bilimsel-evrensel dünya görüşü ve güçlü toplumsal-sınıfsal dayanaklardan beslenerek hem sistemden hem de onun temel ideolojisinden kopuşu gerçekleştirebilmiştir. Bundandır ki o özgürlük ve kurtuluş iddiası ve amacıyla yola çıkanlardan temelden ayrışır ve farklılaşır. Onu farklı ve ayrı kılan sadece sahip olduğu evrensel değerlerdeki bilimsel görüşlerin pratikte sayısız kez sınanmışlığı, doğrulanması değildir. Aynı zamanda ülkesinin topraklarının toplumsal-sınıfsal-ulusal dokusunu, kültürünü sahip olduğu toplumsal değerleri doğru ve bilimsel temelde tahlil ettiği için de sağlam dayanaklara ve güçlü temellere sahiptir.

Bugün burjuva-feodal sömürü ve baskı sistemine varlık kazandıran, ona devamlılık gücü sağlayan, ona yaşam suyu sunan, onun **temel ideolojisi olan Kemalizm ideolojisi**dir. Bu faşist-ırkçı ve şoven ideolojiden köklü ve bütünlüklü kopamayanların yollarının burjuva-gerici engellerle nasıl tıkandığını, özgürlük ve mücadele yollarının nasıl karmaşık hale gelerek bir çıkmaza girdiğini görmekteyiz. Bu gerçekliğe, yaşananlara doğru bakıldığında görülecek ve anlaşılacaktır ki günümüzde Kaypakkaya yoldaşın devrimci görüşlerinin ve mücadele yolunun bilimselliği ve haklılığı her geçen gün daha fazla ispatlanmakta ve doğrulanmaktadır. Bundandır ki onun düşünceleri sadece toplumu anlamak, kavramak, doğru açıklamak için yola çıkanlar için değil aynı zamanda değiştirmek, dönüştürmek köleci ve gerici zincirlerinden kurtarmak, kısacası devrim yapmak için yola çıkanlar için gereklidir. Onun düşünceleri özgürlük, bağımsızlık ve halk demokrasisi yolunda, sosyalizm ve komünizm uğruna mücadele edenler için gereklidir.

Kaypakkaya yoldaş sahip olduğu bilimsel düşünceleriyle kendini sınırlayan ve orada konaklayan bir düşünce ve bilim insanı, bir aydın değildir. O aynı zamanda devrimi gerçekleştirmeye uğruna savaştığı bir dava, bir eylem insanı, bir öncü ve bir komutandır. Onun farklılığını, ayırımını en belirgin şekilde açıklayan ve tanımlayan budur. **O, sömürü ve baskı sisteminin ve her türden gericiliğe karşı boyun eğmeyen bilincin ve korkusuzca mücadele etmenin adıdır.** O sömürü ve baskı sisteminin temel varlığı olan Kemalizm ideolojisiyle köklü kopuşun ve bilimsel devrimci sıçramanın da adıdır. **Kaypakkaya yoldaş proleter ideolojinin ve aynı zamanda önderleşmenin adıdır.**

İçten, samimi ve yalın: MURAT ARICAK

Devrim için kendini ortaya koyan, düşmanın üzerine tereddütsüz giden ve toprağa bir tohum gibi düşen her yoldaş anılmaya, anlatılmaya layıktır. Erdemlerinden, özverilerinden ardıllarının öğrenmeye hakkı vardır.

Murat (Duran) beni en çok etkileyen yoldaşlardan biriydi. Kucaklayışı, içine gömercesine sıkı sıkı sarılışı beni çok etkilerdi. Bu öyle bir kucaklayıştı ki, tarif edilmesi, anlatılması zor bir duygudur. Yoldaşlarını sever, sayardı. Bu öyle sıradan bir sevmeye, saymaya değildi. Candan, içten ve devrimci bir sevmeye, saymaya değildi.

1971 Malatya doğumluydu. Mühendislik Fakültesinden maden mühendisi olarak mezun olmuştu. Proletarya Partisiyle üniversite yıllarında (1993) tanışmıştı. TMLGB'den tanıdığı yoldaşlardan etkilenmişti. Bu, yaşamını tamamen değiştirmişti. Yetiştirdiği çevrenin etkisiyle daha önce BBP'nin gençlik kollarına gidip geliyordu. İnce, zayıf yapıydı. Bir köylü görünümündeydi. Belki de bu yüzden çıkılan köy çalışmalarında köylüler ona yakın durdu. Çalışkan biriydi, yerinde duramazdı. Depolama işinde kan ter içinde kalır, küreği, kazmayı elden bırakmazdı. Zamana oynardı. Odun toplar, su getirir, sökülük diker, nöbet tutar, devriyeye çıkardı.

Gerillada kitap-kırtasiye işlerinden sorumluydu. Kim ne kitap ister, kim ne kırtasiye ihtiyacı duyar Murat'tan alırdı. Kitapları korumayan, kalem-defter yitirenler ondan şiddetli bir eleştiriydi. Eleştiriydi, uzun konuşmalar biçiminde olurdu. Dikkat çekmek istediği yerlerde durur, sesini gürleştirir, cümleleri tane tane söyler ve oku hedefe atardı. Bu sadece kalem, kitap için değil, günlük yaşamın düzenlenişinde, alınan görevlerin yerine getirilmesinde de böyleydi. Kim disiplinsizlik yapmış, kim verilen görevi yapmamışsa Murat'la karşı karşıya geldiğinde eleştiriydi.

1995 yılında dergide çalışmaya başlamıştı. O dönem tecrübesizdi. Ama bunu hiç dert edinmez, tecrübeli yoldaşları izler, onlardan öğrenirdi. Dergide müdür olduğu dönem, faşizmin en kudurgan olduğu dönemdi. Gözaltında kayıpların, işkencelerin, katliamların olduğu dönem. En sıradan haberlerin sansürlendiği ve soruşturma konusu yapıldığı dönemde sorumlu müdür olarak hapis cezasına çarptırıldı. 1995 kışında dört ay hapis yattı. Yoldaşların arasında hapslik ona zor gelmedi. Onlardan öğrendi, güç aldı. Çıktıktan sonra mücadeleye başka alanda devam etmek istedi. Ama olmadı, işler ters gitti, bir süre sağlıklı ilişki kuramadı. Yılmadı, karamsarlığa kapılmadı, köşesine çekilmedi, sabırla bekledi. Çeşitli

işlerde çalıştı. Yaşamını mütevazı ve sade bir şekilde sürdürdü. Masraftan kaçındı. Bu yüzden ev tutmadı, çalıştığı işlerin depo, bodrum gibi yerlerinde kaldı.

İçten ve samimi duruşu güven vericiydi. Bu yüzden çalıştığı yerlerde iş sahipleri ona tereddütsüz dükkânı ve kasayı teslim ederlerdi. İşini tam ve eksiksiz yapardı. **Kaytarmak, yan yatmak nedir bilmez, kendi işiymiş gibi çalışırdı. Bu özelliği onu faaliyetlerde daha ısrarlı yap-**

maya itiyordu. Bir keresinde bir eylem için randevulaştığı yoldaş randevuya gelmeyince gerisin geri gitmemiş, eylemi tek başına yapmıştı. Koyduğu bomba patlamamış, uğraşlar da netice vermemişti. Bakmış olacak gibi değil eylemi molotof kullanarak gerçekleştirmişti.

Bir gün yanına uğrayan bir yoldaş, "sen artık çalışmamalısın" demişti. Murat şaşkın bir şekilde "nasıl yani?" demiş, yoldaşın ne demek istediğini anlamaya çalışmıştı. Daha sonra yoldaşın, "parti seni kırsala göndermek istiyor" demesiyle rahatlamış ve çoktandır peşinde olduğu ama bir türlü ulaşamadığı bir şeye ulaşmış olarak "ciddi mi diyorsun, parti beni kırsala mı göndermek istiyor!" demiş, çocuklar gibi sevinmişti.

1999 yılında TİKKO'ya katıldı. Kırsalda her yeni başlayan gibi o da zorluk çekti. Yerde yatarken, yürüyüş kolunda yürürken, devriye çıkarken... Sonra o da alıştı her alışan gibi. Sert doğa koşullarından, düşmanla girdiği çatışmalardan öğrendi, gelişti, sağlam bir TİKKO gerillası oldu.

Birkaç kez girdiği çatışmada gruptan ayrı düşmüş, günlerce tek başına dolaşmıştı. En son Ordu kırsalında düşmanla girilen bir çatışmada gruptan ayrı düşmüş, bu kez bir ay tek başına dolaşmıştı. Bir ay sonra yoldaşlarla buluştuğunda onları kucağına gömer gibi basmış, hasret gözyaşları dökmüştü. Devrimci yaşamı boyunca, dürüstlükten ve samimiyetten ödün vermedi. Aslında bu onun kişisel özelliği idi. Devrimci mücadelede bu özelliği daha anlamlı olmuştu. Bu iki özellik partiyeye, yoldaşlara ve halka olan sadakatiyle perçinleniyor, onu daha güzel kılıyordu.

Murat'tan davaya bağlılık, sadakat, samimiyet öğrendim. Parti, devrim, halk arasındaki bağlar üstüne düşünmeyi de. Murat'la içten, samimi, dürüst bir insan olmanın erdemlerini öğrendim. Neden "partili" olmak gerekiyordu? Neden "devrim" denen koca bir dava gereklidi insana? Neden samimiyet önemliydi, savuştada ve tartışmada. Neden dürüstlük önemliydi? İlkelerden ödün vermeden, bireyciliğe düşmeden, kibirliliğe ve üst perdeden konuşmaya kapılmadan, ileri-geri demeden yoldaşlarla olmaktan haz duyarak, mutlu olarak yaşadı. Araştırmaya, incelemeye vakit ayırmadı, pratiğe ağırlık verdi. Siyasi olarak kendisini geliştirmede, düşüncelerini iyi ifade etmedi. Ama hareketiyle, duruşuyla kendisini iyi anlattı. Sanırım iyi insan olmanın erdemlerinden biri budur. Sözsüz, anlatımsız ve yalın olarak kendisini ifade etmek. Tavırlarında, duruşlarında. En içten, en samimi olarak... **(Bir yoldaş)**

SAVAŞ-BİREY İLİŞKİSİ!

Devrimin bir alternatif olarak kitlelerin sempatisini ve ilgisini çektiği dönemlerde bireylerin devrimci yaşama adaptesi daha kolay ve sancısız olabilmektedir. Fakat bu alternatifin yaşam alanlarının daraldığı, bizzat öncü misyonunu üstlenenlerin dar bir çevreye hapsedildiği dönemlerde devrimci kalmak, devrimci yaşamak zordur. **Zordur**, çünkü sistem her yönü ile saldırmakta, devrim cephesi ise dar bir alanda karşı koymaktadır. Zordur, çünkü kitlelerin istem ve talepleri kendiliğinden bir seyir izlemektedir. Bunun için devrimci yaşam, inat ve sabır gerektirir. **İnat etmek gerekir**, çünkü davamızın haklılığı sistemin er ya da geç yıkılacağına garantisidir. Sabırlı olmak gerekir çünkü kolay değildir ve fazlasıyla emek ister. Kitleler kısa zamanda devrim cephesine doğru akmayacaktır. İlmek ilmek öreerek yürüteceğimiz uzun çalışmalar sonucu olacaktır bu. Her ırmak bir denize dökülür. Kitlelerin akacağı deniz demokratik halk devrimidir. Bu bir gerçektir.

Bugün saflarımızda devrimci yaşamda bize ait olmayan birçok alışkanlık, duruş, zaaf kendine yaşam alanı yaratmaktadır. Bunlar karşısındaki duruşumuz örgüte bakış ve düşünce tarzımızla ilgilidir. Örgüt sistemi yıkımda en büyük silahımız, devrimciliğimizin yaşam arenasıdır. Örgütlü yaşamak, örgüt merkezli düşünmek, hareket etmek devrim amacımızı örgütün potasında ortaklaştırmaktır. Bu da örgütlülüğü her anımızda yaşamsallaştırarak olur.

Örgütü yaşamadığımızda bireysellik, düzenin sunduklarına eğilim vb.nin boy verir ve bunun devrimci yaşamımızda gedikler açması kaçınılmazdır.

İnsan yaşadığı toplumun bir ürünüdür. Doğal olarak toplumun ona kazandırdığı alışkanlıklar, davranış biçimleri üzerinden yaşar ve düşünür. İtaat ve özel mülkiyete göre şekillen-

dirilir. Devrimci saflara gelen bireyler de bundan azade değildir. Tersine saflara geldiklerinde kendileriyle beraber düzenin bireye kazandırdığı alışkanlıklar ve yaşam tarzıyla gelirler. Kişilik değişimi devrimci saflarda adım adım sağlanır. Örgütlü yaşam bireye farklı bir yaşam tarzını sunar. Fakat bireyin kolektif yaşama adaptesi kolay olmayabilir. Nedeni ifade ettiğimiz gibidir. Her şeyden önce sınıf mücadelesini algılama, yorumlama tarzı diyalektik değil metafiziktir. Henüz proletarya partisinin ideolojik formülasyonu ile bir bütün tanışmamış, bütünleşmemiştir. Bunu algılayışı, yorumlayışı ve kendisinde ifade ediş biçimi parçalıdır. Bunu mücadele içerisinde kazanacaktır.

Proletarya partisi savaştı bir partidir. Savaştı niteliğini sınıf mücadelesinin ülkemizde aldığı biçimden alır. Bu biçim silahlı mücadeledir. Bu nedenle proletarya partisinin militanları da savaştı nitelikte olmak zorundadır. Savaştı olmak ne demektir? Savaştı olmak politikada, ideolojide özcesi sınıf mücadelesi içerisinde askerileşmek, her alanda militanlaşmaktır. As-

kerilemiş bir militan sınıf mücadelesi içerisinde konumunu buna göre aldık. Bu konum her şeyden önce savaşa göre şekillenmek, savaşı anına hissetmekle olur. Düşmanımız her an ve her anda çeşitli biçim ve sayısız görüngülerle saldırmaktadır. Düşman saldırılarının biçiminin sınırı yoktur. Bu halde savaştı karakterde

olan bir militanın da düşmana saldırılarının sınırı olmamalıdır.

Örneğin gerillada dahi kimi dönemler militanlığın yanlış tartışıldığı anlar olabilmektedir. Bunun nedeni savaşı ve gerillayı yaşam tarzı haline getirememektir. Düşmanı yorumlama ile alakalıdır. Örneğin gerillanın algısı gözlem yeteneği güçlenmeli, güçlü olmalıdır. Sezgiyi savaşın ritmine uygun hatta onun da ilerisini görebilecek nitelikte olmalıdır.

Gözlemlemek, izlemek bir gerillaya objektiflik kazandırır. Gözlem, değerlendirme yeteneğini güçlendirir. Gerilla politikliği en üst düzeyde kendi kişiliğinde cisimleştirebilmelidir. Bugünün savaştı bizden bunu beklemektedir. Savaştı kişilik bunları gerektirir, savaştı kişilik bunları öngörür.

Her an düşmanı düşünen, "düşmanın başına ne getirebilirim"i aklından çıkarmayan militanlar ancak savaştı geliştirebilir. Ahlanmak, görev ve sorumluluklar karşısından sızlanmak gerillayı yozlaştırır. Onu savaştı karakterinden soyutlar. Savaştan uzaklaştırır. Gerilla yaşamında bunlara yer yoktur. Bundan kaynaklı gerilla, ideolojiyi en üst düzeyde kavramak ve uygulamak zorundadır.

İdeoloji gerillanın can suyudur. İdeolojimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. Ve bu anlamda gerilla, kendi içerisinde bünyesine zarar veren her türlü hastalıkla mücadeleyi MLM'nin teleskopuyla yapmak zorundadır. Gerilla da burjuvazinin genel saldırılarından soyutlanmış bir şekilde yaşamamaktadır. Sistemin saldırıları gerillaya da ulaşabilmektedir.

Gerilla bu avantajı karşı saldırıya dönüştürebildiği oranda bünyesini koruyabilecektir. Gerillanın savaştaki hedefi "**kendini korumak, düşmanı ise yok etmektir**". Bunun sadece askeri ayağı yoktur. İdeolojik, politik, teorik yönleri vardır.

Savaştı bir militan görevlerine özveri ile coşkuyla ve bilinçle sarılabildiği oranda üstlendiği sorumlulukların

hakını verebilir. Militan iş yaparken düşünür. **Düşünürken iş yapar. Pratik seyri kendiliğinden gelişmez.** Militanlık bir tarz işidir. Militan, bu tarzı partiden alır. Partili düşünce tarzından kazanır. Eğer militan sorumluluklarında partili tarzı yaşamının öznesi haline getirebiliyorsa o militan savaşa göre şekillenmiş demektir. Taz demek üretmektir. Canlılık ve yaratıcılık ister. Statükoculuğu, durgunluğu kabul etmez. **Statükoculuk, üretimsizlik militanın devrimciliğini öldürür.** Her gün yeni olanla tanışabiliyorsa bir militan sadece bugünü değil geleceği de bugünden ön görebiliyor ve ona göre yürüyebiliyorsa yaratıyor, üretiyor demektir. Çünkü devrimci temelde üretilmeyen her şey karşıtına dönüşmeye mahkumdur.

Diyalektik, karşıtların iç içe olma halinden bahseder. Hangisinin baskın geleceği, mücadelenin çapı, hareketin yönü ile ilgilidir. Militanın kendi çevresinde ne kadar hareket yarattığı kendisine sorması gereken soru bu olmalıdır. Dün kullandığımız bir yöntemi bugün de yarın da kullanıyorsak, olay ve olgulara dün yaklaştığımız gibi yaklaşıyorsak orada değişmeyen, ileriye taşınamayan bir şeyler vardır. Bu da ideolojik bir meseledir. Militanın ideolojide yenilenmediğini, düşünsel dünyasına, politik duruşuna, kişilik özelliklerine yeni şeyler katmadığını gösterir. Bu yinlendiği, bir tarz haline geldiği durumda çürüme başlar.

Devrimci militan kendini çare haline getiren kişi olmak zorundadır. Kuzey yıldızı misali yön gösteren bir özelliği edinmesi gerekir. Militanın işi insanlardır. Yani kitlelerle, kalabalıklarla... Kalabalıkların örgütlenmesi harekete geçirilmesi militanın kendisinde **önder kişiliği** yaratması ile olur. **Devrimci bir militan sıradan bir insandan daha fazla düşünen, daha fazla kafa yoran ve iş yapandır.** Halkımıza güven telkin edeceksek, halkımız devrimci militanda bu özellikleri görebilmelidir. Kuzey yıldızı büyük okyanuslarda gemilerin yön tayin etmesini sağlar. Kuzey yıldızı parti, gemi kitleler, geminin kaptanı devrimci militandır. **(Dersim'den bir Partizan)**

KAUGADA ÖLÜMSÜZCEŞEKER

Cihan Çelebi: 1950 Erzincan Tercan doğumlu Çelebi, lise yıllarında devrimci düşüncelerle tanıştı. 1980'nin 27 Mayıs'ında faşistlerle girdiği çatışmada şehit düştü.

Veysel Yıldız: Yüreğini devrime adayan bir Partizan olan Yıldız, Kürt milliyetlendendi. 1982 yılında gözaltına alındı, işkencede ser verip sır vermeyerek katledildi.

Mehmet Ali Elalmış: Mardinli Elalmış, Amed bölgesinde faaliyet yürüttü. 1978 yılında tutsak düştü. 12 Eylül AFC döneminde Amed zindanında ağır işkencelere maruz kaldı. 1990 Mayıs'ında bir görev sırasında devlet güçleri tarafından katledildi.

PALU ŞEHİTLERİ

28 Mayıs 1991'de Elazığ Palu'da devlet güçleri ile gerilla arasında çıkan çatışmada Refik Yaşar, Yusuf Ekinci, Yaşar Sağdıç, Kumriye Cihan şehit düştü.

Yusuf Ekinci: Ovacık'ta dünyaya geldi. Uludağ Üniversitesi'nde Komsomol saflarında örgütlendi.

Refik Yaşar: Ankara'da üniversite öğrencisi iken Komsomol saflarında örgütlendi. Elazığ-Maden doğumluuydu.

Yaşar Sağdıç: 1971'de Erzincan'da dünyaya geldi. Maddi olanaksızlar içinde büyüdü.

Kumriye Cihan: 1974 Dersim-Ho-

zat doğumlu olan Cihan 1991'de gerillaya katıldı.

Naki Göksu: Haziran 1991'de gerilla ile devlet güçleri arasında çıkan çatışmada yaralanır ve tutsak düşer. Mazgirt'e bağlı Ataçınar köyünde devlet güçleri, köylülerin gözü önünde ona işkence yaparak yoldaşlarının ismini söylemesini ister. Ancak Naki, direnişi ile düşmanı aceze düşürür. Köylülerin gözü önünde 8 Haziran 1991'de kurşuna dizilir.

Hıdır Doğan: Dersim-Hozatlı olan Doğan, 1991'de gerillaya katıldı. 6 Haziran 1992'de Dersim Limek'te gerilla ile devlet güçleri arasında çıkan çatışmada şehit düştü.

Ahmet Kargin: 1963 Ovacık doğumlu Kargin, Erzingan-Ergani yöre-

sinde görev sırasında bir hain tarafından katledildi.

Yıldız Çiçek: 1968 Dersim Merkez doğumlu Çiçek, 1989'da gerillaya katıldı. 1 Haziran 1992'de Artvin-Şavşat'ta çıkan çatışmada şehit düştü.

Zülfü Yıldız: 1953 yılında Elazığ'da doğdu. İstanbul'da sendikal çalışmalarda görev aldı. 8 Haziran 1993'te yurtdışında geçirdiği bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Ramazan Kılavuz: 1959 Urfa-Siverek doğumlu Kılavuz, Siverek'te faaliyet yürüttü. 1980 AFC'sinde tutuklandı. Amed zindanında, 4 yılı tecritte 11 yıl tutsak kaldı. 3 Haziran 2001'de İsviçre'de yaşadığı ağır işkencelerin ruhunda yarattığı etkiler sonucunda intihar ederek yaşamına son verdi.

DOSYA-4- Asimilasyon Kışkacında Diller ve Kültürler

H. Merkezi: Azınlık ve milliyetler konusunda oldukça zengin olan ülkemizde tüm bu zenginlikler aynı zamanda bir o kadar da baskı altına alınarak; yok sayılıyor, hor görülüyor, asimilasyon politikalarına maruz bırakılıyor. Biz de Özgür Gelecek olarak bu konuda okurlarımız için bir dosya çalışmasına başladık. Destek ve önerilerinizi bekliyoruz.

Diaspora'da Çerkesler...

Asimilasyon Kışkacında Diller ve Kültürler dosyamıza bu sayımızda Çerkes soykırımının yıldönümünde Jineps Gazetesi'nden **Sebahattin Çurmit** ve **A. Kadir Polat** ile yaptığımız röportajla devam ediyoruz.

ÖG: Kendinizi tanıtır mısınız?

Sebahattin Çurmit: Kayseri'de doğup büyüdüm. Aslen Çerkeslerin Ubıh boylarındanım. Ubıhların şöyle bir özelliği var; 1992'de Tefrik Esenç'in ölümünden sonra Ubıhça'yı konuşan kimse kalmadı. Yani Ubıhça bu topraklarda sonlandı. Tabii Ubıhça üzerine akademik çalışmalar var. Çerkeslerin önemli kayıplarındandır. Türkiye'deki asimilasyonunve diller üzerindeki baskısının bir ürünüdür Ubıhça'nın yok olması.

- Çerkeslerin ortak bir dili var mı?

- Çerkes Kuzey Kafkasyalılara verilen genel bir isimdir. Çerkesler kendilerini Adige, Abhaz, Ubıh, Çeçen diye adlandırıyorlar. Türkiye'ye gelenler ise 1864 Kafkas-Rus savaşlarının bitiminden sonra ortak bir kaderi paylaştılar. Topraklarından sürüldüler ve Osmanlı'ya geldiler. Osmanlılar Çerkesleri, Balkanlar'a, Yemen'e, Kayseri'ye, İstanbul'a, Samsun'a vs. dağıtık şekilde yerleştirdi. Bu ortak kaderi yaşayan insanlara Çerkes ismi veriliyor. Bu konuda tartışma var tabii. Çerkes eşittir Adige diyen bir grup da var ama ortak yaklaşımımız Adige, Abhaz, Çeçen vs. Kuzey Kafkasya'dan sürgün edilip Anadolu'ya gelmiş herkese ortak bir isimle Çerkes denilmesi üzerine. Dolayısıyla Çerkes dediğimizde direkt bir Çerkesce dili anlaşılmıyor. Bunun altında Ubıhça, Adigece vd. var, ki mesela Adigece'nin kabile boyutları da var.

- Bu diller günümüzde kendini koruyor mu? Mesela Ubıhça'nın asimilasyona uğrayıp yok olduğundan bahsettiniz.

- Sürgün esnasında gelen Ubıh-

ların sayısı azdı ve dağıtık yerleştirildiler. Bu da yok oluşunu hızlandırdı. Bunun dışında özellikle son 20 yıl içerisinde ekonominin yetmemesi, nüfusun artması ve dolayısıyla köyden şehre göçle birlikte bu asimilasyon çok daha ciddi bir boyut kazandı. Mesela ben okula gittiğim dönem, okulda Çerkesce konuşmaması yasaktı. Çoğu kez bu nedenle öğretmenlerden dayak yedik. Bunun yanı sıra Çerkesce köy, tarla, coğrafi isimler değiştirilerek Türkleştirildi. Çerkesce konuşma yasakları vardı; öyle ki Çerkesce konuşulmamacak diye Düzce'de tabelalar asıldı. Bu sistemli bir politikaydı. Kürtlerin yaşadığına benzer bir süreç yaşandı.

- Birçok dilden bahsediyorsunuz. Asimilasyon politikalarına karşın bu dillerde edebi ürünler var mı?

- Türkiye'de edebiyat ürünleri daha çok sözlü; yazılı ürünler son birkaç yıldır verilmeye başlandı. Ama anavatan Kafkasya'dan gelen, edebiyatçıların, şairlerin kitapları burada bizim gibi yeni yeni okumaya heves salmış insanlarca gizliiden gizliye okunuyordu. Diaspora Çerkesleri arasında üretilmiş ciddi eserler olmadı, hepsi sözel eserler. Sözlü

gelenekten beslenen bu ürünleri yine anavatan Kafkasya'dan gelen insanlar derledi. Birkaç cilt çalışmaları onlar da.

- Yani Çerkeslerin anavatanlarında bir edebiyatı var ama ülkemizdeki asimilasyon politikaları sebebiyle burada edebi üretim gelişmedi.

- Tabii, oluşmadı, Çerkesce okumak-yazmak yasak olduğu için. Bizim alfabemiz Kiril alfabesidir. Kiril alfabesi kullandığımızda otomatikman komünist damgası yiyorduk. İnsanlar komünist olsun veya olmasın bu da bir korku yaratıyordu. Soğuk savaş dönemi, komünizmi öcü gibi gösteren bir iktidar var. Komünizmi kötülemek için elinden gelen her şeyi yapan iktidarın propagandası var. Bu propaganda etkili de oldu. Kendi anadillerinde Kiril'le oturup yazmadılar. Burada komünizm iyi mi kötü mü demiyorum. Elbette komünizm hayalimizdeki ütopya, güzel bir şey ve görmeyi çok arzu ederim. Ama bu kara propagandanın etkisiyle Çerkesler özelinde; kendi dillerine, yazılarına yabancılaştılar.

- Çerkes dansının kültürünüzdeki öneminden bahsedebilir misiniz?

A. Kadir Polat: Dansların, eski çağlardan bugüne gelen en otantik danslar gibi, toplumsal yaşamımızda çok önemli bir yeri vardır. Dolayısıyla hayatla iç içe. Çerkeslerin diğer halklardan belki biraz farklı olarak, çok eski çağlardan beri çok sesli müzikleri var. İşte arkada birden fazla sadece ses var. Solo ve koro var. Enstrümanlı müziklerde, ağırlarda şarkılarda çok seslilik var.

Oyunlar keza yine aynı. Halk oyunları da hepimizin bildiği gibi oldukça yaşadıkları coğrafyaya denk düşen hem estetik hem de hareketli formlarda. Dans diasporada nedir bizim için dersek, şöyle bakmak lazım: Kendi kimliğimizi kültürel de-

ğerlerimizi kaybetmemek için kendimden örnek verecek olursam ortaokul çağlarında Kafkas derneğine gidip gelmeye başladım. Bütün gençler gibi ilk işimiz folklor ekibine girmek oldu. Mahalli oyun biliyorduk ama böyle daha modernize edilmiş profesyonel haliyle de tanışmış olduk. Bir taraftan kendi insanlarınızla iç içe oluyorsunuz bir taraftan kültürünüzü orada yaşatma şansınız var. Sokakta başka birisi oluyorsunuz çünkü devletin politikası ve sokağın davranışı neyse ona uyuyorsunuz. Sokakta Türk gibi davranmak zorundasınız. Türkçe konuşmak zorundasınız yani yok sayılıyorsunuz.

Mesela Kafkas oyunları uzunca bir zaman Kars oyunları diye lanse edildi. Bunun polemliğini yaptık. Bu Çerkes oyunları, evet Kars'ta yaşayan Çerkesyalı birileri var. Terekemeler var Azeri kökenli, onların da kendi oyunları var. Azeri oyunları veya Terekeme oyunları deniliyor. Ama özellikle devlet politikası olarak Kafkas oyunları Kars oyunları olarak yutturulmaya çalışılarak bu kültürü silmek istediler.

S. Çurmit: Kafkas danslarının bir cazibesi ve çekiciliği var. İnsanları coşturan ve etkileyen bir yanı var. Ama bunun isim hakkını vermek istemiyorlar. Yani bir yanıyla Türkleştirilmeye çalışılıyor.

A. K. Polat: Türkiye'de yaşayan herkes Türk'tür diye belirlenmiş. Devletin resmi ideolojisi gereği, dans konusunda da müzik, dil konusunda da kurumsallaşamama diye bir problem var Anadolu coğrafyasındaki, diğer ötekiler gibi. Yani Kürtler, Gürcüler, Lazlar, Ermeniler hepsi gibi kurumsal destekten yoksun bir kültür. Diğer taraftan el yordamıyla yaptıklarınız da engelleniyor. Zaten ekonomik sorunlarınız var, sosyal problemleriniz var, demografik yapı dağılmış, yani merkezi yerleşim yok. Mesela Kürtler bu konuda çok şanslı, kendi topraklarında topyekün yaşadıkları için hem dil hem kültür, hey şeyiyle doğal bir avantajı zaten var. Öte yandan Kürt halkı politikleşince bu sefer daha bilinçli sahip çıkış gösterdi. Çerkeslerde böyle bir şey olmadı çünkü yerleştirilirken çok dağıtılmış. Daha sonra özellikle 80'lerde köyden şehre göçle birlikte iyice toplumsal yapı atomize oldu. Kendi kimliğimizi koruyabilme anlamında ancak derneklerde birbirimizi bulabildik.

- Soykırımın yıldönümü vesilesiyle...

A. K. Polat: Biz şunu diyoruz 21 Mayıs 1864 Çerkeslerin yeniden dirilişi olsun. Mücadele, dayanışma ve haklarımızı yüksek sesle dile getirdiğimiz bir gün olsun. Elbette yitirdiklerimizi o gün anıp gereğini yapıyoruz ama o gün aynı zamanda siyasal taleplerimizi sokağa çıkararak biraz daha yüksek sesle ifade etmeye çalışıyoruz.

Gerçeğin alazlanmış ateşi; Kaypakkaya!

İstanbul Üniversitesi

12 Mayıs

* **BURSA:** Baro Lokalinde Partizan, ESP, BDSP, SODAP ve DHF tarafından bir panel örgütlendi. Saygı duruşuyla başlayan anma etkinliği sinevizyon gösterimi ile devam etti. Temsilciler Kaypakkaya yoldaşın Kemalizm ve Ulusal Sorun hakkındaki görüş ve düşüncelerini sundular.

15 Mayıs

* **İSTANBUL-İHD:** İstanbul ve Çorum'da gerçekleştirilecek eylemlere çağrı yapan kurumlar İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenledi. Partizan'dan **Rahime Karvar**, **Pınar Aydınlar** ve **Av. Gül Altay**'ın söz aldığı toplantıda açılan soruşturmalara da değinildi.

16 Mayıs

İSTANBUL:
* **İstanbul Üniversitesi:** Devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler 16 Mayıs günü yaptıkları eylemle Kaypakkaya'yı andı. **YDG**'nin de örgütleyici olduğu anma, Edebiyat Fakültesi'nde bulunan Hergele Meydanı'nda başladı. Burada biraraya gelen öğrenciler anmaya saygı duruşuyla başladı. Şiir dinletisiyle devam eden anmada Kaypakkaya'yı anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından Beyazıt Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. Burada yapılan açıklamada 18 Mayıs'ta yaşamını yitiren Ferhat Kurtay, Eşref Anıyık, Necmi Öner, Mahmut Zengin ve Haki Karer de anıldı. Açıklamanın ardından **Pınar Aydınlar** da bir konuşma yaptı.

* **Gülsuyu:** Nurettin Sözen Parkı'nda Partizan tarafından kitlesel bir etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlik, açılış konuşmasıyla başladı. Ardından, saygı duruşu yapıldı. Partizan adına yapılan açıklamanın ardından sinevizyon gösterimi yapıldı. Gösterimin ardından Gülsuyu Mahallesi'nin yerel grubu "İbrahim yoldaş" türküsü ve marşlarla kitleye coşkulu anlar yaşattı.

KOCAELİ

Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü'nde **DGH**, Ekim Gençliği, **Genç-Sen**, **SGD**, **SYKP Gençliği** ve **YDG**'nin ortak örgütlediği anmada ilk olarak İletişim Fakültesi önünde toplanıldı. Buradan "**İbrahim Kaypakkaya'yı Savunmak Onurdur!**" dövizleriyle diğer fakültelerin önünden geçilerek öğrenci

gençliğe İbrahim Kaypakkaya anmasına çağrı için slogan ve ajitasyon yapıldı. Daha sonra Sosyal Tesislerin önüne gelinerek burada saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunda "**Diyarba-**

başına yüründü. Burada anma programı gerçekleştirildi.

ANKARA

* **Mamak:** Kitlenin Mamak Şirintepe Mahallesi'nde biraraya gelmesiyle başlayan yürüyüş NATO Yolu ve mahallenin ara sokaklarından geçilerek Tuzluca'yı'a varılmasıyla sonlandı. Tuzluca'yı'a giden ara sokaklar "**İbrahim Kaypakkaya onurumuzdur**", "Haki Karer onurumuzdur", "**Ey şehid rêya te**

rêya me ye", "Katil devlet hesap verecek!" vb. birçok sloganla yakıldı. Tuzluca'yı meydanında yapılan saygı duruşunun ardından açıklama yapıldı. **Partizan**, **ESP**, **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Mamak Şubesi**, **BDP**, **Halkevleri**, **BDSP** ve **HDK** ta-

rafından örgütlenen eyleme **AKA-DER** ve **SDP** de destek verdi.

İZMİR

* **Dokuz Eylül Üniversitesi:** **DYG**, **YDG**, **DGH**, **SGD** ve **DÖB** tarafından örgütlenen eylemde polis yürüyüş güzergahına barikat kurarak yürüyüşü engellemek istedi. Kırmızı Kafe'nin önünde ajitasyon konuşmaları ile devam ederek buradan ilerlemek isteyen öğrenciler polis barikatı ile karşılaştılar. **ÖGB** ve çevik kuvvet barikatının önüne gelindiğinde barikatın kaldırılmasını isteyen öğrenciler, güvenlik şefi ve emniyet yetkilileri ile tartıştılar. Bu sırada emniyet yetkililerinden birisinin "**Elinizde fotoğrafını taşıdığınız İbrahim Kaypakkaya bir terör örgütünün kurucusudur**" şeklinde konuştu. Daha sonra ise **İİBF** Fakülte Sekreteri **Ferit**

İstanbul-Sarıgazi

kırda Bir Kaya..." şiiri okundu. Saygı duruşundan ardından **YDG** okuru bir kişi basın açıklamasını okudu. Müzik dinletisiyle eylem sona erdi.

17 Mayıs

İSTANBUL

* **Kartal:** Ahmet Şimşek Koleji önünde biraraya gelen kitle sloganlar eşliğinde Merkez'e yürüdü. Eylemde Partizan kitlesi kitleselliği ve görseelliği ile dikkat çekiciydi. Yürüyüş sırasında çay bahçelerinin olduğu alandan geçilirken kitle dışarı çıkıp alkış ve ıslıklarla eyleme katıldı. Saygı duruşu sırasında devrime ve Kaypakkaya'ya bağlılığa dair and içildi.

Ardından **Partizan** adına bir açıklama yapıldı. Eyleme **HDK**, **ESP**, **BDSP**, **SDP** ve **Dev-Lis** de destek verdi.

* **Sarıgazi:** Partizan ve DHF'nin örgütlediği anma Vatan İlköğretim Okulu önünde başladı. Eyleme **ESP**, Mücadele Birliği, **BDP**, **AKA-DER** de katılarak destek verdi. Marş ve sloganlar eşliğinde Demokrasi Caddesi'nin

İzmir-9 Eylül Üniversitesi

Kuru gelerek öğrencilere yürüyüş güzergahının yasaklı olduğunu söyledi. Bunun üzerine oturma eylemi yapan öğrenciler daha sonra ise Dekan'ı protesto etmek için yürüyüş güzergahını değiştirerek Dekanlık önüne geçti.

Ankara-Mamak

Kampanya çalışmalarından

* **Kocaeli Üniversitesi:** İlk olarak 7, 8 ve 9 Mayıs'ta Umuttepe Kampüsü'ne afiş ve bildirimimizin dağıtımını gerçekleştirdik. Afiş ve bildiri çalışması **ÖGB** ve **TMŞ**'nin yoğun ilgisine rağmen öğrencilerin çoğunun dikkatini çekti. Daha sonra 14 Mayıs günü diğer gençlik örgütleriyle birlikte afiş ve bildiri çalışması yapıldı. Ayrıca kampüsümüzde standımızı açtık. Burada bildiri dağıtımından sonra kampüste bulunan fakültele ve hazırlık binasına giderek yoğun bir şekilde ortak afiş ve bildiri dağıtımını gerçekleştirdik.

* KOÜ'de Kaypakkaya Korkusu!

Bizler diğer devrimcilerle iletişim kantininde otururken **ÖGB**'nin "**Birol**" adlı şefi gelip önümüzdeki afişi yırtarak provakasyon girişiminde bulunarak devrimcilere karşı hakaret ve tehditler savurdu. Diğer devrimci örgütlerle birlikte fiili tepkimizi gösterdik ve ajitasyonlarla kitleye teşhir ettik. Yine okulda Kaypakkaya stickerlerini yapmamızın üzerinden yarım saat bile geçmeden sökülmüş ve kazanmıştı. (**Kocaeli YDG**)

İZMİR

Buca, Tınaztepe ve Kuruçeşme'de gerçekleştirdiğimiz afiş çalışması sırasında bizi gören halk ve esnafın olumlu tepkileri coşku artırıcıydı. Afiş çalışması sırasında gelen polis ekipleri önce **GBT**'mize bakıp, ceza yazmak için karakola götürmek istedi. Kesilen "**cezalardan**" sonra ise çalışmamıza kaldığımız yerden devam ettik.

İSTANBUL

* **Gülsuyu:** Mahallemizde Mesut Caddesi, Son Durak, Heykel, Mustafa Bakkal, Emek Caddesi gibi merkezi yerlere afişleme yaparak, bildiri dağıtımını ve iç mekan afişlemelerini gerçekleştirdik. Yapılacak anmalar için hazırladığımız el ilanlarıyla gazete okurları, aileler ve mahalle halkına çağrı yaparak önder yoldaşı anmaya onu savunup, sahiplenmeye çağırдық.

* **Kartal:** Merkezde ve Karlıktepe mahallesinde afişleme yaptık. Afişleme çalışmasından sonra bildiri dağıtımını ve ajitasyonlarla tüm merkezde çalışmalarımızı sürdürdük. Sonra Erzincan Mahallesi ve Kurfalı son duruşa kadar afişleme çalışması yaptık. Ardından kahvelerin ve halkın yoğun olduğu son durakta bildiri dağıtımını yaptık.

ANKARA

Kızılay'da kampanya afişlerini yapan yoldaşlarımız işkence edilerek gözaltına alındı ve Çankaya Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Kabahatler Kanunu'na göre işlem yapacaklarını söyleyen 10'u aşkın sivil ve resmi polise, işlemin burada da yapılabileceğini söyleyen yoldaşlarımız zorla götürülmek istendi. Bir yoldaşımız saçından sürüklenirken, bir başka yoldaşımız da boğazından sıkılarak arabaya konuldu. Yoldaşlarımız, Çankaya Emniyet Müdürlüğü'nde aldıkları "**çevreyi kirletme cezası**"nın ardından Adli Tıp'tan rapor almışlardır. İşkencelerin bir kısmı bu rapora da geçmiştir.

Nerede mücadele ve direniş varsa Kaypakkaya orada yaşıyor ve savaşıyor!

Kaypakkaya, katledilişinin 40. yılında 11 Mayıs 2013 tarihinde Almanya'nın Ludwigshafen şehrinde 4 bin kişinin katıldığı geceyle anıldı. "Onunla doğduk, onunla yaşadık, onunla ilerliyoruz" şiarıyla örgütlediğimiz kampanyamız Ocak 2013'te Avrupa'nın dokuz alanında gerçekleştirilen Parti ve Devrim Şehitlerini anma etkinlikleriyle başladı.

Kampanyamız, 8 Mart geceleri ve toplantılarında, Newroz gösterilerinde ve 1 Mayıs alanlarında hazırlanan pankart ve dövizlerle Kaypakkaya yoldaşın işkencede katledilişinin gündeme getirilmesi ile devam etti. Nisan 2013'te Avrupa'nın sekiz alanında aydınların da katıldığı sempozyumlarla devam etti.

Devamında 9-13 Mayıs tarihleri arasında bizim çağrımızla **uluslararası bir konferansın** gerçekleştirilmesiyle devam etti. Kaypakkaya yoldaşın

işkencede katledilişinin 40. yılı anısına gerçekleştirilen konferansa; **Marksist-Leninist-Maoist Çalışma Grubu ABD**, Hindistan Komünist Partisi (Maoist), **Yunanistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist**, Brezilya Komünist Partisi-Kızıl Fraksiyon, **Peru Halk Hareketi**, İtalya Maosit Komünist Partisi, **Fransa Marksist Komünist Partisi**, Hindistan İşçilerin Birliği ve **Demokratik Anti-Emperyalist İranlılar Birliği** katıldı.

4 Bin Yürek Kaypakkaya'yı Andı

Kampanyamız 11 Mayıs'ta yapılan Avrupa çapındaki merkezi geceyle doruk noktasına ulaşarak devam etti.

Avrupa'dan onlarca otobüs ve özel araçlarla geceye akın eden kitleler bir kez daha önder yoldaşı sahiplenerek onu ölümsüzleştirdiler. Yapılan açılış konuşması kitlenin sloganlarıyla sık sık

kesildi. Gece saygı duruluğunun ardından, **Vartinik'ten Diyabakır'a** adlı müzikal gösteriyle devam etti. Ardından, **Ozan Rençber**, **Onur Olgun**, **Hozaan Qamber** ve **Hasan Sağlam**'ın sahne aldığı programımız

Yeni Kadın Müzik Topluluğu, **Pınar Aydınlar**, **Ferhat Tunç**, **Niyazi Koyuncu** ve **Bajar**'ın sahne almasıyla devam etti.

Gecemize diğer devrimci örgütler de katılarak mesajlarını sundular. **MKP-YDB**, **TİKB-YDK**, **Özgürlük Ve Dayanışma Almanya**, **Proleter Devrimci Duruş okurları**, **Devrimci Hareket Almanya**, **MLKP-**

Avrupa Komitesi, **MLPD** Kaypakkaya yoldaşın bıraktığı devrimci mirasın büyütülmesi çağrısı yaptı. Ayrıca **TKP/ML Merkez Komitesi**, **TMLGB MK**, **TKP/ML TIKKO Dersim Bölge Komutanlığı**, **Yeni Demokrat Kadın**, **Partizan**, Tüm Cezaevlerindeki Tutsak Partizanların mesajları da okundu.

AVRUPA'DA 18 MAYIS:

* Stuttgart:

TKP/ML ve MKP Güney Bölgesi olarak düzenlenen yürüyüş sırasında sık sık Almanca ve Türkçe konuşmalar yapıldı. Ardından saygı duruşu ve ortak metin okundu. Temel Demirel'in konuşmasının ardından sloganlar atıldı. Yürüyüş boyunca 40. yıl için hazırlanan kitapçık ve el ilanları yoğun olarak dağıtıldı.

* Hamburg:

Partizan ve Sınıf Teorisi okurlarının çağrısıyla oluşturulan **Kaypakkaya'yı Anma Komitesi** öncülüğünde haftalar öncesinde başlatılan çalışmalar 18 Mayıs günü bir yürüyüşle sonlandırıldı.

Yürüyüşe yoğun yağmura rağmen 300'ün üzerinde kişi katıldı. "**Kaypakkaya Güzergahında Devrimin Kızıl Bayrağına Sahip Çıkalım!**" sloganının Almanca ve Türkçe olarak yer aldığı pankartlar, yine Almanca ve Türkçe olarak "**Onunla doğduk, Onunla Yaşadık, Onunla İlerliyoruz**" pankartı ve Kaypakkaya resminin olduğu flamalar ve dövizlerle yürüyüş başladı.

Yürüyüş sonunda yapılması planlanan miting ve müzik dinletisi yoğun yağmurdan dolayı iptal edilirken TKP/ML ve MKP Hamburg taraftarları adına birer konuşma yapıldı.

* Berlin:

18 Mayıs günü saat 15.00'te Kreuzberg'de Kaypakkaya'yı andık. Yağmura rağmen coşkulu geçen mitingde Alman dostlarımız da destek verdi. Dayanışma sloganları ve günün önemi ile ilgili sloganların atıldığı mitingde MKP ve Alman yoldaşlarımız da Kaypakkaya'nın Türkiye devrimindeki yeri ile ilgili birer bildiri okudular. Bir yoldaşımızın günün önemini içeren bir şiir okudu. Eylem saygı duruşu ile son buldu.

* NRW:

Yürüyüş **Partizan** ve **Sınıf Teorisi** tarafından örgütlendi. 18 Mayıs günü saat 10.00'da yapılan yürüyüşte ortak pankartın arkasında Proletarya Partisi imzalı ve İbrahim'in resminin bulunduğu büyük bir pankart, Partizan bayrakları ve İbrahim dövizleri bulunuyordu. Kızıl Bayrak da yürüyüşe destek verdi. Eylem Alman emekçileri de katıldı.

Yol boyunca kitleye İbrahim'i anlattık ve Almanca bildiriler dağıtıldı. Toplanma alanında Partizan ve Sınıf Teorisi adına konuşmalar yapıldı. Yürüyüş ve mitingin ardından toplu bir şekilde MLPD'nin örgütlediği gençlik ve kültür festivaline gidildi. Burada da Kaypakkaya'nın

yaşamı ve mücadelesi anlatıldı. Son olarak Partizan temsilcisinin yaptığı selamlama ve teşekkür konuşmasıyla birlikte bize ayrılan bölüm bitirildi.

* Darmstadt:

Hessen bölgesinde Sınıf Teorisi ve Partizan dergisinin ortak organize ettiği yürüyüş ve miting Darmstadt şehrinde gerçekleştirildi. Almanca ve Türkçe "**İbrahim Kaypakkaya Güzergahında Devrimin Kızıl Bayrağına Sahip Çıkalım!**" yazılı pankartın arkasında toplanıp yürüyüşe geçen kitle yürüyüşün ardından miting alanında toplandı. Eylem Darmstadt şehrinde bulunan birçok devrimci demokratik kurum destek sundu. Miting kültür programının ardından sona erdi.

* Londra:

Partizan ve Halkın Günlüğü tarafından 18 Mayıs günü gerçekleştirilen Kaypakkaya'yı anma yürüyüşü Manor House bölgesinden başladı. Önde "**İbrahim Kaypakkaya Komünizmi Kazanmanın Stratejik Adıdır**" yazan bir pankartın taşındığı yürüyüş boyunca konuşmalar yapıldı.

Woodgreen Kütüphanesinin önünde son bulan yürüyüşten sonra, devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Yapılan konuşmanın ardından eylem sona erdi.

* Hannover:

Partizan ve Sınıf Teorisi tarafından anma etkinliği düzenlendi. Etkinlik Partizan temsilcisinin açılış konuşması ve saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından TKP/ML ve MKP'nin çıkardığı bildirinin okumasıyla devam edildi. Partizan ve ADHK bayraklarının taşındığı mitingin sonuna doğru başka bir genç kadın arkadaşımız İbrahim'e Ağıt parçasını seslendirdi. Yek-Kom taraftarlarının da desteklediği miting yoğun yağmura rağmen başarılı bir şekilde gerçekleştirildi.

Uluslararası konferansa katılan partilerin gecemize gönderdiği mesaj

"Yoldaşlar;

TKP/ML, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın anısını yaşatmak için bu geceyi örgütlemiş bulunuyor. Türkiye Komünist Partisi/ Marksist-Leninist'in kurucu ve önderi, bundan 40 yıl önce faşist-Kemalist rejim tarafından katledildi. Yaşadığı kısa süre, komünist-Marksist-Leninist düşüncelerin oluşmasına ve devrimci yolun inşa edilmesine yetti. Bu yol; halkçı sosyalist iktidar perspektifiyle, kapitalist-sömürücü sınıfların alt edilmesi için proletarya ve halk güçlerinin birleştirilmesinin yoludur.

TKP/ML'nin kuruluşu, aynı dönem dünyada onlarca ülkedeki oluşumlarla bütünleştiği için tarihsel bir öneme sahiptir.

1950'li yılların ortalarında başlayan komünist hareketteki sağ sapmanın yarattığı boşluğun, devrimci hareket tarafından doldurulması, olumsuz sürecin tersine çevrilemesi ve bu yolda verilen bedellerin hiçbirini boşa gitmedi. Aksine dünyanın olumluluklarının ve olumsuzluklarının muhasebesi ve değerlendirmesi ile bugün çok daha uygun koşullarda devrimci hareketin hattını örebiliriz.

Böylesi olumlu bir gelişme kitleleri devrim umudu ile yeniden donatacaktır. Bu, İbrahim Kaypakkaya anısını yaşatmanın en iyi biçimidir.

Biz, Hindistan, Brezilya, Peru, ABD, İran, İtalya, Fransa ve Yunanistan'dan yoldaşlar olarak, unutulmaz yoldaş İbrahim Kaypakkaya'yı anıyor, dünya MLM hareketi şehitlerinin bıraktığı boşluğu doldurmak için elimizden geleni yapmaya söz veriyoruz.

Kadın ve erkek yoldaşlar;

Eğer metafizik bir iddiada bulunma hakkımız olsaydı; şöyle derdik: eğer yoldaş İbrahim Kaypakkaya tekrar hayatta gelmiş olsa, gene aynı yolu seçer, yaşamını yeniden devrime adardı.

YOLDAŞ KAYPAKKAYA'YA ŞAN VE ŞEREF OLSUN!

YAŞASIN TKP/ML!

YAŞASIN PROLETARYA

ENTERNASYONALİZMİ!

HALKLAR SİLAH ELDE KAZANACAK!

Kaypakkaya için Erdoğan'a soru önergesi

Ser verip sır vermeme geleneğinin yaratıcısı İbrahim Kaypakkaya'nın katledilmesine ilişkin BDP İstanbul Milletvekili **Sebahat Tuncel** tarafından Başbakan R. T. Erdoğan'ın cevaplama istemiyle Meclis'te soru önergesi verildi.,

Yüzünüzü çevirdiğiniz her yerde Kaypakkaya

18 Mayıs

İstanbul:

Partizan ve DHF'nin çağrısıyla Kaypakkaya'yı anmak için yüzlerce kişi 18 Mayıs akşamı saat 19.30'da Taksim Tüneli'nde toplandı. Polis burada kitleye azgınca saldırdı. Saldırlara devrimciler direnerek karşılık verdi.

Sivil faşist saldırısı

ESP, BDSP, Alinteri, SDP, Devrimci Hareket, SODAP, EHP, Proleterce Devrimci Duruş, Mücadele Birliği gibi çok sayıda devrimci ve demokrat kurumun destek verdiği eylemde "Kaypakkaya'yı savunmak onurdur" yazılı üstünde Kaypakkaya'nın fotoğrafının olduğu dövizler taşındı. Kitle toplanmaya başlarken polis, Taksim'e çıkan sokakları panzerlerle kapatmıştı. Ayrıca kitle sloganlarla bekleyiş halindeyken, faşist bir grup tarafından da sözlü tacizde bulunuldu.

Bunun üzerine çıkan arbedede polis panzer, cop ve gaz bombalarıyla kitleye saldırdı. Birçok kişi bilinçli hedef gösterilerek sıkılan gaz bombası sonucu yaralandı. Bu sırada gözaltılar yaşandı. Gözaltına alınanlar uzun süre polis tarafından coplarla darp edildi. Kitle sloganlar atarak ara sokaklara çekilirken bir grup faşist, kitlenin bir kısmına döner bıçakları ve satırlarla saldırdı.

Polis plastik mermilerle saldırdı

Kitle uzun süre sokak aralarından polise taşlarla karşılık verdi. Saldırının ardından gruplar Tarlabası, Taksim Meydanı ve Şişhane'ye doğru çekildi. Çekilirken birçok caddeye barikat kuran kitle uzun süre direndi. Tarlabası sokakları slogan, taş ve barikatlarla direnen kitle ile azgınca saldıran kolluk güçleri arasındaki çatışmalarla savaş alanına döndü.

Uzun süre direnen kitle daha sonra İstiklal Caddesi üzerinde Galatasaray Lisesi önünde toplanarak Taksim Meydanı'na yürüdü. Sloganlarla yürüyen kitle Taksim Meydanı'na çıkmak için direnen kitleye katıldı. Daha sonra çatışmalar uzun süre Meydan civarında devam etti. Polis kitleye plastik mermilerle ateş açtı.

"Kaypakkaya'yı anmaya devam edeceğiz!"

Mis Sokak'ta "And olsun ki adını şan olsun ki andını yaşatacağız! Katledilişinin 40. yılında Kaypakkaya'yı unutmadık, unutturmayacağız!" yazılı pankartın arkasında biraraya gelen Partizan kitesi "Önderimiz İbrahim İbrahim Kaypakkaya", "Katil devlet

hesap verecek" sloganlarını atarak bir süre burada bekleyişini sürdürdü. Ardından kitle Fransız Kültür Merkezi'nin önüne gelerek burada Partizan adına bir açıklama gerçekleştirdi. Açıklamada "bizler İbrahim Kaypak-

kaya'nın yoldaşları olarak onu burada anmak istedik. Ama devlet terörü yine 1 Mayıs'ta olduğu gibi saldırılarına devam ediyor" denildi.

Kitle ısrarla Taksim Meydanı'na çıktı

Açıklamanın ardından Taksim Meydanı'na giren kitleye kolluk güçleri tazyikli su ve plastik mermiyle saldırdı, nişan aldı ve gaz bombaları adeta kitlenin üzerine yağdı. Ardından polis otelin içine giren kitleye saldırarak bir kişiyi darp etti. Bu sırada kitle Gümüşsuyu ve Sıraselviler yönüne sloganlar eşliğinde çekildi.

Kitle tekrar ara sokaklardan İstiklal Caddesi'ne çıkarak polisle çatışmayı sürdürdü. Yaşanan çatışma esnasında polis kitleye azgınca coplarla ve tazyikli suyla saldırdı.

Ankara

* Ankara:

Kolej Meydanı'nda toplanan kitle Sakarya Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Partizan, Alinteri, BDP, DHF, EHP, ESP, SDP, 78'liler Girişimi gibi kurumların örgütlediği ve Kaldıraç'ın da destek verdiği yürüyüşün ardından Sakarya Meydanı'na gelen kitle saygı duruşunda bulundu. Ardından tüm kurumlar adına bir basın açıklaması yapıldı.

* İzmir:

Partizan ve DHF'nin çağrısı ile biraraya gelen kurumlar, Basmane Meydanı'ndan Sümerbank önüne yürüdü. Saat 19.00'da Basmane Meydanı'nda toplanan kitle Kaypakkaya'nın resimleri ile temsili flama taşıdı. Sloganların haykırıldığı eylemde, polisin yoğunluğu ve çok fazla noktadan çekim yapması ise dikkat çekiciydi.

Daha sonra ise Partizan ve DHF adına ortak metnin okundu.

Metnin okunmasının ardından müzik grubu kitleyle birlikte Kaypakkaya marşları söylendi. Dinleti sırasında Taksim'deki Kaypakkaya anmasına saldırdan bahsedilerek marşlara daha

güçlü katılma çağrısında bulunuldu.

* Dersim:

Partizan ve DHF tarafından örgütlenen eylem 18 Mayıs günü saat 18.30'da başladı. Sanat Sokağı'nda toplanan kitle sloganlarla yürüdü. Partizan ve DHF imzalı pankart açan kitle, İbrahim Kaypakkaya'nın fotoğraflarını taşıdı.

Seyit Rıza Meydanı'na gelen kitleyi "Demokratik Çözüm" çadırında bulunan yurtsever kitle alkışlarla karşıladı. Burada "Şehit Namirin" sloganı coşkuyla

Dersim

İzmir

atıldı.

Saygı duruşuyla devam eden eylemde Partizan ve DHF adına ortak bir açıklama okundu.

Ardından

kitle Çorum'da yapılacak olan anmaya giden Partizanları uğurlamak için otogara bir yürüyüş gerçekleştirdi. Anma yürüyüşüne ESP, BDP, Halk Cephesi, EÖC ve EMEP destek verdi.

* Erzingan:

Kaypakkaya Erzingan'da da yapılan bir etkinlik ile anıldı. Etkinlik Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde saat 13.30'da gerçekleştirildi. **Partizan, HDK, PSAKD, Dersimliler Derneği ve BDP** birer konuşma yaptı. Daha sonrasında ise Kaypakkaya'nın hayatını anlatan babasının ve mücadele arkadaşlarının İbrahim'e dair anlatılarının yer aldığı bir belgesel gösterimi yapıldı ve etkinlik müzik dinletisi ile sonlandı.

* Bursa:

18 Mayıs günü saat 18.30'da Osmangazi Metro İstasyonu çıkışında toplanan Partizan, DHF, BDSP, SODAP, SDP ve ESP buradan "Katledilişinin 40. yılında İbrahim

Kaypakkaya'yı anıyoruz! Çelik aldığı suyu unutmayacak" pankartı açarak sloganlar ve alkışlarla Kent Meydanı'na yürüdü. Saygı duruşunun ardından kurumlar adına basın açıklaması okundu.

* Çanakkale:

Çanakkale İskele Meydanında 18 Mayıs günü saat 17.30'da İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 40. yılında anıldı. Yeni Demokrat Gençlik ve Sosyalist Gençlik Derneği tarafından örgütlenen basın açıklamasında 40 yıl önce İbrahim Kaypakkaya'yı katleden zihniyet ile bugün Roboski'de, Reyhanlı'da halkı katledenlerin aynı olduğuna değinilerek Kaypakkaya'nın Kemalizm ve ulusların kendi kaderini tayin hakkı üzerine değerlendirmelerinin Türkiye devrimci hareketi için dönüm noktası olduğu ifade edildi. Eyleme BDP, EMEP Gençliği, Halk Cephesi, Halkevleri, HDK, Öğrenci Kolektifleri, Yurtsever Gençlik ve TKP destek verdi.

özgür gelecek
Paşeroja Azad
www.ozgurgelecek.net

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin A a Mh. mam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/ stanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazı İleri Müdürü: Çilem LASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpa a Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/ stanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

BÜROLAR

Kartal: stasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sa lık Mh. Sa lık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan h. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15
Erzincan: Ordu Cd. Ordu hani Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez sarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güne Çar ısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Mo ultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar hani Kat: 3 No: 17
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Sistemin Kaypakkaya korkusu

18 Mayıs, direniş ve savaş sloganlarının ortaklaştığı gün oldu

"Aradan geçen yıllar onların savaş geleneğinden hiçbir şey kaybettirmedi. Şehitlerimiz geleceği kazanmanın yol ve yöntemlerini can bedeli mücadelelerinde göstermiştir. Biz bu yol ve yöntemde ilerleyerek çağrılarımıza cevap vereceğiz!"

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya, ölümsüzlüğünün 40. yılında Çorum'da mezarı başında yüzlerce insanın katılımıyla anıldı.

19 Mayıs günü yapılan **Partizan, DHF, 78'liler Girişimi** ve **BDP'nin** örgütlediği eyleme **ESP, EMEP, BDSP** ve **Alınteri** destek verdi. Eylem Kaypakkaya'nın doğduğu ve büyüdüğü köy olan Karakaya Köyü'nde toplanılıp, pankart açılmasıyla başladı. Eylem boyunca sık sık "**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya**", "**Katil devlet hesap verecek**", "**Gerillalar ölmez, yaşasın halk savaşı**", "**Faşizme isyan halka önder Partizan**", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganları haykırıldı.

Kitle slogan, alkış ve ıslıklar eşliğinde mezarlık girişine geldiğinde, jandarma barikat kurarak üst araması ve GBT uygulaması yapmak istedi. Burada kitle adına jandarmayla görüşen temsilciye jandarma, kimlikler verilmeden ve üst araması yapılmadan mezarlığa giremeyeceklerini söyledi. Bu

uygulamanın keyfi olduğunu söyleyen kitle barikata yüklendi.

Ve ardından jandarmayı ve barikatları dağıtarak "**Kahrolsun faşist Kemalist diktatörlük**" sloganlarıyla mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. Bu sırada kitleyi görüntüleyen bir sivil polise de müdahale edildi. Müdahalenin ardından jandarma havaya ateş açtı. Bir süre devam eden gerginliğin ardından kitle "**Katil devlet hesap verecek**" sloganlarıyla yürüyüşe devam etti. Mezarlığa yaklaştığında köylüler kitleyi alkışlarla karşıladılar.

Mezar başına gelindiğinde saygı duruşuyla anma programı başladı. Saygı duruşunun ardından anmayı örgütleyen kurumlar adına bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler'in 18 Mayıs'ta şehit düştükleri hatırlatılarak, "**18 Mayıs, direniş ve savaş sloganlarının ortaklaştığı gün oldu**" denildi.

TKP/ML-TİKKO'nun kurucu önderi

İbrahim Kaypakkaya'nın tutsak düşme sürecinin anlatıldığı açıklamada "**Bu direniş, haklının haksızla olan mücadelesindendi ve ne ihbarcılık bunu engelleyebilirdi ne de Amed zindanlarında 90 günlük ağır işkenceler**" denildi. Açıklamada Kaypakkaya'nın fikirlerinin halen güncel olduğuna değinilerek; bugün onu övdüğü, andığı gerekçesiyle on yıllarca hapis cezaları verildiğine ve birçok sanatçı-aydının da bu nedenden ceza aldığına dikkat çekildi. Mayıs ayında birçok devrimcinin şehit düştüğüne dikkat çekilen açıklamada, "**Aradan geçen yıllar onların savaş geleneğinden hiçbir şey kaybettirmedi. Şehitlerimiz geleceği kazanmanın yol ve yöntemlerini can bedeli mücadelelerinde göstermiştir. Biz bu yol ve yöntemde ilerleyerek çağrılarımıza cevap vereceğiz**" denildi.

Kurumlar adına yapılan açıklamanın

ardından Kaypakkaya'nın annesi **Şükran ana** söz alarak, "**Şimdi burada birçok İbo var. Siz de korkmadan yolumuzda yürümeye devam edin**" dedi.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri de bir açıklama yaptı. "**50 yıllık suskunluğu parçalayarak halka umut olan Kaypakkaya'nın düşünceleri güncelliğini koruyor**" denilen açıklamada; işçi ve emekçilere yönelik hak gasplarına, gençliğin geleceksizliğe mahkum edilmesine, ulusal sorunda geline aşamaya bir bütün Kaypakkaya'nın güncelliğine, onun gibi yaşayıp-savaşmak gerektiğine vurgu yapıldı. Açıklamanın devamında; "**Çünkü nerede direniş ve mücadele varsa İbrahim orada yaşayacaktır**" denildi.

Açıklama Kaypakkaya'nın devrimci mirasının mücadeleden edilecek yaşatılabileceğine vurgu yapılarak sonlandırıldı.

Güzel ve Gül anarın kısa birer konuşma yaptığı konuşmaların ardından mezar başında müzik dinletisi yapılarak hep bir ağızdan marşlar söylendi.

